

ข้าเป็น สัตว์เลี้ยว ของ ตาลด้าหลิน

大理寺少卿
的寵物生涯

3

ไม่ซิงเหรีนทรอว์ 陌上人如玉 เทียบ
เมื่อนั้นคราษ แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

พวงกวีรัก

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

จากจบของ 'ข้าเป็นสัตว์เลี้ยงของศาลด้าหลี่' ในเล่ม 2 นั้นทำให้เราต้องลุ้นตามอย่างมากเลยนะคะ ใครจะไปคาดคิดล่ะคะว่าชิงตูเขียนเชิงที่นั้งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็น จะมีไข่คนที่ดูแลหนังสือซึ่งเชี่ยวชาญวิชาแพทย์ธรรมดาทั่วไป แต่กลับกลายเป็น มีวรยุทธ์และมีเบื้องหลังที่ลึกลับซ่อนอยู่

นอกจากเรื่องราวในสำนักศึกษาแล้ว แนนอนคะว่าเรื่องในจวนโหวก็ยังมีอะไรให้นักอ่านไปตามลุ้นกันอีกมากมาย โทนจะท่านโหว โทนจะคุณชายรอง ยังมีเหนียนซื่ออีก เกิดเป็นเหตุเสียนันนี่จะนอนเฉยๆ อยู่ในเรือนตนเองก็ยิ่งถูกหาเรื่องเลยนะคะ มีหน้าข้าในเล่มนี้ยังมีครอบครัวของท่านป้าชิงโม่เหยียนเดินทางมาเยี่ยมเยือนจากต่างเมือง แต่จะเป็นการเยี่ยมเยือนอย่างเป็นมิตรจริงๆ หรือไม่ เรื่องการแก้พิษกู่ของชิงโม่เหยียนล่ะจะสำเร็จหรือเปล่า อีกทั้งในเล่มนี้ยังมีข่าวดีที่ร่ากับเนื้อชิ้นใหญ่ตกลงมาจากสวรรค์เกิดขึ้นกับเหตุเสียนันนี่อีกด้วย แต่จะเป็นอะไรนั้น... พลิกหน้ากระดาษและเข้าไปสนุกสนานเพลิดเพลินกับ 'ข้าเป็นสัตว์เลี้ยงของศาลด้าหลี่' ด้วยกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ซึ่งไม่เหยียนหัวเราะเบาๆ กอดนางไว้แล้วจุมพิตไปทั่วใบหน้าของนาง
เจ้าจัง! หูเสี้ยนนั้นจึงพบว่าใต้คางซึ่งไม่เหยียนเต็มไปด้วยไรเครา และไรเคราเหล่านี้เอง
ที่แทงแกำมของนางจนเจ็บ

"ถอยไป ถอยไปก่อน" นางยื่นมืออยากจะผลักเขาออก แต่ซึ่งไม่เหยียนกลับกอดนางแน่นขึ้น
ไรเคราแทงจนใบหน้าเล็กของนางแดงไปหมดจึงยอมปล่อย

"คิดถึงข้าหรือไม่"

"อืม" หูเสี้ยนนั้นตอบอย่างไม่มีความลังเลใดๆ

ซึ่งไม่เหยียนดวงตาก็ไ้ขึ้น ในใจรู้สึกราวกับได้กินน้ำผึ้งหวานฉ่ำ ความรู้สึกของการมีคน
คิดถึงและรอคอยตนเองกลับมาช่างดีเสียจริง

”

แนะนำตัวละคร

* หนูเสียวนัน

ชะมดเช็ดที่กลายร่างเป็นเด็กหญิงคนหนึ่ง ก่อนจะเติบโตอย่างรวดเร็วกว่าคนปกติ คอยช่วยเหลือรองตุลาการศาลด้าหลี่ไขคดีต่างๆ

* ขิงโม่เหียน

'พญายมหน้าหยก' ที่ใจดีกับหนูเสียวนันเป็นพิเศษ ไม่ใช่ที่โปรดปรานของท่านโหวผู้เป็นบิดา แต่นับได้ว่าเป็นขุนนางที่ฮ้องแต่ทรงโปรดปรานมากคนหนึ่งเลยทีเดียว

* ฉางเฮิ่น

ท่านหมอในศาลด้าหลี่ มีความลับเบื้องหลังซุกซ่อนอยู่ เป็นสหายคนหนึ่งที่หนูเสียวนันไว้วางใจ

* อวี้จิ้งฉี

ท่านอ๋องน้อย บุตรชายขององค์ชายสี่ เป็นศิษย์คนหนึ่งของสำนักศึกษาไป่เฮ้อ

* คุณหนูเหียน

ต่อมาก็คือเหียนซือ เคยคิดอยากแต่งให้ขิงโม่เหียน ทว่าอีกฝ่ายไม่ขายตามองตนเอง

206

หอหนังสือพังครืนลงมา

ชิงโมเหี้ยนพาหูลูเสี่ยวนันตามติดเขียนข้างกระโจนออกมา ทุกคนข้างหลังแม้จะหนีออกมาได้ทั้งหมด แต่ส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บจนสภาพทุลักทุเลอย่างมาก

ชิงโมเหี้ยนวางตัวหูลูเสี่ยวนันลง ก่อนจะทะยานไปทางชิงตูเขียนเชิงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็นซึ่งอยู่ไกลออกไป

วรยุทธ์ของชิงโมเหี้ยนหูลูเสี่ยวนันเคยเห็นมาแล้ว แม้เขาจะใช้กำลังภายในไม่ได้เพราะพิษกู่ แต่ด้านวรยุทธ์นั้นกลับยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง

สิ่งที่ทำให้ทุกคนตกใจคือวรยุทธ์ของชิงตูเขียนเชิงก็ไม่ด้อย แม้จะนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเข็นยังขยับหมุนหลบเคลื่อนย้าย ต่อสู้กับชิงโมเหี้ยนได้อย่างสูสี

ทั้งสองคนในมือไม่มีอาวุธ ต่างปะทะกันด้วยฝ่ามือ ฟันหินหน้า

หอนหนังสือก็ยังแตกร้างไปทั่วบริเวณ

หูลีเยวนั้นเห็นแล้วตระหนกตกใจยิ่ง แต่ไม่มีวิธีจะช่วยได้
เขียนชานนั้นยังต้องใช้ประโยชน์อื่น นางเสียเวลาอยู่ที่นั่นไม่ได้

หูลีเยวนั้นมองไปโดยรอบอย่างรวดเร็ว สุดท้ายสายตาเลื่อนไปที่
กลางสระน้ำหน้าหอนหนังสือซึ่งตู่เขียนเชิงเคยตกปลากับอวีจิ้งฉีที่นั่น

"เขียนชาง พาข้าไปตรงนั้น!" หูลีเยวนั้นพูดอย่างร้อนใจ

เขียนชางเก็บกระบี่เรียวเล็กที่มีมือซ้ายกลับไป กอดเอวของ
หูลีเยวนั้นเอาไว้แล้วยกตัวนางขึ้นมาอย่างง่ายดาย กระโดดลอยตัว
ไม่กี่ทีก็มาถึงข้างสระน้ำแล้ว

"พาข้าลงไป" หูลีเยวนั้นออกคำสั่ง "แต่ข้าว่าอย่าไม่เก่ง เจ้าอย่า
ปล่อยมือเด็ดขาด" หูลีเยวนั้นกอดแขนเขียนชางด้วยความหวาดหวั่นใจ
สองขาสั้นอย่างแรง แต่ต่อให้นางกลัวเพียงใดก็ต้องลงไปด้วยตนเอง
เพราะนอกจากนางแล้ว ไม่มีใครสามารถทำลายค่ายกลของตู่เขียนเชิงได้

"ลีเยวนั้นเป็นเด็ก ไม่ปล่อยมือหรอก" เขียนชางพูดเสียงเบา
พลางคู้มนางไว้แน่น แล้วกระโดดลงไปในสระน้ำ

น้ำในสระตอนฤดูหนาวเย็นจับชั่วคราวใจ พอลงไปใต้น้ำได้หูลีเยวนั้น
ก็รู้สึกว่ตนเองหนาวจนแทบจะแข็งแล้ว

เขียนชางดำลึกลงไปเรื่อยๆ ไม่ซำก็เข้าใกล้ก้นสระ

ยิ่งลึกลงไป ในสระก็ยิ่งสว่างขึ้น เหมือนว่าก้นสระจุดตะเกียงไว้
หลายดวงกระนั้น ก้นสระมีจานกลมสี่เงินแปดใบขยับอยู่ดูไปแล้วเหมือน
ดวงจันทร์แปดดวงตกกระทบก้นสระ

หูลีเยวนั้นเบิกตาโตอยู่ในน้ำ เอนิ้วชี้ไปข้างล่าง เขียนชางก็พานาง

ลงไปถึงกันสระภายในอดีตใจต่อมา

เมื่อเข้าไปใกล้แล้ว หฐเสียนนจึงเห็นชัดว่าดวงจันทร์แปดดวงที่
กันสระนั้นคือกระจกแปดบาน

เซียนซางอยู่ได้น้ำไม่ต้องหายใจ แต่หฐเสียนนนั้นทนไม่ไหว
เพียงชั่วครู่นางก็ต้องซึ้นไปข้างบน ให้เซียนซางพานางโผล่จากผิวน้ำ
ขึ้นมาหายใจแล้ว

ตอนที่ทำลายกระจกเงินถึงบานที่สี่ หฐเสียนนหนาวจนรู้สึกว่
แขนขาแข็ง สั่นเทาจนพูดอะไรไม่ออก แต่นางหยุดไม่ได้ เมื่อครูซิงไม่เหยียน
ใช้กำลังภายในก็หมายความว่าเขากินยาเม็ดที่นางปรุงนั้นแล้ว นางจึง
มีเวลาเพียงหนึ่งก้านธูปเท่านั้นที่จะทำลายกระจกทั้งแปดบานให้ได้

หฐเสียนนดำลงไปยังกันสระอีกครั้ง ใช้สองมือแข็งแรงยืนทำสัญลักษณ์
อย่างยากเย็น ผิดกระจกตรงหน้านางเกิดเป็นริ้วคลื่นดูสับสน ก่อนจะ
ส่งเสียงดังแกรกๆ และสุดท้ายก็แตกออก

ซิงไม่เหยียนกับซิงตูเขียนเชิงต่อสู้กันอยู่หน้าซากปรักหักพังของ
หอหนังสือ

พวกเขเรียนอวีทำได้เพียงมองตาแป๋ว พวกเขาใช้จะไม่อยากช่วย
ฝีมือของซิงตูเขียนเชิงพวกเขาล้วนเห็นประจักษ์แก่สายตาในที่นั้นนอกจาก
เสเรียนอวีที่พอจะรับมือกับอีกฝ่ายได้บ้าง คนอื่นๆ เข้าไปก็เป็นการไปหา
ที่ตาย

ซิงไม่เหยียนเพราะถูกพิษงูมาตั้งแต่เด็ก ดังนั้นจึงตั้งใจฝึกกำลังภายใน
เป็นพิเศษ ปกติกำลังภายในทั้งหมดของเขาใช้เพื่อสะกดพิษงูภายในร่าง
จึงไม่กล้าใช้กำลังภายในส่งเดช

ดังนั้นตอนที่เขาลงมือ จึงพยายามจะให้ถูกเป้าหมาย ไม่ถ่วงเวลา หรือลังเลแต่อย่างใด เพราะทุกกระบวนท่าสำหรับเขาแล้วล้วนเป็นโอกาส ที่สำคัญที่เขาต้องรีบคว้าเอาไว้

เขามีความหึงหวงของตนเอง ถึงตายก็ต้องตายพร้อมกับศัตรู จะไม่เป็นคนน่าสมเพชที่นอนหายใจพะงาบรอความตายอยู่ตรงนั้นเด็ดขาด

การเคลื่อนไหวของซิงตูเซียนเชิงช้าลงทุกที อีกทั้งใบหน้าก็ซีดลง เขาแอบมองไปทางสระน้ำอยู่บ่อยครั้ง

ซิงโม่เหียนเปลี่ยนฝ่ามือเป็นหมัด ปล່อยหมัดแหลบผ่านใบหน้าของเขา หมัดที่ปล່อยออกมาอย่างรวดเร็วและรุนแรงทิ้งรอยเลือดบนใบหน้าของอีกฝ่าย

"ค่ายกลใกล้ทลายแล้ว" มุมปากซิงโม่เหียนมีรอยยิ้มเย็นชา

ซิงตูเซียนเชิงยกแขนเสื้อขึ้นทันใด ปล່อยกรงเล็บเหล็กยาวออกมาจากในแขนเสื้อ กรงเล็บเหล็กที่ลอยออกไปตกลงบนต้นไม้

ซิงโม่เหียนเห็นท่าไม่ดีจะเข้าไปขวางแต่ช้าไปหนึ่งก้าว กรงเล็บเหล็กที่ยืดหดได้ยกเก้าว้อล้อเซ็นของซิงตูเซียนเชิงลอยขึ้นกลางอากาศ

ซิงโม่เหียนจู่โจมพลาดก็ไม่ได้ลังเลแม้แต่น้อย รีบวิ่งตามไปในทันที

พวกเสวียนอวี่พากันมองอย่างตกตะลึง

"ซิงตูเซียนเชิงหนีไปแล้ว รีบตาม!"

แม้จะพูดเช่นนั้น แต่จะไล่ตามอย่างไรเล่า เขาไปเร็วถึงเพียงนั้น

อวี่จิ้งฉีตัวอ่อนพับลงบนพื้น ดวงตาเปิดอยู่ เขาต้องไปทางที่ซิงตูเซียนเชิงหายตัวไปอยู่นาน สีนํ้ามิดหวังอย่างพูดไม่ออก

เขานึกถึงคำพูดก่อนหน้านี้ของหูลีเยว่นัน ตอนนั้นนางเห็น ซิงตูเซียนเชิงตกปลาก็เตือนเขาแล้วว่าคนผู้นี้ไม่เหมือนรูปลักษณะภายนอก ที่แสดงออกมาให้ทุกคนเห็น ตอนนั้นเขายังรู้ดีกว่านางน่าขันยิ่งนัก

ที่แท้คนที่น่าขันตัวจริงคือเขา คิดว่าตนเองมีความเก่งกาจ คิดว่า สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายกลับกลายเป็นเพียงเหยื่อล่อของผู้อื่น

ซิงโม่เหยียนไล่ตามซิงตูเซียนเชิงห่างจากหอหนังสือไปเรื่อยๆ การเคลื่อนไหวประหลาดของหนอนกู่ในทรวงอกค่อยๆ หดลง สิ่งที่มาแทนที่คือความเจ็บปวดจากการกำเริบของพิษงูที่ส่งมาร่วงๆ

ซิงโม่เหยียนรู้ว่าต้องเป็นเพราะหูลีเยว่นันทำลายค่ายกลได้สำเร็จ แล้วแต่ใกล้ถึงเวลาที่ยาจะหมดฤทธิ์แล้ว หากยังไม่หยุดใช้กำลังภายใน ไม่ช้าพิษงูของเขาก็จะกำเริบ

ทว่าเขาไม่อาจหยุดในตอนนี้ได้ เขาต้องจับตัวซิงตูเซียนเชิง เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดอยู่ดีๆ มักจะมีพลังบางอย่างล้อมรอบตัวเขาไม่หยุด และมีผลต่อพิษงูในตัวของเขา เขาอยากจะรู้เรื่องทุกอย่างนี้ให้ชัดแจ้ง

ซิงโม่เหยียนหักกิ่งไม้กิ่งหนึ่งลงมา ใช้กำลังภายในของเขาปาออกไป

ซิงตูเซียนเชิงเพิ่งลงถึงพื้นก็รีบเอี้ยวตัวหลบ ทว่ากิ่งไม้ปักเข้าที่หัวไหล่ข้างหนึ่งของเขาพอดี ซิงตูเซียนเชิงสลดด้วยความเจ็บที่หนึ่ง แล้วชูมือโยนของบางอย่างขึ้นฟ้า

พลุไฟลำหนึ่งระเบิดกลางท้องฟ้ายามค่ำ

ซิงโม่เหยียนหรีดตาลง เห็นที่ซิงตูเซียนเชิงยังมีผู้ช่วยอยู่ด้วย พลุไฟนี้ ต้องใช้สำหรับส่งข่าวแน่นอน เขาคิดจะตามคนมาช่วย หรือคิดจะบอก

พรรคพวกว่าเขาทำพลาดแล้ว...

ในตอนที่ยิงตูเซียนเชิงชุมมือปล่อยพลุไฟ ซึ่งไม่เหยียนก็ฉวยโอกาสเข้าไปใกล้ทันใด

ยอดฝีมือปะทะกัน จะมีเวลาให้เหม่อลอยหรือหายใจทิ้งขว้างโดยเปล่าประโยชน์ได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นคนตรงหน้าคือรองตุลาการศาลต้าหลี่อีกด้วย

ซึ่งไม่เหยียนขัดฝ่ามือเข้าที่แผ่นอกของชิงตูเซียนเชิง ส่งกำลังภายในไปสืบสวน นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเขา ดังนั้นเขาจะปราณีไม่ได้เด็ดขาด ต่อให้ต้องขัดอีกฝ่ามือจนตายเขาก็จะไม่ให้โอกาสอีกฝ่ามือหนีไปได้

ชิงตูเซียนเชิงถูกฝ่ามือขัดจนเลือดลมไหลย้อน สีหน้าเปลี่ยนไปทันที ก่อนจะกระอักเลือดออกมา

ซึ่งไม่เหยียนขัดไปหนึ่งฝ่ามือก็ไม่ได้ตามต่อ แต่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ดวงตาเป็นสีเลือด น่ากลัวอย่างมาก

"เหอะๆๆ..." ชิงตูเซียนเชิงเซ็ดเลือดที่ริมฝีปากพลาหงหัวเราะออกมา "พิษกู่กำเรบแล้วละสิ รองตุลาการ น่าเสียตายเหลือเกิน ข้าขาดไปเพียงก้าวเดียว แต่ก้าวเดียวก็จะเอาจอมกู่จากตัวของท่านมาได้แล้ว"

แท้จริงแล้ววิชาซึ่งไม่เหยียนจะไม่อยากเคลื่อนไหว แต่เขาจำต้องเก็บกำลังภายใน เพราะตอนพิษกู่กำเรบ เขาต้องใช้กำลังภายในทั้งหมดไปปกป้องชีพจรหัวใจของตนเองเอาไว้

"จอมกู่คืออะไร" ซึ่งไม่เหยียนพูดออกมาที่ละคำ "เจ้าเป็นใครกันแน่"

ชิงตูเซียนเชิงเคลื่อนไหวก้าวลัดเข็นถอยออกไป ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มบางๆ "ท่านไม่รู้หรือว่าหนอนกู่ในร่างท่านมหัศจรรย์เพียงใด อีกทั้ง

มันยังเป็น..."

สวบ!

ซึ่งดูเขียนเชิงยังไม่ทันพูดจบ แสงขาวลำหนึ่งก็วาดผ่านมาและ
ทะลุเข้ากลางหัวใจของเขา

207

เรื่องเกิดขึ้นกะทันหัน แม้แต่ชิงโมเหียนก็ยังตกตะลึงไป
ลูกหนูนั้นถูกยิงออกมาจากหลังพุ่มไม้ ด้านชิงโมเหียนเพราะพิษงู
กำเรบจึงขยับตัวไม่ได้ ดังนั้นทำได้แค่เพียงมองดู
ชิงตูเซียนชิงกั่มหน้าลง เห็นเพียงลูกหนูดอกหนึ่งปักที่กลางอกของ
ตนเอง...

ชิงโมเหียนจ้องตรงไปที่อีกฝ่าย ซ้ำไปแล้ว เขายังคงซ้ำไปหนึ่งก้าว
ชิงตูเซียนชิงกระอักเลือดอีกครั้ง ร่างกระดูกไม้ก็พังกั่มพบบนเก้าอี้
ลื้อเข็นและแน่นิ่งไป

ชิงโมเหียนแววตาเศร้าสลดไปเล็กน้อย ความตึงเครียดค่อยๆ
คลายลงอย่างช้าๆ ทว่าสีเลือดในดวงตาเข้มมากยิ่งขึ้น
"อยู่ทางนี้..." มีเสียงคนพูดดังขึ้นจากที่ไม่ไกลออกไป
ชิงโมเหียนรีบรวบรวมสติมองไปก็เห็นบนทางเลี้ยตรงหน้ามีคน

เดินมาหลายคน เป็นเหล่าเซียนชิงทั้งหลายของสำนักศึกษาไปเฮื่อนั่นเอง

"เป็นรองตุลาการ?"

"รองตุลาการมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

"เกิดอะไรขึ้น เหตุใดหอนั่งสี่จึงเป็นเช่นนี้"

เซียนชิงทั้งหลายรีบร้อนเดินล่อมเข้ามา

"ชิงตูเซียนชิง?" สายตาของเจียวซาไหลเลื่อนไปอยู่ที่ตัวชิงตูเซียนชิง

"ชิงโมเหียนเหตุใดต้องฆ่าชิงตูเซียนชิงด้วย หอนั่งสี่เป็นสมบัติ
นับร้อยปีของสำนักศึกษาพวกเรา พวกท่านทำอะไรลงไปกันแน่..."

เจียวซาไหลลดเข้าไปเฝ้าถามชิงโมเหียน

ชิงโมเหียนร่างโอนเอนยืนไม่มั่น เขายกมือขึ้นเกาะไหล่เจียวซาไหล
เอาไว้

"ชิงโมเหียน ท่านจะทำอะไร คิดจะฆ่าข้าปิดปากหรือแก้แค้น
ส่วนตัว ข้าขอบอกท่านนะ ครั้งก่อนที่ท่านทำลายเสื้อผ้าของข้า ข้ายัง
ไม่ได้คิดบัญชีกับท่านเลย"

ชิงโมเหียนมือหนึ่งคว้าเสื้อของเจียวซาไหล อีกมือยกทาบอก
ริมฝีปากมีเลือดไหลออกมา

เจียวซาไหลจึงสังเกตเห็นความผิดปกติของชิงโมเหียน "นี่ท่าน
เป็นอะไรไป อย่าจับเสื้อข้าสิ เสื้อตัวนี้ข้าเพิ่งตัดมา ยังเป็นของใหม่อยู่เลย
ท่านอย่าทำสกปรกนะ..."

เพ่งลั่นเสียงพูด ชิงโมเหียนก็พ่นเลือดออกมา ละอองเลือดกระเซ็น
ติดเสื้อของเจียวซาไหลจนเป็นต่างดวง

"ชิงโมเหียน เชื้อหรือไม่ว่าข้าจะตายให้ท่านดู!" เจียวซาไหลพูด

อย่างน่าเวทนา

ชิงโมเหียนเซ็ดเลือดที่มุมปาก แล้วทิ้งคำพูดไว้ประโยคหนึ่งว่า "พูดเหมือนกับเจ้ายังมีทางรอดได้อย่างนั้น"

ตอนพวกเสวียนอวี๋รู้จุดมาถึงก็เห็นเจียวซาไหลหมดสติอยู่บนพื้น บนตัวเต็มไปด้วยเลือด

ก่อนฟ้าสาง สำนักศึกษาไปเฮ้อก็กลับมาสงบเหมือนดังเดิมได้ในที่สุด

ประตูลำนักศึกษาตั้งป้ายหยุดเรียน บนประตูใหญ่ที่ปิดยั้งติด แถบกระดาศยาวประทับตราของศาลต้าหลี่เอาไว้ด้วย

เสวียนอวี๋นำคนคุมตัวอวี๋จิ้งฉีไปที่ศาลต้าหลี่ ชิงโมเหียนร่างฎีกาฉบับหนึ่งคร่าวๆ มอบให้ตุลาการใหญ่ศาลต้าหลี่ จากนั้นขึ้นรถม้าเตรียมกลับจวนโหว

เสื้อผ้าของหฺวูเสวียนันเปียกชุ่ม ถึงแม้ในรถม้าจะเตรียมเสื้อผ้าสะอาดมาให้เปลี่ยน แต่นางสวมแล้วกลับไม่รู้สึกรอบอุ่นเลย

"ขยับเข้ามาใกล้อีกนิด" ชิงโมเหียนสั่ง เขานั่งฟังตัวรถ แขนเท้าบนโต๊ะเล็กและหลับตาลง

หฺวูเสวียนันขยับตัวเข้าไปข้างขาของเขา

แท้จริงแล้วบนตัวชิงโมเหียนก็ไม่อบอุ่น แม้แต่มีอกก็ยังเย็นเฉียบ

"ดูซิว่าครึ่งหน้าท่านจะกล้าทำอะไรสงเดซเช่นนี้อีกหรือไม่" หฺวูเสวียนันบ่นเสียงเบา ไม่ได้รับอนุญาตจากนางก็ใช้กำลังภายในตามอำเภอใจ ทั้งยังเกือบใช้เกินไปอีกด้วย หากไม่ใช่นางร้ายคาถาชำระกายให้เขาก่อน

เกรงว่าเขาคงจะตายไปนานแล้ว

ซิงโม้เหียนลื้มตาขึ้น ในดวงตายังมีสีเลือดอยู่ แต่แวตาลึกกล้า
กลับคมกริบเหมือนที่ผ่านมาราวกับเมื่อครู่คนที่ไม่มีเรี่ยวแรงไม่ใช่เขา

"กล้าไม่เบา ยังกล้าตำหนิเจ้านายของตัวเองเสียด้วย"

หูลีเยวนันอยู่ปาก "จะกล้าได้อย่างไร ท่านคือรองตุลาการศาลต้าหลี่
แม้แต่เจียวเซียนซิงยังถูกท่านทำให้ลื้มได้เลย ข้าจะกล้าตำหนิท่าน
ได้อย่างไร"

ซิงโม้เหียนม้มปากแน่น

เจียวซาไหลครั้งนี้ได้รับความสะเทือนใจไม่น้อย ตื่นขึ้นมาก็จะเป็น
จะตาย คนที่ไม่รู้ยังคิดว่รองตุลาการศาลต้าหลี่ทำอะไรเขาเสียอีก แท้จริง
แล้วเป็นเพราะเลื่อใหม่ของเขาถูกซิงโม้เหียนทำเลือดเปื้อนใส่

รถม้าโยกแรงทีหนึ่ง ซิงโม้เหียนขมวดคิ้วแล้วหลับตาลงอีกครา

หูลีเยวนันยื่นมือมากอดเขาเอาไว้ หวังว่าจะลดแรงกระแทกของ
รถม้าโคลงเคลงที่มีต่อเขาลงได้บ้าง

"เจ็บ" ซิงโม้เหียนพูดออกมาหนึ่งคำ

บนใบหน้าหูลีเยวนันเต็มไปด้วยความสนใจ นางย่อมรู้ว่าเขาต้อง
รู้สึกเจ็บ แต่จนปัญญา ความสามารถของนางมีเพียงควบคุมไม่ให้พิษกุ
กำเริบเท่านั้น แต่ไม่มีวิธีกำจัดความรู้สึกไม่สบายตัวที่เกิดจากมันได้

"พูดว่าเจ้าชอบข้า" เสียงแหบแห้งของซิงโม้เหียนดังขึ้นเหนือหัว

อะไรวะ หูลีเยวนันคิดว่าหูลีเยวนันเองมีปัญหา จึงเงยหน้าขึ้นมอง

เขา

"พูดว่าเจ้าชอบข้า เช่นนี้ข้าจะรู้สึกดีขึ้นบ้าง" ซิงโม้เหียนมองนาง

อย่างจริงจัง แม้ว่าการทรมานมาทั้งคืนจะทำให้เขาดูเหนื่อยล้ามาก แต่
อำนาจบารมีของเขายังคงอยู่

รองตุลาการศาลต่ำหีเป็นคนที่ไม่ว่าอยู่ในสถานการณ์ใดก็ชอบ
ปีบบังคับผู้อื่นจริงๆ

"ไม่พูดได้หรือไม่" หูเสียวนน่อยถามด้วยใบหน้าแดงก่ำ

"เช่นนั้นเจ้าก็คิดเหตุผลที่ชอบข้ามาเยี่ยงข้อ"

หูเสียวนน่อยรู้สึกวามบั่นทอนมีไอร้อนผุดออกมา ความร้อนบนร่าง
เพิ่มสูงขึ้น นี่มันเรื่องบ้าอะไร รองตุลาการท่านแน่ใจหรือว่าเป็นคนใน
สมัยโบราณนี้ ไม่ใช่คนที่มาจากยุคปัจจุบัน

"พูดมาสิ เสียงดังหน่อย" ซิงไม่เหยียนมุ่มปากยกขึ้นเล็กน้อย "ถ้า
ไม่อยากพูด พวกเราก็คงมาพูดถึงเรื่องที่เจ้าตามท่านอ๋องน้อยออกไป
โดยพลการ..."

กรรมตามสนองเร็วเหลือเกิน หูเสียวนน่อยรู้สึกปวดหัวหนักเป็น
สองเท่า

อย่าเห็นว่าภายนอกซิงไม่เหยียนเป็นคนใจกว้าง แท้จริงแล้วเป็นคน
เผด็จการ ประเภทไม่มีเรื่องอะไรก็ชอบทรมานผู้อื่น

"ชอบ..." เห็นทีนางต้องยอมไปก่อนจึงจะผ่านเคราะห์กรรมนี้ไปได้

"เสียงเบาไปแล้ว ฟังไม่ได้ยิน" ซิงไม่เหยียนหลับตาลงอีกครั้ง เอามือ
ทาบอกตนเอง หายใจไม่เต็มปอด

"ข้าชอบซิงไม่เหยียน ชอบซิงไม่เหยียน...ชอบ..."

นอกรถม้า พวกเสวียนอวี่ได้ยินเสียงเด็กใสแจ้วของหูเสียวนน่อย
อย่างชัดเจน

ทุกคนพากันมองหน้ากัน บนโลกนี้สตรีที่มีความรักเราร้อนนั้นมีไม่น้อย แต่น้อยนักจะสราภาพตามตรงเช่นนี้ ชื่อจริงของพวกเขาช่างมีวาสนาเสียจริง ให้ฟังบ่อยแค่ไหนก็ไม่มีทางเบื่อ

หุสเสียนันตะโกนไปตลอดทางจนคอแทบจะแตกแล้ว หากไม่ใช่เพราะตอนนี้สภาพร่างกายของชิงโมเหียนไม่ดี นางอยากจะเปลี่ยนร่างกลับเป็นชะมดเช็ด ขวนเขาให้ขึ้นรอยสักสองสามรอยเสียจริงๆ

นิสัยเลวร้ายของชิงโมเหียนช่างทำให้รู้สึกทรมานไม่ไหว เขาชอบแก้งนางมากอย่างนี้เสียหรือ

กลับถึงจวนโหว ชิงโมเหียนก็สั่งคนเปิดประตูใหญ่ให้รถม้าเคลื่อนเข้าจวนไปจนถึงด้านนอกของโถงหลักจึงให้คนเตรียมเกี้ยวแบกเขากลับไปในเรือนพักของตนเอง

"มาดื่มน้ำชง" ชิงโมเหียนนอนอยู่ตรงนั้นทำท่าเป็นคุณชายใหญ่ เดี่ยวสั่งให้นางทำอย่างนี้ เดี่ยวสั่งให้นางทำอย่างนั้น

หุสเสียนันฉุนเจิกท้วงท้วง โอ้เย็นบนร่างคลายลงไปบ้างแล้ว

"ไม่ดื่มได้หรือไม่" หุสเสียนันได้กลิ่นเผ็ดร้อนของน้ำชงแล้วก็รีบถอยหลังไป ก่อนหน้านั้นไม่รู้สึกรู้ว่าของสิ่งนี้ดื่มยากอะไร แต่คงเป็นเพราะหลังจากเปลี่ยนเป็นสัตว์แล้ว ทำให้ไม่ชอบกลิ่นนี้อย่างมาก

"ไม่ได้" ชิงโมเหียนให้คนเอาน้ำชงมาวางบนโต๊ะ

หุสเสียนันกลอกตา ในดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์ "ถ้าท่านบอกว่าชอบข้า ข้าจะดื่ม"

ชิงโมเหียนเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง "พูดจริงหรือ"

"แน่นอน" หรุเสียวนันแอบ 'กตโลศ' เป็นหมื่นครั้งให้กับ 'ความเจียมแหลม' ของตนเอง

"ใครมานี่ที่ ไปเรียกคนในเรือนมาให้หมด" ซึ่งไม่เหยียนสั่งว่าช่างนอกเสียงเรียบ

หรุเสียวนันตกใจ "ทะ...ท่านจะทำอะไร"

ซึ่งไม่เหยียนหัวเราะเบาๆ "อีกครู่เจ้าก็รู้แล้ว"

ไม่ช้าคนทั้งเรือนของเขาก็มารวมตัวกัน แม้แต่ผู้กล้าตายที่เฝ้าเรือนล้วนเปิดเข้ามาในห้องด้วย

ในห้องเปิดเสียดเสียดยัด ช่างในช่างนอกล้วนมีคนยืนอยู่เต็ม บางคนก็เปิดเข้าประตูมาได้ไม่ต้องยืนอยู่ตรงระเบียงทางเดินนอกประตู

ดวงตาของหรุเสียวนันเบิกโต ซึ่งไม่เหยียนคิดจะทำอะไรกันแน่

ซึ่งไม่เหยียนเพียงหัวเตี้ยงพูดเสียงเอื่อยว่า "พวกเจ้ามาบอกเด็กคนนี่ที่บอกว่าข้าซึ่งไม่เหยียนชอบนาง"

ราวกับฟ้าผ่าถาโถม หรุเสียวนันยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ตัวชาตั้งแต่หัวจรดเท้า

ข้าให้ท่านใช้ปากของตัวเองมาพูดนะ ท่านกลับให้คนหลายร้อยคนมาขับร้องประสาณเสียงอย่างนั้นหรือ

208

แม้ว่าหรุเสียวนันจะคุยโวว่าหน้าหนาจนน่าตกใจ แต่ก็ยังแพ้ให้กับ
การร้องประสานเสียงสรวลฮาของคณันบร่อยเช่นนี้ นางรีบดื่มน้ำซึ่ง
อย่างว่าง่ายทันที จากนั้นก็หลบเข้าไปใต้ผ้าห่ม ไม่กล้าโผล่หัวออกมาอีก
ซึ่งไม่เหยียนไม่ได้ทำให้นางลำบากใจอีก กำชับงานเสร็จแล้วก็
ดับไฟอย่างรวดเร็วแล้วนอนลง

ไม่นาน หรุเสียวนันก็ได้ยินเสียงพูดคุยเบาๆ ดังเข้ามาจากนอก
หน้าต่าง

"ท่านโหวส่งคนมา อยากจะสอบถามว่าอาการบาดเจ็บของซื่อจื่อ
เป็นอย่างไรบ้าง..."

"ไม่ต้องสนใจพวกเขา ซื่อจื่อสั่งไว้ว่าไม่ว่าเรื่องอะไรรอพรุ่งนี้
ค่อยว่ากัน"

หรุเสียวนันพลิกตัวอยู่ใต้ผ้าห่ม ถูกต้อง รอพรุ่งนี้ค่อยว่ากัน พวกเรา

เหนื่อยมากแล้ว ตอนนี้องค์การการพักผ่อนอย่างดีไม่ใช่ถูกคนมารบกวน
ไม่รู้ว่าจะจริงจังเป็นอย่างไร ถูกคนจับเข้าในคุกศาลต่ำหี เขาจะ
เสียใจหรือไม่

หูลีเสียนันพลิกตัวอีกครั้ง จู๋ๆ แขนของชิงโมเหยียนก็ยื่นมาจาก
ข้างหลัง กอดตัวนางเอาไว้ หูลีเสียนันขยับตัวสองที พบว่าสะบัดไม่หลุด
ต้องขดตัวไม่ขยับอย่างจำยอม

ตอนฟ้าใกล้สว่าง นางถูกความหนาวเย็นทำให้ตื่น นางขยับเข้าใกล้ตัว
ชิงโมเหยียน พบว่าตัวของเขาก็เย็นเฉียบเช่นกัน ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไป
พวกเขาต้องป่วยแน่นอน ควรจะให้คนส่งกระถางไฟเข้ามาดีหรือไม่

แม้นางจะคิดเช่นนั้น แต่ก็รู้สึกว่กระถางไฟทำให้อากาศแห้งเกินไป
สู้เปลี่ยนร่างเป็นชะมดเช็ด คิดว่าแบบนี้ น่าจะอุ่นกว่า ชิงโมเหยียนจะได้
พลอยอบอุ่นไปด้วย คิดถึงตรงนี้นางก็หลับตาลง ขยับเคลื่อนไอร้อนในตัว
เปลี่ยนร่างเป็นชะมดเช็ด แต่่วนางลืมไปเรื่องหนึ่ง นางนอนอยู่ใต้ผ้าห่ม
สวมเสื้อผ้า ตอนนีเปลี่ยนเป็นสัตว์ เสื้อผ้าของนางกลายเป็นสิ่งกีดขวาง
คลุมนางไว้ในนั้น อึดอัดเหลือเกิน

หูลีเสียนันพยายามหาทางออกจากใต้ผ้าห่ม ขณะที่นางบิดตัว
ไปมา ชิงโมเหยียนก็ตื่น รู้สึกว่าใต้ผ้าห่มมีอะไรมุดไปมุดมา กรงเล็บแหลม
พยายามตะกุย

เจ้าตัวเล็กไม่หลับไม่นอน นี่กำลังทำอะไรอยู่หรือ

ชิงโมเหยียนนอนเงียบๆ ไม่ขยับอยู่ตรงนั้น เขารู้สึกได้ว่าหูลีเสียนัน
มุดตามผ้าห่มลงไปข้างล่างแล้ว ผ่านไปครู่หนึ่งนางก็ย้อนกลับมา ปีนมา
ตรงเอวของเขา

ซิงไม่เหยียนถูกนางกวนจนนอนไม่หลับแล้ว ทำได้เพียงยื่นมือเข้าไป
ความหาตัวนาง

หูลูเสี่ยวนันทากำลังมุดไปมุดมาในความมืด จู่ๆ ก็ถูกมือใหญ่คว้าเอาไว้
นางตกใจจนรีบกระโจน คว่าอะไรก็ได้ที่นางสามารถคว้าได้

ตอนนี้เองผู้กล้าตายที่เฝ้ายามในเรือนจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงร้องตกใจของ
ชื่อจื่อตั้งมาจากในห้อง ทุกคนพากันตกใจ ชักกระบี่ออกมาทะยานเข้าไป
ในห้องทันทีโดยไม่คิดอะไร ทว่าภายในห้องไม่มีใครเลย มองผ่านม่านบาง
ที่กั้นห้องชั้นใน พวกเขาเห็นรางๆ ว่าชื่อจื่อลุกขึ้นนั่งเหมือนผีดิบ จากนั้น
ก็ล้มนอนลงไปอีกครั้ง...

"ชื่อจื่อ เมื่อครูเกิดอะไรขึ้นขอรับ"

"มีคนร้ายเข้ามาหรือขอรับ"

ซิงไม่เหยียนนอนอยู่บนเตียงสุดหายใจเข้า น้ำเสียงแผ่วความโกรธ
"ไม่มีอะไร พวกเจ้าออกไปให้หมด"

ทุกคนมองหน้ากัน ไม่มีใครกล้าถามต่อไปอีก ต่างรีบหมุนตัวออก
จากห้องไป

ทุกคนเพิ่งออกไป ซิงไม่เหยียนก็พลิกเปิดผ้าห่ม คว่าชะมัดเช็ดสีด่า
ตัวหนึ่งออกมา

"ดูเรื่องดีที่เจ้าก่อไว้สิ!" ซิงไม่เหยียนคว่ำคอชะมัดเช็ดแล้วยกตัวมัน
มาตรงหน้า

หูลูเสี่ยวนันทันเบิกดวงตาโต ทำทางน่าสงสารนั้นไร้เดียงสาอย่างมาก

"จืดๆ" หูลูเสี่ยวนันทันร้องสองที เหมือนกำลังแสดงให้เขารู้ว่าตนเอง
ไม่รู้จักจริงๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น

"เมื่อครูเจ้าเกือบทำลายความสุขครึ่งชีวิตที่เหลือของเจ้าไปแล้ว"
จึงไม่เหียนขบกรามหายใจแรง

หูเสี่ยวฉวนจ้องเขาอย่างงุนงง *ความสุขอะไรหรือ*
จึงไม่เหียนหายใจแรงหลายที จึงยัดตัวหูเสี่ยวฉวนกลับไปได้ผ้าห่ม
"เปลี่ยนร่างกลับมา!"

หูเสี่ยวฉวนเปลี่ยนร่างกลับเป็นคน ท่าทางราวกับภรรยาตัวน้อย
ที่ได้รับความเจ็บช้ำใจ

จึงไม่เหียนยื่นมือไปหยิกต้นขาของนางอย่างแรงสองที "วันหน้า
ตอนนอนห้ามเปลี่ยนเป็นชะมดเด็ด"

หูเสี่ยวฉวนเจ็บจนแยกเขี้ยว คนผู้นี้ไร้เหตุผลเสียจริง ทำให้นางตกใจ
ไม่ว่า ยังมาหยิกเนื้ออ่อนของนางอีก นางทำเรื่องอะไรให้เขาโกรธกันแน่
ความวุ่นวายนี้ทำให้จึงไม่เหียนถึงกับหายง่วง เขานอนอยู่ตรงนั้น
ปีบเนื้อนุ่มบนตัวของหูเสี่ยวฉวนเล่น

หูเสี่ยวฉวนเริ่มแรกพยายามขัดขึ้น แต่ต่อให้แรงของนางมากเพียงใด
ก็ยังสู้จึงไม่เหียนไม่ได้ แม้ว่าเขาจะได้รับบาดเจ็บก็ยังมีแรงมากกว่านาง
อยู่ดี เพียงชั่วครู่มือใหญ่พลันสอดเข้าไปใต้ร่มผ้าของนางแล้ว

"ท่านทำอะไร!" หูเสี่ยวฉวนร้องประท้วง
"ลูบคว่ำลัศตว์เลี้ยงของข้าอ้วนขึ้นหรือไม่" จึงไม่เหียนตีหน้าตาย
หูเสี่ยวฉวนกอดพันกรอดๆ แต่ไม่อาจไปกัดเขาได้ ทำได้เพียงปล่อย
ให้มือใหญ่ของเขาเลื่อนอยู่ในร่มผ้าตามใจชอบด้วยความโกรธเกรี้ยว
ลูบตรงนี้ที ปีบตรงนั้นที แล้วยังวิจารณ์อีกหลายประโยคอยู่บ่อยครั้ง
"ตรงนี้ดูเหมือนจะผอมไปหน่อย...ตรงนี้อ้วนอีกนิดจะให้สัมผัส

ที่มือดีกว่านี้..."

รองตุลาการ นี่ท่านกำลังลวนลามกันอย่างเปิดเผยอยู่กระมัง!

หาข้ออ้างให้การกระทำต่ำช้าแบบนี้ได้ ไม่รู้เลยว่าท่านคิดออกมาได้อย่างไร

อยู่ใต้ผ้าห่มถูกอบจนเหงื่อออกท่วมตัว ในตอนนี้หุสึเสียนันไม่รู้สึกหนาวแล้ว ยื่นมือไปลูบตัวซึ่งไม่เหี่ยยน ดูเหมือนแม้แต่เขาก็ตัวร้อนขึ้นมาด้วยเช่นกัน

ตอนเช้าตื่นมา หุสึเสียนันพยายามห่อตนเองอยู่ใต้ผ้าห่ม จนกระทั่งสาวใช้ที่ปรนนิบัติในห้องออกไปจนหมดจึงกล้าโผล่หัวออกมา

ใต้ผ้าห่มเต็มไปด้วยกลิ่นหอมของชะมดเช็ด ใบหน้าเล็กของหุสึเสียนันแดงกำ แม้แต่ดั้งหูก็ยังแดงไปด้วย

ซึ่งไม่เหี่ยยนล้างหน้าล้างตากลับมา เห็นนางยังนอนอยู่บนเตียง จึงยกมูมปากยิ้ม "ข้าที่บาดเจ็บหนักยังลุกจากเตียงแล้ว เจ้ายังนอนอยู่บนเตียงทำอะไร คิดจะรอให้นายอย่างข้ามาปรนนิบัติหรือ"

หุสึเสียนันอยู่ปาก "ไม่...ไม่ใช่เสียหน่อย ท่านออกไป ข้าจะเปลี่ยนเสื้อผ้าเอง"

ซึ่งไม่เหี่ยยนไม่เพียงไม่ออกไป แต่นั่งลงที่ข้างเตียง

"เข้าตัวก็จะไล่ข้าออกไป ถ้าถูกลมหนาวลัมปวยไป...เห็นทีคงไม่มีใครเป็นห่วง ที่บอกว่าชอบข้าอะไรนั่น ก็แค่หลอกให้ข้าดีใจเท่านั้นเอง"

หุสึเสียนันแทบจะกัดลิ้นตนเองตายไปเสียเลย รองตุลาการ คำพูดน้อยใจแบบนี้ท่านพูดออกมาได้ด้วยหรือ

"เช่นนั้น...เช่นนั้นท่านหมุนตัวไป" หุสึเสียนันบิดตัวไปมาอย่าง

ไม่สบายใจอยู่ได้ผ้าห่ม

ชิงโม่เหียนยืนมือไปหยิบถ้วยชาบนโต๊ะเล็กข้างเตียงขึ้นมาดื่มอย่างช้าๆ

หูลีเหียนหันเห็นเขาไม่มองมาทางตนจริงๆ จึงค่อยๆ คลายผ้าห่ม รีดร้อนสวมเสื้อผ้า ท่ามกลางความสับสนนั้น นางไม่ได้สังเกตเห็นเลยว่า ดวงตาดงามคู่้นกำลังจ้องนางไม่ว่างตา

ผิวพรรณเกลี้ยงเกลาขาวสลักจากหยก เหมือนถูกย้อมเป็นสีชมพูไปทั่วตัว

สายตาของชิงโม่เหียนราวกับถูกดึงดูดไว้ ไม่อาจเลื่อนหนีได้ แม้แต่ถ้วยชาในมือค่อยๆ เอียงแล้วก็ยังไม่รู้ตัว จนกระทั่งน้ำชาหกรดตัว เขาจึงได้สติ

หูลีเหียนนํากำลังวุ่นกับการสวมเสื้อผ้า เสื้อคลุมตัวนอกเพิ่งจะสวมบนตัวก็ถูกคนด้านหลังจับเอาไว้ แล้วถอดออกช้าๆ

"ใส่ผิดอีกแล้ว เคยบอกเจ้าที่ครั้งแล้ว ว่าข้างในต้องสวมเสื้อตัวกลางก่อน" ชิงโม่เหียนค่อยๆ หยิบเสื้อตัวกลางขึ้นมา ไม่สนใจสายตาประหลาดของนาง

"โตเพียงนี้แล้วยังใส่เสื้อผ้าไม่เป็นอีก พุดออกไปคนอื่นคงหัวเราะเยาะ" ชิงโม่เหียนปากพุดไป แต่แวตากลับเลื่อนมาอยู่ที่โพลาร้าที่โค้ง ราวรูปผีเสื้อนั้น เลื่อนลงไปอีก...ส่วนโค้งได้เอี่ยมที่หนุนขึ้นมาเรื่อยๆ ทำให้เขารู้สึกปากคอแห้งผาก

หูลีเหียนรู้สึกได้ว่าชิงโม่เหียนไม่ขยับ มือถือเสื้อตัวกลางของนางไว้ไม่ยอมช่วยใส่ให้นาง

"ซึ่งไม่เหยียน?" พอหูเลียวนันเงยหน้าขึ้นก็ประสานเข้ากับดวงตา
ของเขาคุณั้นที่ลึกล้ำราวบ่อน้ำ เหมือนนายพรานที่นำกลังกำลังเพ่งมอง
เหยื่อตรงหน้า

209

หฺรูเสียวนันเบิกดวงตาไล่ซือมองดูซิงไม่เหยียนค่อยๆ โนมตัวเข้ามา
ปลายนิ้วสัมผัสกระดูกไหปลาร้าของนาง ไล่นิ้วไปตามโครงร่างของมัน
นางขยับถอยหลบ

ซิงไม่เหยียนไม่ได้คิดจะถอยออกห่าง แต่กดตัวนางเข้าไปใต้ผ้าห่ม
จับปากเล็กของนางไว้อย่างแน่นยำ

แตกต่างกับจุมพิตแบบแมลงปอแต่น้ำที่ผ่านมา ซิงไม่เหยียนจูโจม
รุกเข้าไปในโพรงปากของนาง ช่วงซิงลมหายใจของนางไป

หฺรูเสียวนันตกใจจนตัวแข็ง นอนหงายอยู่ตรงนั้นดวงตาเบิกโพลง
ในดวงตาสะท้อนสองตาของซิงไม่เหยียนที่ลึกล้ำมองไม่เห็นประกายแสงใด

ในตอนนี้อเองเสวียนอวีร์บร้อนวังเข้าประตูห้องชั้นนอกมา "ซือจื่อ...
ในวัง..." เสวียนอวีร์พูดได้ครั้งหนึ่ง เห็นคนสองคนลึมนอนอยู่บนเตียง
ที่ยุงเหิงในห้องชั้นในก็ตกใจรีบหมุนตัวจะวิ่งออกไป

"ใส่หัวกลับมา!" ซิงโมเหียนปล่อยเจ้าตัวเล็กที่อยู่ใต้ร่าง แล้วดึงผ้าห่มมาห่อตัวนางไว้ "ในวังส่งคนมาหรือ"

"ชะ...ขอรับ" เสวียนอวี๋หลับตาลง ไม่กล้ามองเข้าไปในห้อง "ฮ่องเต้ทรงให้คนยกเตียงเข้ามาในจวน บอกว่าให้เรียกตัวท่านเข้าวัง ถ้าป่วยหนักหากต้องแบกก็ต้องแบกท่านไปให้ได้..."

ซิงโมเหียนถอนหายใจ ฮ่องเต้ร้อนใจเช่นนี้ ต้องเป็นเพราะเรื่องของอวี๋จิ้งฉืออย่างแน่นอน แม้ว่าเขาจะเขียนฎีกาไปแล้ว แต่ฮ่องเต้จะวางใจได้อย่างไร

"รู้แล้ว อีกครู่เช้าจะออกไป" ซิงโมเหียนพูดพลางหลบตามองไปยังหูเสวียนนัอยู่ที่อยู่บนเตียง เห็นนางซุกหน้าอยู่ใต้ผ้าห่ม ไม่รู้ว่าตอนนี้นางจะมีท่าทางอย่างไร

กลัว? หรือรังเกียจ หรือว่า...

พอพลิกเปิดผ้าห่มอย่างเบาเมื่อแล้ว ซิงโมเหียนก็ตะลึงไป หูเสวียนนัอยู่ปากเล็กที่บวมแดง นอนหลับไปเสียอย่างนั้น

นางตื่นเข้าเฝ้าไป และร่ำว้ายกับเขาอยู่ใต้ผ้าห่มจนฟ้าสาง เมื่อครู่ยังถูกเขาจูบจนขาดอากาศ ดังนั้นจึงผล็อยหลับไป

ซิงโมเหียนมองใบหน้าที่นอนนอนของนาง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงหัวเราะเบาๆ

ช่างเป็นเจ้าตัวเล็กที่ไร้หัวใจจริงๆ

แต่เช่นนั้นก็ดี ขอเพียงนางไม่รังเกียจก็พอ รอให้นางเข้าใจรสชาติอันงดงามในเรื่องนี้อย่างช้าๆ เชื่อว่าสักวันนางจะต้องหน้าแดงไปถึงติ่งหูและขยับมาให้เขาเด็ดนมเองกระมัง

ชิงโมเหียนสั่งให้คนเฝ้าเรือนเอาไว้ ส่วนตนเองเปลี่ยนชุด แล้ว
ถูกคนในวังแบกออกจากจวนโหวไป

ทางชิงโมเหียนเพิ่งจะออกจากจวน ทางท่านโหวที่อยู่เรือนหน้า
ก็ได้รับรายงานว่า "ซื่อจื่อถูกในวังตามตัวไปแล้ว และยังถูกแบกออกจาก
จวนไปอีกด้วย...เห็นที่คงบาดเจ็บไม่เบาขอรับ" บ่าวรายงาน

"ได้สอบถามหรือไม่ว่าเขาทำคดีอะไร" ท่านโหวท่าทางเคร่งขรึม
จริงจังยิ่ง

"ทางเรือนซื่อจื่อปิดปากแน่นมาก แต่ข้างนอกมีข่าวลือว่าเมื่อคืน
เกิดเรื่องขึ้นที่สำนักศึกษาไปเฮ้อ หอหนังสือของสำนักศึกษาพังครืน วันนี้
ที่สำนักศึกษาหยุดเรียน คุณหนูห้วนนี่ไม่ได้ไปที่สำนักศึกษาขอรับ"

ท่านโหวคิดอยู่นานก็คิดไม่ออกว่าในสำนักศึกษาจะเกิดคดีอะไรขึ้นได้
เขาเพียงหวังว่าจะหาคนร้ายตัวจริงเบื้องหลังคดีที่ท่านฮ่องน้อยถูกทำร้ายได้
ถึงตอนนั้นสามารถให้บุตรชายคนรองของเขามีผลงานไปด้วยบ้าง
หากชิงโมเหียนทำคดีพัง งานของบุตรชายคนรองก็คงไม่มีอนาคตอะไร

"ส่งคนไปสอบถามที่เรือนของโมเหียน" ท่านโหวสั่งการ

บ่าวบั่นหน้าเศร้า "ท่านโหว เรือนของซื่อจื่อพวกเราเข้าไปไม่ได้
ขอรับ"

ชิงโมเหียนเป็นคนอย่างไร ท่านโหวรู้ดีที่สุด หากคิดจะใช้ไม้แข็ง
กับเขานั้นไม่มีทางเด็ดขาด

"พวกเจ้าไปหาเหียนชื่อที่เรือนคุณชายรอง ให้นางหาวิธีสอบถาม
ข่าวมาให้ได้"

เหียนชื่อเป็นสตรีเหมือนกัน น่าจะเข้าใจลัทธิเสียวนั้นได้ง่าย

จึงจะถูก

หลังเหนียนซื่อได้รับเรื่องก็เตรียมของว่างหลายอย่างในทันที ก่อนจะพาคนสนิทสองคนที่ช่วยงานได้ดีในเรือนของนางไปที่เรือนพักของชิงไม่เหยียน

พวกนางเพิ่งไปถึงหน้าเรือนพักก็ถูกคนขวางเอาไว้เสียแล้ว

"ชื่อจื่อไม่อยู่" ผู้กล้าตายที่เฝ้าประตูสีหน้าเรียบเฉย ถึงแม้สาวใช้หน้าตาสดสวยสองคนของเหนียนซื่อจะแอบบ่อนคำหวานก็ไม่สามารถทำให้จิตใจของเขาหวั่นไหวได้

เหนียนซื่อเดินเข้าไป "ข้าไม่ได้มาหาชื่อจื่อ ข้ามาหาคุณหนูหุท่านพ่อให้ข้าเอาของบางอย่างมาให้นาง"

ผู้กล้าตายมองเหนียนซื่อแวบหนึ่ง แล้วมองสาวใช้สองคนที่เดินตามหลังนาง "ชื่อจื่อไม่อยู่ เชิญพวกท่านกลับไปเถอะ"

เหนียนซื่อจะยอมกลับได้อย่างไร เรื่องที่ท่านโหวสั่งมาหากทำไม่สำเร็จ กลับไปยังไม่รู้ว่าจะถูกอบรมอย่างไรเลย ผู้เป็นสามีของนางก็ไม่ยอมออกหน้าปกป้อง เหนียนซื่อจึงมีเพียงความทุกข์อยู่เต็มอก

สาวใช้สองคนข้างกายส่งสายตาให้กัน ทั้งสองคนรู้ความหมายหนึ่งในนั้นรีบทำผมเผ้ายุ่งเหยิง แล้วกระโจนใส่ตัวผู้กล้าตาย สาวใช้อีกคนก็ตะโกนเสียงดัง "มีคนลวนลาม! ใครก็ได้รีบมาที!"

แต่ยังไม่รอให้สาวใช้คนนั้นกระโจนถึงตัวผู้กล้าตาย นางก็ถูกอีกฝ่ายเตะกระเด็นออกไป ร่างนั้นกลิ้งตกลงไปตามบันได กลิ้งไปไกลหลายสิบก้าว หัวชนเข้ากับบันไดหิน

เหนียนซื่อตกใจจนหน้าซีดเผือด สาวใช้ที่ตะโกนเสียงดังก็อ้าปาก

ค้างอยู่ตรงนั้น

เหียนซื่อยกขากระโปรงเดินไปตรวจดูอย่างหวาดเกรง เห็นเพียงสาวใช้ที่นอนอยู่บนพื้นใต้ห้วมีเลือดไหลนอง

"ตายแล้ว!" นายบ่าวสองคนร้องตกใจออกมา

ผู้กล้าตายที่เฝ้าประตูขมวดคิ้ว

เหียนซื่อนำสาวใช้ของนางวี่งหนีไปตลอดทาง พวกนางไปที่เรือนหน้า เมื่อพบท่านโหวก๊กคุกเข่าร้องไห้พูดไม่เป็นศัพท์อยู่ตรงนั้น

เหียนซื่อเป็นคนเล่นละครเก่งอยู่แต่เดิม นางพูดเพียงว่าตนเองนำของว่างคิดจะส่งไปให้คุณหนูหู่ คาดไม่ถึงว่าสาวใช้ข้างกายจะถูกองครักษ์ในเรือนพักของซื่อจื่อลวนลาม พอสาวใช้ปฏิเสธกลับถูกองครักษ์ฆ่าตาย

เหียนซื่อคุกเข่าต่อหน้าท่านโหว ร้องไห้จนแทบจะหมดสติไป เอาแต่ขอให้ท่านโหวให้ความเป็นธรรมกับนางด้วย

ท่านโหวแกล้งทำสีหน้าเคร่งเครียด แต่กลับรู้สึกสบายใจอย่างมาก "ใครเข้ามาที่ ไปที่เรือนพักไม่เหียน ตามคุณหนูหู่มา"

มีคนตายเช่นนี้แล้ว เด็กคนนั้นยังจะหลบอยู่ในเรือนไม่ยอมพบหน้าผู้คนได้อีกหรือไม่

หู่เสี่ยวนั้นได้ยืนยันว่าองครักษ์ในเรือนของตนเองตีสาวใช้ของเหียนซื่อตาย แต่ไม่มีปฏิกิริยาใดอยู่นาน

บ่าวที่ท่านโหวส่งมาแจ้งเรื่องร้อนใจอย่างยิ่ง แต่ไม่กล้าเอ่ยเร่รนางมากนักทำได้แค่กล่าวอย่างกล้าๆ กลัวๆ ว่า "ท่านพูดอะไรสักคำเถอะ

ทางท่านโหวยังรอให้ท่านไปชี้แจงอยู่นะขอรับ"

"ชี้แจงอะไรหรือ" หูเสี่ยวนันพูดอย่างไม่เข้าใจ

บ่าวปั้นหน้าทุกขใจ ที่เขาพูดไปมากมายในตอนแรกเสียเปล่า
หมดเลยหรือ

"องค์กรฯในเรือนท่านดีสาวใช้ของเหียนซือตาย ท่านโหวให้ท่าน
นำตัวคนไปมอบให้เขาจัดการขอรับ"

หูเสี่ยวนันเงยหน้ามองนอกประตู ยามนี้หน้าประตูมีผู้กล้าตาย
สองคนยืนอยู่ แวดตาเย็นเยือกจับจ้องไปที่บ่าวผู้มาแจ้งเรื่อง พวกเขา
ราวกับกำลังรอให้หูเสี่ยวนันสั่งการก็พร้อมจะฉีกบ่าวคนนั้นเป็นชิ้นๆ
ได้ตลอดเวลา

"สาวใช้ของเหียนซือเป็นคนที่น่างมาจากบ้านเดิม หรือเป็น
คนในจวนของเรา" หูเสี่ยวนันถามต่อด้วยความสงสัย

"เออ...ดูเหมือนจะเป็นจวนพวกเราซื้อเข้ามาภายหลังขอรับ"
บ่าวคิดไม่ทันไปชั่วขณะ ไม่รู้ว่าเหตุใดๆ คุณหนูหูจึงถามเช่นนี้

"ก็แค่สาวใช้คนหนึ่งเท่านั้น ตอนนั้นซื้อมาในราคาเท่าใดก็ซดใช้เงิน
ให้นางเท่านั้นก็พอ" หูเสี่ยวนันพูดพลางลูบที่ข้างเอว จึงคิดได้ว่านางไม่มี
ความเคยชินในการพกถุงเหอเปาติดตัว

"นี่ พวกเจ้าใครพกเงินติดตัวบ้าง ให้ข้าเยี่ยมสักหน่อย ซดใช้เงิน
ค่าสาวใช้ให้เหียนซือก่อน รอซิงโมเหียนกลับมาแล้วค่อยคืนให้
พวกเจ้า" นางเงยหน้าถามผู้กล้าตายที่เฝ้าประตู

หนึ่งในผู้กล้าตายประสานมือคำนับพลางกล่าว "คุณหนูหู ซื่อจื่อ
เคยกำชับไว้ว่าตอนเขาไม่อยู่ ในเรือนนี้ท่านถือเป็นนาย จะเอาเงินจาก

บัญชีเท่าใดท่านพูดได้เลย ต้องการเงินเท่าใดให้คนไปเอาที่คลังก็พอ
ขอรับ"

หุเลี้ยวหันฟังคำพูดนี้แล้วรู้สึกสุขใจอย่างยิ่ง คิดไม่ถึงว่าซึ่งไม่เหยียน
จะไว้วางใจถึงขั้นมอบสิทธิการใช้จ่ายเงินให้แก่นาง ไม่กลัวว่านางจะเอาไปใช้
ส่งเดชนอกบ้าน

นางรู้สึกหึงผยองอยู่ในใจเล็กน้อย จนลืมไปหมดเลยว่าตอนนี้นาง
เป็นเพียงเด็กน้อยผิวนุ่มนวล

ในตอนที่ท่านโหวเห็นบ่าวคุกเข่าอยู่ตรงหน้าไม่กล้าเงยหน้า ในมือ
ถือเงินห้าตำลึงเอาไว้ ไฟโทสะกลุ่มหนึ่งก็พุ่งขึ้นหัว

เขาคิดว่าเงินห้าตำลึงนั้นมาขว้างลงพื้น แผลเสียงพูดว่า "เป็นสุนัข
อาศัยบารมีนายจริงๆ ตอนนี้อาศัยว่ามีซึ่งไม่เหยียนหนุนหลัง แม้แต่
เด็กคนหนึ่งก็กล้ามาอวดบารมีกับข้าแล้ว ไปเอากฎสกุลมา วันนี้ข้าจะ
สั่งสอนมารยาทในจวนนี้ให้นางสักหน่อย!"

210

สุดท้ายหุเสียนนังยังคงถูกท่านโหวเรียกตัวไปอยู่ดี

เดิมทีทุกคนในเรือนล้วนไม่อยากจะให้นางออกหน้า แต่ท่านโหวไม่เพียงส่งคนมาตามตัวหุเสียนนังไป ยังให้นางนำตัวผู้กล้าตายที่ถูกเหนียนซือชี้ว่าเป็นคนลวนลามแล้วฆ่าสาวใช้ผู้นั้นมาลงโทษด้วย

มีคนเกลี้ยกล่อมนางว่ารอชื่อจื่อกลับมาแล้วค่อยไปพูดคุยกัน แล้วให้นางมอบตัวผู้กล้าตายออกไปก่อน แต่หุเสียนนังเอาแต่ส่ายหน้า

ก่อนหน้านี้นางเป็นเด็กเล็ก ยังสามารถอาศัยความเป็นเด็กหลบอยู่ข้างหลังซึ่งไม่เหยียนได้ แต่ตอนนี้นางใกล้จะโตเป็นสาวแล้ว นางจะหลบหลังผู้อื่นไม่ยอมเจอหน้าใครตลอดไปไม่ได้

ท่านโหวนั่งอยู่ในเรือนหน้า ก้มหน้าดื่มน้ำชา

เหนียนซือนำสาวใช้ของนางคุกเข่าร้องไห้อยู่ด้านข้าง แม้แต่คุณชายรองยังถูกประคองให้มาออกหน้า

คนที่ยืนสองข้างสี่หน้าเครื่องเครียด เพิ่งเดินเข้าเรือนก็มีความรู้สึกเหมือนเข้าไปในศาล

ท่านโหวบันหน้าหนึ่งดื่มชาอีกหนึ่งอีก ในตอนนี้เองบ่าวคนหนึ่งข้างนอกก็เข้ามารายงาน "ท่านโหว คุณหนูหรรษมาถึงแล้วขอรับ"

ท่านโหวแค้นเสียดสยบเย็นชา "นับว่านางยังรู้กาลเทศะ" เขาเงยหน้าขึ้นมองเหนียนชื่อกับบุตรคนรองของตนเองแวบหนึ่ง แล้วพูดอย่างเยื่อหยิ่งว่า "พานางเข้ามา"

"ขอรับ"

คุณชายรองขยับนั่งตัวตรงอย่างเจี๊ยบๆ เหนียนชื่อกู้ผ้าเช็ดหน้าบังครึ่งหน้าเอาไว้แล้วมองไปนอกประตู

มีชายหนุ่มในชุดของครั๊กซี่คนเดินเข้ามาจากนอกประตู เข้ามาในห้องแล้วก็มองสำรวจไปโดยรอบ จากนั้นปรบมือ บ่าวสองคนก็ยกเก้าอี้พนักสูงตัวหนึ่งเข้ามา วางไว้ตรงพื้นที่ว่างหน้าท่านโหว

"คุณหนูหรรษ เข้ามาได้แล้วขอรับ" องครั๊กซี่คนหนึ่งพูด

ท่านโหวเบิกตาโตอ้าปากค้างมองหรรษเสียวนันทน์เดินเข้ามาท่ามกลางการอารักขาของคนหกคน ใบหน้าอวบมีท่าทางยินดี เหมือนกับว่าที่นางมาที่นี่เพื่อร่วมงานเลี้ยง ไม่ใช่ถูกคนดำนินทาให้ลำบากใจ...

ท่านโหวโกรธจนสิ้นไปทั้งตัว พูดอะไรไม่ออก

หรรษเสียวนันทน์เข้ามาในห้องก็ยกมือขึ้นโบกไปทางท่านโหว "เฮ้ สวัสดิ์ทุกคน"

จากนั้นก็ไปนั่งลงบนเก้าอี้พนักสูง

เพียงแค่นี้...แม้แต่ย่อตัวคำนับก็ไม่มี เพียงแค่นี้ก็นั่งลงแล้วหรือ

มือของท่านโหวตบลงบนโต๊ะอย่างแรงเสียงดังปัง

แรงสะเทือนทำให้ชุดซาส์นไหวขึ้นมา หฐเสียวนันไม่มีการตอบสนองใด
แต่นึกกลับทำให้คุณชายรองตกใจจนตัวสั่นและยืนขึ้นอย่างหวาดกลัว

ท่านโหวเห็นภาพนี้แล้วก็ยิ่งโมโห บุตรชายของตนไม่มีบารมี
แม้แต่หน่อย แม้แต่แสร้งทำก็ยังทำไม่ได้

เหนียนซือเห็นท่าทางขลาดกลัวของบุรุษของตนเองเมื่อครูเช่นกัน
ในใจพูดไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไร

ถึงแม้ตอนนี้นางจะดูแลอาหารการกินภายในจวน แต่กลับเป็นเพียง
อนุ ไม่ใช่คนที่ป็นนายหญิงของจวนนี้แต่อย่างใด

ท่านโหวแผดเสียงใส่หฐเสียวนันอย่างโกรธเกรี้ยว "แม้แต่มารยาท
เล็กน้อยยังไม่รู้จัก ซึงไม่เหนียนสั่งสอนเจ้าอย่างไร ใครเข้ามาที่ สั่งสอน
นางที่ว่ามารยาทในจวนนี้คืออะไร!"

หญิงรับใช้สูงวัยสองคนเดินมาจากด้านข้าง ยังไม่ทันที่พวกนาง
จะเดินไปถึงตรงหน้าหฐเสียวนันก็ถูกเหล่าองครักษ์ขวางไว้แล้ว

พอเห็นแววตาเย็นเยือกราวคนตายของเหล่าองครักษ์แต่ละคนแล้ว
หญิงรับใช้สูงวัยทั้งสองก็ขาสั่น

"คิดจะแข็งข้อหรือ!" ท่านโหวลุกพรวดขึ้น "หฐเสียวนัน เจ้ากล้า
ไม่เห็นผู้อาวุโสอยู่ในสายตาหรือ!"

หฐเสียวนันนั่งกะพริบตาอยู่บนเก้าอี้พนักสูง เห็นท่านโหวโกรธราว
ฟ้าผ่า ในใจกลับคิดว่าเมื่อครู่ตอนก่อนมาควรจะมีพกร่มมาสักคัน น้ำลาย
เขากระเด็นไปทั่วเช่นนี้ ไม่ถูกอนามัยเสียเลย

ท่านโหวแผดเสียงอยู่นาน พบว่าหฐเสียวนันยังนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น

ไม่มีการตอบสนองใด ไม่รู้ว่าในใจคิดอะไรบ้าง ไฟโตะของเขาจึงพุ่งขึ้นสูงทันที ซิงไม่เหยียนเขาจัดการไม่ได้ ตอนนี้แม้แต่เด็กหญิงที่อีกฝ่ายรับเลี้ยงเอาไว้ก็ยังจัดการไม่ได้สักหรือ

แข็งข้อเกินไปแล้วจริงๆ!

"ใครก็ได้มานี่ที!" เขาตะโกนเสียงดัง

บ่าวสองข้างพากันก้มหน้าถอยหลังไปครึ่งก้าว เล่นตลกอะไรกัน คนข้างกายคุณหนูเหล่านี้นล้วนเป็นคนที่ซื่อจืดจัดเตรียมไว้ แตกต่างจากองค์กรฯในจวนอย่างสิ้นเชิง แววดาของพวกเขาแต่ละคนเหมือนเคยฆ่าคนมาแล้ว กระบี่เคยเบือนเลื้อดมาแล้ว แค่สบตาด้วยก็ทำให้เสียส้นหลังวูบ ท่านโหวยังจะให้พวกเขาไปสั่งสอนคนเหล่านี้สักหรือ นี่ไม่เท่ากับไปหาที่ตายหรือไร

"อันที่จริงข้าก็เชื่อว่าจะไม่รู้มารยาท" หูเสี้ยนนินพูดเสียงใสแจ้ว "ข้าเคยค่านับท่านปู่ฮ่องเต้กับไทเฮามาแล้ว ยังมีท่านแม่ของซิงไม่เหยียนอีกสำหรับคนอื่น...ซิงไม่เหยียนไม่เคยบอกว่าข้าต้องค่านับด้วย" นางพูดเหตุผลที่ไม่ยอมค่านับท่านโหวก็แล้วไป ทว่ายังยกฮ่องเต้ขึ้นมาอีก

ท่านโหวถูกพูดอัดจนพูดอะไรไม่ออก เขาจะกล้ำเทียบกับฮ่องเต้และไทเฮาได้อย่างไร แต่สิ่งที่ทำให้เขาโกรธที่สุดก็คืออีกฝ่ายยกลู่อิมมารดาของซิงไม่เหยียนออกมาพูดด้วย

หูเสี้ยนนินยอมโขกหัวค่านับลู่อิมแต่ไม่ยอมค่านับเขา หากเขาหาความเรื่องนี้ก็จะถูกคนอื่นคิดว่าอยากจะหาเรื่องกับฮ่องเต้ไทเฮาไปด้วย ดังนั้นเขาจึงต้องพยายามสะกดไฟโกรธของตนเองลงไป และจัดการเรื่องนี้ให้ผ่านไปก่อน

เขามองเห็นยื่นชื่อเว็บหนึ่ง

เห็นยื่นชื่อเข้าใจความหมาย ใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดหน้าตนเองและ
ร้องให้สุดเสียง "ท่านพ่อ ท่านต้องให้ความเป็นธรรมกับข้านะเจ้าคะ"

ท่านโหวตไปที่เห็นยื่นชื่อแล้วพูดกับหูลีเยวณันว่า "คนที่ตีสาวใช้
ข้างกายของเห็นยื่นชื่อจนตาย เป็นองค์กรกษัตริย์ของเจ้าใช่หรือไม่"

หูลีเยวณันหันไปเรียกองค์กรกษัตริย์คนหนึ่งมาแล้วถามเขาว่า "เจ้าดู
ให้ชัดเจน ใช่หญิงคนนี้หรือไม่"

องค์กรกษัตริย์มองเห็นยื่นชื่อ แล้วตอบอย่างนอบน้อมว่า "เป็นนางขอรับ"

"แล้วสาวใช้อีกคนหนึ่งล่ะ" หูลีเยวณันถามต่อ

เห็นยื่นชื่อได้ยินแล้วรีบผลักสาวใช้ข้างกายออกมา

องค์กรกษัตริย์มองหน้าอีกฝ่าย แล้วพยักหน้าอีกครั้ง "เป็นพวกนาง
สองคนที่ไม่รักษาความเป็นสตรี"

เห็นยื่นชื่อจ้องเขาลูกตาแทบถลนออกมา แล้วอ้าปากตะโกนด่า
"เจ้ากล้าพูดจาส่งเดชหรือ!"

องค์กรกษัตริย์ไม่สนใจความโกรธเกรี้ยวของเห็นยื่นชื่อ "หญิงเหล่านี้
ไม่รู้ยางอาย จะเข้ามาทอดข้า ข่าได้รับคำสั่งของชื่อจื่อให้เฝ้าเรือนพัก ย่อม
ไม่สนใจหญิงต่ำช้าเช่นนี้ จึงได้เตะไปที่หนึ่ง ใครจะรู้ว่าหนึ่งในนั้นจะ
กลิ้งตกบันไดหินลงมตายเอง"

หูลีเยวณันพยักหน้า "ที่แท้นางเป็นคนชนตายเอง"

"เจ้า...เจ้าพูดเหลวไหล! นางถูกเขามาตายชัดๆ"

"เขามาคนอย่างไร" หูลีเยวณันถามเห็นยื่นชื่อ

เห็นยื่นชื่อยกศอกกระแทกสาวใช้ข้างกาย

สาวใช้พูดอีกอึกว่า "เขา...เขาเตะเซ่นนั่นหนึ่งที..."

"จากนั้นล่ะ"

"จากนั้น...ก็กลิ้งตบก้นได้..."

"ชนหินตาย" หลูเสี่ยวนันทันพูดต่อ

สาวใช้ตกใจหน้าซีด "มะ...ไม่ใช่ๆ"

"แล้วเป็นอย่างไร" หลูเสี่ยวนันทันเริ่มทนไม่ไหว "พวกเจ้าบอกว่าเขาฆ่าคนตาย กลับพูดว่านี่ไม่ใช่ นั่นไม่ใช่ อีกอย่างหนึ่ง พวกเจ้าอยู่ดีๆ ไม่อยู่ในเรือนพักของตัวเอง เหตุใดต้องบุกเข้าไปในเรือนพักของพวกเราด้วย"

"พวกเราจะไปเยี่ยมเยียนท่าน"

"เจ้าคิดว่าข้าเป็นเด็กสามขวบหรือ" หลูเสี่ยวนันทันหัวเราะขึ้นมา ไม่สนใจสีหน้าโกรธเกรี้ยวของท่านโหวเลย "ข้าไม่คุ้นเคยกับพวกเจ้า พวกเจ้าจะมาเยี่ยมข้าหรือ นี่โกหกใครล่ะ บอกว่าพวกเจ้าอยากมาเยี่ยม ชิงไม่เหยียนยังพอว่า"

ครั้งนี้แม้แต่คุณชายรองก็น้ำซึดตามไปด้วย ในดวงตาที่เขามองเห็นยื่นซื้อฉายแววดุดันวางๆ

เหนียนซื้อพูดอะไรไม่ออก ได้แต่มองไปทางท่านโหวอย่างร้อนใจ

ท่านโหวไม่อาจพูดได้ว่าเขาสั่งให้เหนียนซื้อไปสืบข่าวของชิงไม่เหยียน จึงตัดสินใจเด็ดขาดตะโกนขึ้นว่า "ใครก็ได้ เอาภูสกลมา อยู่ในจวนยังกล้าก่อเรื่องเช่นนี้ออกมาได้ วันนี้ข้าจะทำความสะอาดจวนนี้สักหน่อย"

จากนั้นก็มีบ่าวหีบเอาภูสกลออกมา

หลูเสี่ยวนันทันนั่งดูอยู่บนเก้าอี้พนักสูง พูดกับองครักษ์ข้างกายด้วยรอยยิ้มสดใส "นี่ก็คือภูสกลในจวนโหวหรือ ดูแล้วก็ไม่เท่าใด ยังไม่

ร้ายกาจเท่าพวกของในคุกศาลต่ำหลี่เลย เหตุใดจึงไม่ติดแผ่นมิดไ้ว
บนนั้นละ ข้าเห็นบนแล้งของซึ่งไม่เหียนมีแบบนั้น"

องค์รักษ์คนหนึ่งพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ถ้าเป็นเช่นนั้นคนจะตาย
เร็วเกินไป และเลือดก็ไหลมากเกินไป ทำให้พื้นสกปรกทำความสะอาด
ยาก"

หลี่เสี่ยวฉวนพยักหน้าหงิกๆ "ที่แท้เป็นแบบนี้เอง แต่เหตุใดท่านโหว
จึงเอากฎสกุลมาสั่งสอนเหนียนชือล่ะ เพราะนางสวมหมวกเขียวให้
คุณชายรองหรือ"

ทุกคนพากันอ้าปากกว้าง

คุณหนูหนู คนที่ท่านโหวจะตีคือท่านต่างหาก ท่านเข้าใจสถานการณ์
บ้างหรือไม่

211

บ่าวในจวนหยิบกฏสกุลมา วางไว้บนพื้น บอกว่าเป็นกฏสกุล
แท้จริงแล้วก็คือไม้ที่ใช้ตีคนนั่นเอง

หฺรุษเสียวนัน้งบนเก้าอี้พนักสูง สองขาสั้นห้อยลงแกว่งไปมาอย่าง
สบายใจ ไม่รู้สึกว่ามีอันตรายอะไรกำลังเยื้องกรายเข้ามาใกล้เลย

ท่านโหวทางตากะตุก "เอาตัวหฺรุษเสียวนันมา" เขาสั่งบ่าวที่อยู่รอบๆ
พวกบ่าวเจ้ามอมข้าฆ่ามอมเจ้า ไม่มีใครขยับ

ทุกคนไม่พูด แต่ใจรู้กระ้าง

คิดจะใช้กฏสกุลจัดการคุณหนูหฺรุษหรือไม่ว่าตอนนี้ท่านโหวจะ
เด็ดขาดเพียงใด รอซื้อจื่อมา ท่านโหวจะไม่ไ้หน้าซื้อจื่อได้อย่างไร
ตอนนี้ใครแตะต้องคุณหนูหฺรุษ เกรงว่าถึงตอนนั้นสิบเท่าก็ยังชดใช้ไม่พอ
พวกเขายังจะหวังให้ท่านโหวช่วยหนุนหลังได้หรือ

ฝันไปเถอะ แม้แต่ท่านโหวเองยังจัดการบุตรชายผู้นั้นไม่ได้ แล้ว

พวกเขาเก่งมาจากที่ใดเล่า

ท่านโหวตข้างกายไม่ได้จึงตอบโต้เอ่ย "ทุกคนคิดจะขัดคำสั่งหรือ! ข้าสั่งปาวอย่างพวกเจ้าไม่ได้แล้วหรือไร!"

ทุกคนก็น้ำลงต่ำกว่าเดิม

"หรือเสียนั่น ท่านพ่อเอกภพสุกออกมาแล้ว เจ้าจะเดินมาเองหรืออยากให้คนจับตัวมา" คุณชายรองกัณฑ์กรวด หากไม่เห็นว่าเป็นหน้ามีคนเหล่านี้อยู่ เขาก็อยากจะไปจับตัวนางมาเองเสียเลย

"ข้าหรือ" หรือเสียนั่นชี้มาที่ตนเอง "ภพสุกเกี่ยวอะไรกับข้ากัน"

"เจ้าคิดว่าคนที่ท่านพ่อต้องการสั่งสอนคือใคร"

"ใครนะหรือ" หรือเสียนั่นเอียงหัว ดวงตาเปล่งประกายไร้เดียงสาออกมา "นั่นคือท่านพ่อของท่าน ไม่ใช่ของข้า นี่เป็นบทลงโทษในจวนของพวกท่าน ไม่ใช่ของข้าอีกเช่นกัน"

"เจ้า..." คุณชายรองหายใจไม่ทันและแทบจะล้มลง เขาเคยเห็นคนที่ไร้เหตุผล แต่ไม่เคยเห็นคนที่ชวนให้หงุดหงิดใจเช่นนี้มาก่อน

"เจ้าอยู่ในจวนพวกเราก็เป็นคนของจวนพวกเรา!"

"ใครบอก ข้าขายตัวให้ท่านหรือ" หรือเสียนั่นขีดปากขึ้นพลางยื่นมือเล็กออกไป "เอามา เอาจัญญาขายตัวมาให้ข้าดูสิ"

จะมีสัญญาขายตัวได้อย่างไรกัน

"ดังนั้นะ หนึ่งคือข้าไม่ได้แค่เดียวกับพวกท่าน สองไม่ได้ขายตัวเป็นบ่าวให้พวกท่าน สามไม่ได้เบียดบังเงินพวกท่าน ที่ข้ากินใช้ทุกอย่างซึ่งไม่เหยียนเป็นคนให้ ข้าไม่เคยเอาเงินรายเดือนจากในจวนพวกท่านเลย" นางมองทุกคน แม้แต่ท่านโหวตยังหลบสายตานางอย่างกระดากใจ

"เจ้า...ในเมื่อเจ้าอยู่ในจวนของพวกเรา ก็เป็นคนในจวนของพวกเรา"
คำพูดของคุณชายรองดูไม่มั่นใจอย่างเห็นได้ชัด

"ถ้าคุณชายรองพูดแบบนี้ เช่นนั้นข้าคืนค่าเช่าให้พวกท่านก็แล้วกัน
สือต้าเทียน!" หูเสี่ยวนันทะโกนออกไปนอกประตู

"มาแล้วว" ท่ามกลางสายตาของทุกคน ชายฉกรรจ์คนหนึ่งวิ่งเข้ามา
จากข้างนอก สวมชุดคลุมตัวยาว ในมือถือสมุดบัญชีเอาไว้

"คำนวณดูว่านับจากที่ข้าเข้าจวนมาถึงตอนนี้ ใช้เงินพวกเขา
ไปเท่าใด" หูเสี่ยวนันทะพูดกับสือต้าเทียน

สือต้าเทียนเลียนิ้วแล้วพลิกเปิดสมุดในมือ ปากบ่นว่า "คุณหนูหู
เช่นนี้ไม่ได้กระมัง ท่านเข้ามาอยู่ในจวนแม้แต่ต้องแต่งทรงรู้ ตอนนี้จะให้
คำนวณเงินค่าใช้จ่าย...ถ้าสือออกไปจะไม่ทำให้คนอื่นคิดว่าท่านโหว
ใจแคบหรือ เป็นถึงท่านโหวเงินเล็กน้อยเท่านี้ก็ยิ่งประหยัด ตระหนี่เกินไป
แล้วกระมัง"

หูเสี่ยวนันทะแอมที่หนึ่ง ส่งสายตาเป็นสัญญาณว่าท่านโหวกำลัง
มองเขาอยู่

สือต้าเทียนหันหน้าไปมองท่านโหวแล้วบ่นหน้ายิ้มทันที "ท่านโหว
เป็นคนเถรตรง เป็นหนึ่งในได้ห้ำหั่น จะมาถือสาคนตัวเล็กๆ อย่างข้า
ได้อย่างไรขอรับ"

ทั้งที่มีไฟโกรธอยู่เต็มท้อง แต่ท่านโหวกลับระเบิดอารมณ์ใส่คนผู้นี้
ไม่ออก ทำได้เพียงมองคู่อีกฝ่ายเอาเงินห้าสิบบดมาให้

"หากเทียบกับค่ากินอยู่ตามปกติในเมืองหลวง ราคานี้นับว่า
สูงมากแล้ว คุณหนูของข้าไม่ถือสาเรื่องนี้ ดังนั้นที่เงินไปก็ไม่ต้องทอน

แต่ในเมื่อเช่าเรือนในจวนของท่านโหวแล้ว วันหน้าถ้าในเรือนมีอะไร
เสียหายต้องให้คนในจวนไปซ่อมให้ด้วยนะขอรับ"

ท่านโหวอยากจะโยนเงินเหล่านั้นลงพื้นอยู่หลายครั้ง แต่สื่อด้าเทียน
รีบถอยหลังไป รอยยิ้มที่ปั่นขึ้นมานั้นทำให้คนได้แต่ขบฟัน

"ถึงแม้คุณหนูหู่จะไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา แต่คนในเรือนของ
พวกเจ้าทำผิดกฎระเบียบในจวนพวกเรา ต้องจัดการตามกฎหมายในจวน
พวกเราสิ" คุณชายรองไม่รู้เป็นอย่างไร จู่ๆ สมอาก็ดี ฉลาดเฉลียวขึ้นมา
อย่างมาก

หู่เสี่ยวนั้นมององครักษ์ข้างกายนางแล้วพูดอย่างใจว่า
"ทำอะไรดี เห็นที่พวกเขาคงคิดจะลงโทษเจ้าจริง"

องครักษ์ผู้นั้นเป็นผู้กล้าตายข้างกายซึ่งไม่เหยียน สำหรับเรื่องเหล่านี้
ไม่เคยอ่อนข้อให้อยู่แล้ว "ไม่ต้องลำบากใจไปขอรับ ข้าทำเองกับเอง"

หู่เสี่ยวนั้นดวงตาเปล่งประกายขึ้นมา "คุณชายรองจะลงโทษเขา
จริงหรือ"

คุณชายรองแค้นเสียงออกมา

ท่านโหวสะบัดมือเอ่ย "มา ลงโทษด้วยกฎสกุล"

ไม่ว่าอย่างไร ท่านโหวต้องหาทางลงให้แกตนเอง ไม่เช่นนั้น
สถานการณ์วันนี้เขาไม่มีหน้าจะจบเรื่องได้โดยง่ายจริง

หู่เสี่ยวนั้นถอนหายใจก่อนจะเอ่ย "เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็จนปัญญา"
นางกระดิกนิ้วไปทางองครักษ์ "เจ้ามานี่ที"

องครักษ์ขยับเข้าไปใกล้อย่างงุนงง

"ยื่นมือออกมา" หู่เสี่ยวพูดอย่างจริงจัง

องครักษ์ยื่นมือออกมาข้างหนึ่ง เขาตกใจที่เห็นหูลีเยว่นเอานิ้ว
เข้าปากแล้วกัดอย่างแรง "คุณหนูหนู!"

หูลีเยว่นใช้นิ้วที่กัดแตกเป็นแผลวาดเส้นไปบนฝ่ามือเขาหลาย
เส้น

"มืออีกข้างหนึ่ง" นางออกคำสั่ง

องครักษ์จนปัญญา จำต้องยื่นมืออีกข้างออกมา

หูลีเยว่นยิ้มเจ้าเล่ห์ วาดเส้นหลายเส้นบนฝ่ามือของอีกฝ่าย

"นี่เป็นคำอวยพรของข้าให้เจ้า ไปรับโทษอย่างวางใจได้" หูลีเยว่น
ตบไหล่ขององครักษ์

บ่าวในจวนไม่กล้าลงมือกับหูลีเยว่น แต่สำหรับคนอื่นกลับไม่
กลัวเกรง ได้รับคำสั่งจากท่านโหวแล้วก็กัดตัวองครักษ์ผู้นั้นลงบนพื้นทันที
เพื่อยกไม้ขึ้นกำลังจะตี หูลีเยว่นก็ตะโกนให้หยุดขึ้นทันใด

"จะโบายเท่าใด ต้องบอกจำนวนบ้างกระมัง" หูลีเยว่นพูดอย่าง
จริงจัง "ห้ามชี้โก่ง ไม่เช่นนั้นโบายน้อยไปหรือโบายมากไปล้วนไม่ดี"

ท่านโหวหัวเราะเย้ยซา "โบายลงโทษห้าสิบที"

หูลีเยว่นพูดกับทุกคนว่า "ทุกคนฟังชัดเจนแล้วนะ ห้าสิบที
ถึงตอนนั้นอย่าแกล้งไม่รู้จำตัวเลขล่ะ"

ทุกคนต่างมีสีหน้าบึ้งตึง

"โบาย!" คุณชายรองตะคอก เสียงแทบจะไต่ระดับสูงขึ้น

เพียะ!

ตอนไม้แรกถูกโบายลงไป ท่านโหวก็ตัวสั่นสะท้าน

เพียะ!

เมื่อไม้ที่สองถูกโยลงไป คุณชายรองก็ร้องเจ็บและกระโดดขึ้นมาทันที

เสียงไม้โยลงไปดังเพียะไม่หยุด องค์กรที่หมอบอยู่บนพื้นใบหน้าไว้ความรู้สึก ทางด้านท่านโหวกับคุณชายรองกลับร้องโอดโอย

ทุกครั้งที่ไม้โยลงไป ท่านโหวรู้สึกว่ามันตนเองเหมือนจะถูกคนโยยจนแตกแล้ว

"ยะ...หยุด...หยุดก่อน!" คุณชายรองตะโกนขึ้นมา เขามองไปทางหูเสียนันอย่างดุตัน "ปีศาจน้อย นี่ต้องเป็นเรื่องดีที่เจ้าทำแน่นอน!"

หูเสียนันสีหน้าไร้เดียงสา "คนที่จะโยยคือพวกท่าน ข้าไม่ได้บังคับพวกท่านเสียหน่อย"

ท่านโหวไม่กล้าแม้แต่จะหย่อนก้นนั่งบนเก้าอี้ เขาก็งอดตัว มีปาวสองคนข้างกายประคอง เจ็บจนมีเหงื่อท่วมตัว

"ยังเหลืออีกกี่ที" หูเสียนันถามองค์กรข้างกาย

"ยังเหลืออีกสามสิบสี่ที่ขอรับ" คนเหล่านั้นช่วยนับแทนหูเสียนัน

ตลอด

"เช่นนั้นก็รีบโยยสิ โยยเสร็จแล้วพวกเราจะได้กลับกัน" หูเสียนันพยักหน้าเอ่ยก่อนจะอ้าปากหาไม่ทุกซัออนแต่อย่างใด

212

หูลีเยวนั้นนั่งบนเก้าอี้้าปากหาว ด้านบ่าวที่เอากฎสกุลงมาลงไม้
อย่างกล้าๆ กลัวๆ

"พวกเจ้าไม่ได้กินอาหารหรือ แม้แต่แรงก็ไม่มี" หูลีเยวนั้น
พูดโอดครวญ "หรือไม่พวกเจ้ามาโบยแทนพวกเขาก็แล้วกัน ข้าเป็นคนที่
แยกเรื่องส่วนรวมกับส่วนตัวจากกันชัดเจน จะไม่ยอมมือเพราะโบยคน
ของตัวเองเด็ดขาด"

จากนั้นนางก็ส่งสายตาให้องครักษ์สองคนข้างกายทันที

ทั้งสองคนแม้จะไม่ว่านางใช้วิธีใด แต่ภาพเหตุการณ์ตรงหน้าเห็น
ได้ว่านางใช้วิธีอะไรบางอย่าง ทั้งที่คนถูกตีเป็นคนของฝ่ายตนเอง แต่คน
ที่เจ็บกลับเป็นท่านโหวกับคุณชายรอง

องครักษ์สองคนเดินเข้าไปแย่งไม้โบยมาโดยไม่พูดอะไร

"หยุดนะ!"

คุณชายรองกับเหียนซือตะโกนออกมาพร้อมกัน
ตอนที่อยู่ในวัง หูเสี่ยวนันทักเคยใช้วิธีนี้สั่งสอนท่านหญิงหลิวหยาง
เหียนซือเสียใจจนตาแดง นางลืมเรื่องนี้ไปได้อย่างไร

ปีศาจน้อยตัวนี้มีวิธามารอยู่บ้าง

"อย่าโบายอีกเลย" เหียนซือพูดขอร้อง

หูเสี่ยวนันไม่สนใจเหียนซือ "ตกลงกันไว้แล้วว่าจะโบายห่าสิบที
เหตุใดยังไม่ถึงครึ่งหนึ่งพวกท่านก็จะเปลี่ยนใจแล้วละ มีน่าละซึ่งไม่เหียน
จึงไม่ยอมเชื่อใจพวกท่าน พูดต่อหน้าแล้วไม่ทำตามนั้น แม้แต่เด็กเล็ก
ก็ยังเทียบไม่ได้เลย หึ"

บ่าวในจวนพากันมองหน้ากัน เมื่อครู่บอกว่าโบายห่าสิบทีเป็นสิ่งที่
ท่านโหวพูดเอง แต่สภาพในตอนนี้นักกลับแปลกประหลาดอยู่บ้าง คนที่
ถูกตีไม่ร้องแม้แต่บ่อย แต่ทางท่านโหวกับคุณชายรองกลับร้องโอดโอย

"หูเสี่ยวนัน เจ้ากล้า...เจ้ากล้า..." คุณชายรองชี้ไปทางหูเสี่ยวนัน
ด้วยนิ้วชี้หน้า

หูเสี่ยวนันอยู่ปาก ไม่โบายในมือองครักษ์ทั้งสองตัวตบแรงมากขึ้น

คุณชายรองร้องครวญครางและล้มลงบนพื้น

สภาพทางด้านท่านโหวก็ไม่ดีไปกว่าทางนี้เท่าใดนัก มีเหงื่อ
ผุดเต็มหัว หน้าซีดขาวราวกับคนตาย

หูเสี่ยวนันในใจอดรู้สึกหวั่นไหวไม่ได้ เห็นทีตาเฒ่าผู้นี้คงรับ
การโบายไม่ไหว ไม่ว่าอย่างไรเขาก็เป็นพ่อของชิงไม่เหียน จะโบายเขา
จนตายจริงๆ ไม่ได้

หูเสี่ยวนันพูดกับองครักษ์สองคนที่ทำหน้าที่โบายว่า "เบาหน่อยเถอะ

เหนื่อยเกินไปแล้ว"

ทั้งสองรู้ความหมาย จึงลดความแรงลง

ในที่สุดก็โบยครบห้าสิบที มีคนเข้าไปประคององครักษ์ที่ถูกโบยขึ้นมา

หรุเสียวนนรีบพูดว่า "เร็วเข้า ไปเตรียมแคร่มา แยกเขากลับไป"

องครักษ์คนนั้นงุนงง เขาถูกโบยอยู่นานไม่รู้สึกเจ็บแม้แต่หย่อมองดูทางท่านโหวกับคุณชายรอง เสื้อผ้าเหมือนถูกเอาขึ้นมาจากในน้ำบนใบหน้าไม่มีสีแดงแม้แต่หย่อม

"ไม่ต้องใช้แคร่ ข้าเดินเองได้ขอรับ ขอขอบคุณคุณหนูหุที่เป็นห่วงขอรับ" องครักษ์รีบพูด

"ไม่ได้ๆ ถูกโบยมาตั้งหลายที ต้องเจ็บหนักสิ แยกกลับไป" หรุเสียวนนรีบให้คนแบกแคร่มา ไม่รอให้อีกฝ่ายเห็นด้วยก็ให้คนวางตัวเขาไว้บนนั้น แล้วสั่งคนแบกเขาออกประตูไป

อะไรเรียกว่า 'ต้องเจ็บหนักสิ' หรือ...องครักษ์นอนนิ่งๆ อยู่บนแคร่อย่างว่าง่าย

ท่านโหวหมอบอยู่ข้างโตะ สองมือจับโตะสั่นสะท้านไม่หยุด

ฝ่ายคุณชายรองหมดสติไปนานแล้ว เสียงร้องไห้ของเหนียนซื่อเดียดังเดี่ยวเบา

ท่านโหวเส้นเลือดที่ขมับกระตุก เขาเหลือบเห็นบนโตะพินที่วางชิดผนังมีกระบี่เล่มหนึ่งวางอยู่ จึงกลั่นความเจ็บพุ่งตัวไปชักกระบี่ออกมา ก่อนจะแทงไปทางด้านข้างของหรุเสียวนนรีที่กำลังเดินออกประตูไป

องครักษ์หลายคนรับรู้ถึงเสียงลมไม่เป็นมิตรทางด้านหลังจึงพากัน

หันหน้าไปขวาง ในตอนนี้องมีของชิ้นหนึ่งลอยเข้ามาจากนอกประตู
เสียง 'ติ๊ง' ดังกังวาน กระทบบนคมกระบี่ แรงสะเทือนทำให้กระบี่
ตกลงพื้น ของชิ้นนั้นก็ตกลงบนพื้นเช่นกัน

ทุกคนก็มั่งดู เห็นเป็นป้ายหยกห้อยเอวของขุนนางชั้นสี่
"ชื่อจื่อ!"

"ชื่อจื่อกลับมาแล้ว"

มีคนตะโกนขึ้นนอกประตู

พวกเสี่ยวนินเห็นจึงไม่เหยียนก็ฉีกยิ้มออกมาทันที นางโผเข้าไป
ป็นหน้าเอ็นชาก้าวาวๆ เข้าประตูมา ทุกที่ที่เขาเดินผ่าน บ่าวในจวนก็พา
กันก้มหน้าขยับไปสองฝั่งอย่างหวาดหวั่น

หูลีเยวนั้นเห็นจึงไม่เหยียนก็ฉีกยิ้มออกมาทันที นางโผเข้าไป
กอดเอวของชิงโม้เหยียนเอาไว้ "ชิงโม้เหยียน ท่านกลับมาแล้วหรือ"

"ให้เจ้าอยู่หนึ่งๆ ในเรือนไม่ใช่หรือ ยังกลัววิ่งไปทั่วอีก" ชิงโม้เหยียน
โน้มตัวตักนางอย่างแรงสองที

หูลีเยวนั้นเจ็บจนอยากจะหลบ แต่นึกได้ว่าตรงแผ่นอกเขายังมี
บาดแผลอยู่จึงไม่กล้าขยับมาก ทำได้แค่เพียงบิดตัวไปมา

ชิงโม้เหยียนตีสองทีก็หยุด สั่งให้นางเข้าไปนั่งรอในเกี้ยว จากนั้น
จึงเข้าประตูไปอีกครา

"ท่านพ่อช่างกล้าหาญ ฉวยโอกาสตอนที่ข้าไม่อยู่กลั่นแกล้งนาง
ทั้งยังเชิญภูกฏศกลออกมาอีกด้วย"

ท่านโหวลั่นสะท้านไปทั้งตัว "นางอยู่ในจวนพวกเราก็ต้องทำ
ตามระเบียบในจวนของพวกเรา ทำผิดแล้วไม่ควรให้ข้าลงโทษหรือ"

"ท่านเป็นอะไรกับนางหรือ" ซึ่งไม่เหยียนน้ำเสียงเย็นชา

ท่านโหวมูมปากกระตุก

"นางเป็นคนของข้า ควรจะสั่งสอนหรือไม่ สั่งสอนอย่างไรข้าเป็นคนตัดสินใจ ทุกวันนางอยู่แต่ในเรือน ขอถามท่านพ่อกับนางทำผิดอะไร เหตุใดท่านจึงลอบจัดการนางลับหลังข้า"

ท่านโหวเจ็บตัวแทบตาย แต่อยู่ต่อหน้าซึ่งไม่เหยียนกลับไม่กล้า แสดงความอ่อนแอ จำต้องกัดฟันพูดว่า "นางปล่อยให้คนของเจ้าลวนลามสาวใช้ข้างกายของเหนียนซือ"

"เหนียนซือ?" ซึ่งไม่เหยียนเลื่อนสายตาไปทางเหนียนซือ "เจ้าว่าคนในเรือนข้าลวนลามสาวใช้ของเจ้าหรือ"

"ใช่ พองค์ราชคนนั้นเห็นสาวใช้ขัดขึ้นก็ยังฆ่าทิ้งอีกด้วย"

"ถ้าเปลี่ยนเป็นคนอื่นข้ายังพอเชื่อได้ แต่ถ้าเป็นคำพูดของเหนียนซือก็แล้วไปเถอะ" ซึ่งไม่เหยียนหัวเราะเยาะเย็นชา

"ตอนแรกเหนียนซือเข้าจวนมาได้ยังไง คิดว่าท่านพ่อกคงยังจำได้ ยังไม่ทันออกเรือนก็ไปหลอกล่อบุรุษในหอน้ำชา คิดว่านางก็ไม่ได้สะอาดอะไร แล้วสาวใช้ของนางจะสะอาดได้อย่างไรกัน บอกว่าคนในเรือนข้าลวนลามพวกนางหรือ ช่างน่าขัน ถ้าพวกเขาขาดสติก็จะไปที่หอคณิกาในเมืองเลือกหญิงที่ตัวเองชอบสองสามคนมานอนค้างคืน ไม่ต้องไปแตะต้องของสกปรกเช่นนี้หรอก"

ฟังคำพูดนี้แล้วเหนียนซือแทบจะเป็นลมไป

วันนั้นที่หอน้ำชา หากนางไม่ทุ่มสุดตัว วันนี้จะแต่งเข้ามาในจวนโหวได้อย่างไร เดิมหวังว่ามาที่นี่แล้วจะมีชีวิตอย่างที่ยังหวังไว้ ขอเพียงได้ความ

ซึ่นชอบและได้รับความโปรดปรานจากคุณชายรอง ต่อให้วันหน้าเขา
แต่งภรรยาเอกแล้วก็ข้ามหนานางไปไม่ได้ แต่ตอนนี้ดูไปแล้ว...ความคิด
ของนางช่างน่าขันเหลือเกิน

"ท่านพ่ออย่าไปสนใจคำพูดของหญิงไม่ดีคนนี้เลย ในจวนจะได้
ไม่วุ่นวาย" ดวงตาของซิงโมเหียนรวากับปกคลุมด้วยสีเลือด ทุกคน
ล้วนถูกรังสีอำมหิตจากดวงตาของเขาทำให้หน้าซีดขาว มือเท้าเย็นเฉียบ

ท่านโหวทต่อไปไม่ไหว ร่างโอนเอนจะล้มลง บ่าวสองฝั่งจึงรีบ
เข้ามาประคอง

ซิงโมเหียนสะบัดแขนเสื้อหมุนตัวออกนอกประตูและขึ้นก๊วยไป
ทันที

พวกเสวียนอวี่ส่วนหนึ่งแบกเกี้ยว ส่วนหนึ่งเดินตามจากไปพร้อมกัน
บ่าวข้างๆ พูดยว่า "ท่านโหว ซื่อจื่อดูแล้วไม่เหมือนबाटเจ็บสาหัส
หรือข่าวลือจะผิดพลาด"

ท่านโหวตอนนี้ไม่มีแก็งสนใจเรื่องอื่น รีบให้คนแบกตนเองกลับไป
เมื่อไปถึงห้องชั้นในแล้วถอดกางเกงออกดูก็แทบจะเป็นลม ดูท่าแล้ว
คนที่ถูกภูกฏกลคือตัวเขาเองมากกว่า

"เร็วเข้า รีบเชิญท่านหมอมานะ!"

ด้านคุณชายรองถูกคนแบกกลับเรือนพักเช่นกัน เหนียนซื่อตามติด
อยู่ข้างหลัง

"เหนียนซื่อ เจ้ามานี่..." คุณชายรองเรียกเหนียนซื่ออย่างโกรธเกรี้ยว
เหนียนซื่อไม่รู้ว่าเหตุใดสามีของนางจึงเรียกนาง ดังนั้นจึงรีบ
เข้าไปหา "คุณชายรอง มีอะไรจะสั่งหรือ"

• ข้ามันลัทธิเล็งงของศาลตันลี ๑

คุณชายรองยกมือขึ้นและตบลงบนหน้าของนาง "หญิงเลว! ข้าจะ
หย่ากับเจ้า!"

213

ในเรือนพักของคุณชายรองอุ่นวายุไม่หยุด ส่วนทางท่านโหว
ปิดประตูเรือนแน่น ถึงแม้จะเชิญท่านหมอลงเข้าจวนมากก็ไม่มีข่าวลอด
ออกมาแม้แต่หยก

หูเสี่ยวฉวนรอจนฟ้ามืดก็ยังไม่เห็นท่านโหวส่งคนมาเรียกซิงโมเหียน
ไปหา

"ซิงโมเหียน ท่านว่าเขาจะเป็นอะไรหรือไม่" หูเสี่ยวฉวนพูดอย่าง
เป็นห่วง ท่าทางกะปลกกะเปลี่ยขนาดนั้น จะตายไปแล้วหรือไม่

"ไม่เป็นไรหรอก" ซิงโมเหียนเพราะบาดเจ็บจึงพักนอนอยู่ในเรือน
แต่เมื่อเขายังจัดการงานราชการไม่หยุด "ถ้าไม่ไหวแล้วจริงๆ เขาต้อง
ให้เข้าไปเชิญหมอลงมาแน่นอน"

ซิงโมเหียนไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา เพียงโยนเอกสารเล่มหนึ่งมาให้
หูเสี่ยวฉวนรับไว้ ปิดให้ดีแล้ววางอย่างเรียบร้อย

"ครึ่งหน้าตอนข้าไม่อยู่ ห้ามออกไปเองเด็ดขาด" ซึ่งไม่เหยียนพูด
หุเสียนน้นอยู่ปากอย่างไม่พอใจ "ข้ารับมือได้"

ซึ่งไม่เหยียนซ่อนตาขึ้นจากเอกสารในที่สุด แล้วพูดอย่างเฉียบขาด
ว่า "ปึกล้ำหาแข็งเร็วเช่นนี้เสียหรือ"

"ท่านทั้งผู้กล้าตายไว้ให้ข้ามากมาย ถึงแม้จะลงมือจริงข้าก็ไม่
เสียเปรียบ" หุเสียนน้นเห็นเขาสีหน้าเย็นชาจึงรีบพูดเอาไว้

ซึ่งไม่เหยียนฟังคำพูดนี้แล้วก็มีสีหน้าผ่อนคลายลง "ครึ่งหน้าถ้ามี
เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอีก เจ้าก็ปิดประตูเรือนไปเลย ข้ามีชื่อเสียงเลวร้ายอยู่แล้ว
ไม่กลัวว่าจะมีเพิ่มอีก แต่เจ้าไม่เหมือนกัน..."

"ใช่แล้ว ข้าไม่เหมือนกัน วันหน้าข้ายังต้องแต่งงาน จะต้องรักษา
ชื่อเสียงไว้ใช่หรือไม่" คำพูดเช่นนี้นางฟังมาจนหูชาแล้ว ไม่ว่าสตรี
จะทำอะไรก็ต้องระวังชื่อเสียง "แยเหลือเกิน ชื่อเสียงกินแทนข้าวไม่ได้
เสียหน่อย" นางพูดบ่น

ซึ่งไม่เหยียนทนไม่ไหวหวัหระออกมา "ไม่เลว ชื่อเสียงกินแทนข้าว
ไม่ได้ อีกอย่าง ไม่ว่าชื่อเสียงเจ้าจะเป็นอย่างไรก็เป็นสตรีของข้า"

หุเสียนน้นนั่งอยู่ตรงหน้าเขาหวัหระแหะๆ "เช่นนั้นพวกเราก็กมาเป็น
คู่พิฆาตดำขาวชื่อเสียงฉาวโฉ่แล้วกัน"

ซึ่งไม่เหยียนชะงักพุกันในมือ มองนางอย่างละเอียด "อะไรเรียกว่า
คู่พิฆาตดำขาว"

"ท่านคือฝ่ายดำข้าคือฝ่ายขาวอย่างไรเล่า" หุเสียนน้นหวัหระออกมา
"ท่านเอาแต่ทำหน้าดำคร่ำเครียดให้คนกลัว ส่วนข้าที่ขาวนุ่มนวล..."
พูดแล้วนางยังตั้งใจเลือนมือไปที่ทรวงอก เดิมคิดจะทำท่าที่มีเสน่ห์

แต่นางลืมไปว่าตอนนี้ร่างกายของนางยังไม่เติบโต ทำทำนี้ออกมาดูตลก
อย่างมาก

สายตาของซิงไม่เหยียนเลื่อนไปบนส่วนนูนตรงหน้าอกของนาง
เขาหรีดตกลงสะกดประกายอันตรายในดวงตาเอาไว้ "ขานุ่มนิ่มเป็นเรื่องจริง
แต่ท่าทางดูโง่มนเล็กน้อย"

รอยยิ้มของหูลีเยวนั้นกระด้างไปในทันที

ฮี้! ไม่ตรีซของเราขาดกัน!

ดวงตาของท่านมองจนเชื่อไปแล้ว อย่างข้าเรียกว่าน่ารักบ้องแบ๊ว
ต่างหาก!

พอเห็นท่าทางโกรธจนขนพองของเจ้าตัวเล็กแล้วซิงไม่เหยียน
ก็วางพู่กันลง ยื่นมือไปลูบหัวของนาง

หูลีเยวนั้นก็เหมือนเด็กที่กำลังนอน นางไม่ยอมหันหน้ามา

"ศาลตำหลีเริ่มเปิดไต่สวนคดีท่านอ่องน้อยอย่างเป็นทางการแล้ว"

ซิงไม่เหยียนลูบหัวของนาง "วันนี้ฝ่าบาทมีพระราชโองการมาแล้ว ก่อนที่
จะไต่สวนเสร็จ สำนักศึกษาไปเธอจะไม่เปิดสอน ศิษย์และอาจารย์
ทั้งหมดในสำนักศึกษาห้ามออกนอกที่พักของตนเองเด็ดขาด"

หูลีเยวนั้นหันหน้ากลับมามากอย่างตกใจ ความหมายนี้ก็คือ...คนใน
สำนักศึกษาถูกกักบริเวณทุกคนหรือ

"ฝ่าบาททรงพระพิโรธมาก มีพระบัญชาให้ข้าสืบคดีนี้ให้ชัดเจน
ภายในหนึ่งเดือน"

"นี่อวี่จั้งฉียังอยู่ที่ศาลตำหลีหรือ" หูลีเยวนั้นเอ่ยถาม

"ไม่อย่างนั้นเจ้าคิดว่าเขาจะอยู่ที่ใด" ซิงไม่เหยียนสอหดห้านิ่งไปใน

เรือนผมดำเงางามของนาง สางมันอย่างช้าๆ สูดกลิ่นชะมดเช็ดบนตัวนางเบาๆ

"เขา...เขาอยู่ในคุกศาลต่ำหลิหรือ เขาเป็นท่านอ่องน้อยนะ!" หรุเสียวนันไม่กล้าคิด อวี่จั้งไปอยู่ในคุกที่ต่ำมืดสกปรกนั้นได้อย่างไร

"ทุกอย่างเขาเป็นคนรนาที่เอง" ซิงไม่เหยียนน้ำเสียงเย็นชา "ไม่ว่าจะเป็นผู้มีอำนาจล้นฟ้าก็ดี คนมีศถาบรรดาศักดิ์สูงก็ช่าง ถ้าพวกเขา กล้าข้ามทะเลสาบเหลยฉือแม้เพียงครึ่งก้าว* ฮ่องเต้ก็ไม่ทรงละเว้น แม้เขาผู้นั้นจะเป็นท่านอ่องน้อยก็ตาม"

หรุเสียวนันกะพริบตาปริบๆ อย่างไม่สบายใจ "ฮ่องเต้จะฆ่าเขาหรือไม่"

ซิงไม่เหยียนชะงักมือ "เจ้าเป็นห่วงเขาหรือ"

"ข้าแค่คิดว่าเขาน่าสงสารอยู่บ้าง..."

"โลกนี้มีใครบ้างที่ไม่น่าสงสาร"

หรุเสียวนันไม่อาจไม่ยอมรับว่าที่ซิงไม่เหยียนพุดมีเหตุผล หากจะพุดถึงความน่าสงสาร ไม่มีใครดีไปกว่าใครเท่าใดจริงๆ

นางยื่นมือไปโอบคอของเขา แล้วถูไถใบหน้าไปที่ข้างโอบหูอีกฝ่าย "อย่างน้อยท่านก็ยังมิช้า แต่ข้างกายเขาไม่มีใครเลย"

"นี่ไม่ใช่ข้ออ้างที่เขาจะใช้คำสาปสังหารในการคิดสังหารเชื้อพระวงศ์" แชนน่มๆ โอบรอบคอของเขา ให้ความรู้สึกดีอย่างมาก ซิงไม่เหยียนอดใจไม่ไหวทุกหน้าลงบนหลังคอของนางและจุมพิตเบาๆ

หรุเสียวนันรู้สึกจ๊าก๊ี้ที่หลังคอจึงหดคอลง

* แม้ฉ้าเหลยฉืออยู่ในอำเภอร่วเจียง มณฑลอันฮุย อุปมาถึงขอบเขตที่กำหนดไว้ ลำนวน 'ข้ามทะเลสาบเหลยฉือแม้เพียงครึ่งก้าว' จึงหมายถึงทำอะไรล้ำเส้น

ซิงโมเหียนไม่ยอมปล่อยผ่าน จูบลำคอของนางไปทุกอณูไม่หยุด
หรือเสียนันทนไม่ไหวอีกต่อไป หัวเราะขึ้นมา ตัวอ่อนพับอยู่ใน
อ้อมกอดของเขา ถูกเขานวดเฟ้นยกใหญ่

ซิงโมเหียนอยู่พักฟื้นในจวนเพียงสามวันก็กลับไปทำงานที่
ศาลตำหลี ก่อนออกไปยังจใจสั่งคนไปถามคุณชายรองว่าจะไป
ศาลตำหลีหรือไม่

คุณชายรองถูกบยจนกันแตก อย่าว่าแต่ไปทำงานเลย แม้แต่
จะลุกนึ่งก็ยังลำบาก กอปรกับเขากำลังโมโหเหียนชื่อ คำพูดทุกคำที่
ซิงโมเหียนพูดในวันนั้นเหมือนมีดปักลงไปบนหัวใจของเขา

ก่อนหน้านี้ที่เขาเพิ่งเคยรู้รสชาติของความรัก ไม่เคยคิดอะไรมาก
ตอนนี้ย้อนคิดขึ้นมา เหียนชื่อต้องวางแผนเรื่องการแต่งงานกับเขา
มาก่อนอย่างแน่นอน

ตอนนั้นเขาคบครองตัวเหียนชื่อด้วยความตื่นเต้นอย่างมาก
ด้วยความว่าจิงไม่ได้สังเกตว่านางบริสุทธิ์คืออยู่หรือไม่ ตอนนีเขายังคิด
ก็ยังรู้สึกมีไฟสุ่มในอก มักจะรู้สึกตัวเองเก็บได้ของเสียมากะนั้น

เหียนชื่อถูกเขาตบไปที่หนึ่งก็โวยวายจะกลับไปที่บ้านเดิม
คุณชายรองฟังแล้วรำคาญใจ จึงสั่งคนให้เฝ้านาง และกักบริเวณนาง
เอาไว้

วันนี้พอได้ยินว่าซิงโมเหียนจะกลับไปทำงานที่ศาลตำหลี
ได้สวนคดีของท่านอ่องน้อยอย่างเป็นทางการ เขาก็ร้อนใจจนนั่งไม่ติด
พลาดคดีนี้แล้ว เส้นทางขุนนางของเขาจะเลื่อนขึ้นได้อย่างไร

เดิมคิดจะฝันลูกขึ้นมา แต่เพียงปลายนิ้วเท้าสัมผัสพนักก็เจ็บจนทน
ไม่ไหว สุดท้ายจำต้องปีนกลับขึ้นบนเตียง แล้วให้คนไปแจ้งซึ่งไม่เหยียน

"เห็นทีงานนี้น้องรองคงทำต่อไปไม่ได้แล้ว" ซึ่งไม่เหยียนหัวเราะ
เสียงเย็นชา "เสวียนอวี๋ เจ้าส่งคนไปที่เรือนหน้า แจ้งให้ท่านโหวรู้ ถึงตอนนั้น
จะได้ไม่มาโทษข้าอีก"

เสวียนอวี๋รีบให้สือต้าเหียนไปที่เรือนหน้าทันที ปากของสือต้าเหียนนี้
คนตายก็พูดให้มีชีวิตได้ ท่านโหวฟังคำพูดของสือต้าเหียนแล้วก็โกรธ
จนตัวสั่น งานที่กว่าจะได้มาไม่ถ่านัก กลับต้องมองดูมันหลุดมือไป

ซึ่งไม่เหยียนไปที่ศาลตำหูลี้ต่อกันหลายวันไม่ได้กลับมา

หูลี้เสวียนนอนอยู่ในเรือนพักตามลำพังสบายใจอย่างมาก ทุกวันถ้า
ไม่เล่นกับเจ้าหมางั ก็ให้สือต้าเหียนออกไปข้างนอกซื้อของอร่อยมากมาย
หลากหลายกลับมาให้นาง

อย่างไรเสียซึ่งไม่เหยียนก็มอบอำนาจการใช้เงินให้นางทั้งหมด นาง
ดูสมุติบัญญัติแล้วจึงรู้ว่าถึงแม้นางจะกินเก่งเพียงใดก็ไม่ทำให้ซึ่งไม่เหยียน
จนได้เลย จึงตัดสินใจหน้าด้านหน้าทนกินจนท้องกลมดิกทุกวัน

วันนี้สือต้าเหียนเอากล่องอาหารกลับมาจากข้างนอกอีกเช่นกัน

"วันนี้ตอนเช้าอยู่ข้างนอกได้ยินข่าวหนึ่งมา" สือต้าเหียนวาง
กล่องอาหารลงแล้วพูดอย่างมีลัษณะคมใน "ตามท้องถนนลือกันไปทั่ว
บอกว่าท่านทำให้ท่านโหวโกรธจนล้มป่วย แต่กลับไม่โผล่หน้าออกมา
เห็นชัดว่าอาศัยความรักจากเชื้อจื่อของพวกเรา ทุกคนล้วนพูดว่าเชื้อจื่อ
อกตัญญูนะขอรับ..."

214

ท่านโหวนอนชมอยู่บนเตียงลิบวัน ในเรือนของเขาไม่มีผู้หญิง
คอยดูแล ดังนั้นปกติคนที่คอยปรนนิบัติเขาก็คือสาวใช้ห้องข้างไม่กี่คน

ท่านโหวอารมณ์ไม่ค่อยดีอยู่เป็นทุนเดิม หลังจากบาดเจ็บก็ยิ่ง
ขี้หงุดหงิดหนักขึ้น ทุกวันจะเอาสาวใช้ข้างกายเหล่านั้นเป็นที่ระบายอารมณ์

บ่าวไพร่ในเรือนไม่พูดต่อหน้า แต่ลับหลังแต่ละคนล้วนมีสีหน้า
เอือมระอา

ทั้งที่เชษฐภคินีมาสั่งสอนให้เสียวินัยแต่ๆ คิดไม่ถึงว่าคนที่ถูกบอ
ยจนกันแต่จะเป็นเขากับคุณชายรองเสียเอง

มีคนได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นในวังตอนนั้นแล้วมาเล่าให้ท่านโหวฟัง
หูเสียวินัยถูกท่านหญิงหลิวหยางสั่งโบย คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายคนที่เจ็บตัว
จะเป็นท่านหญิง เรื่องนี้แม้แต่ฮ่องเต้กับฮ่องเฮาล้วนรู้ดี หูเสียวินัยภายหลัง
เพราะมอบยันต์แทนตัวให้แก่ไทเฮา ได้รับของพระราชทานมากมาย

ท่านโหวได้ฟังขำขันแล้วก็แค้นจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พร้อมกับด่าคนที่มาแจ้งข่าวยกใหญ่ จากนั้นคว้าถ้วยชาขว้างไป ทำให้คนผู้นั้นตกใจจนรีบหนีออกประตูไป

"ล้วนเป็นพวกไร้ประโยชน์ เหตุใดไม่มารายงานให้เร็วกว่านี้!" หลังระบายความโกรธอยู่นาน ในคอแทบจะพ่นควันได้อยู่แล้ว เขาก็ตบเตียงก่นด่า

สาวใช้ข้างนอกจำใจเข้ามาส่งน้ำ

"ช่วงนี้มีข่าวอะไรเกี่ยวกับเรือนเจ้าเดรัจฉานน้อยนั่นหรือไม่" พอตื่นน้ำหนึ่งอีกแล้ว ท่านโหวก็เอ่ยถามสาวใช้เหล่านั้น

เหล่าสาวใช้มองตากันด้วยท่าทางลังเล

"พูดมาสิ แต่ละคนหนีจนหมดไปแล้วหรือ!" ท่านโหวตวาดด่าเสียงดัง

"คือ... ข้างนอกล้วนลือกันว่าคุณหนูหรืออาศัยที่ชื่อจื่อรักใคร่ ไม่เคารพท่าน ยังมีคนจำนวนมากด่าว่าชื่อจื่อเป็นลูกอกตัญญูเพราะเหตุนี้ด้วยเจ้าคะ"

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว ท่านโหวกลับมีความสุข ทว่าด้านเหล่าสาวใช้ต่างพากันตกใจจนหน้าซีด

ท่านโหวบ้ำไปแล้วหรือ บุตรชายตัวเองถูกคนนอกด่าว่าอกตัญญู เขาก็ดีใจเช่นนั้น?

"ดีมีข่าวอะไรจำไว้ว่าให้มารายงานข้าทันที!" ท่านโหวพูดอย่างได้ใจ ครั้งนี้เขาเสียหายนอย่างมาก ไม่ว่าอย่างไรต้องเอาคืนมาบ้าง

หลังจากนั้นท่านโหวอยู่พักฟื้นในเรือนอย่างสบายใจต่ออีกหลายวัน แต่เหล่าบ่าวไพร่กลับไม่มีข่าวดีอะไรมารายงานอีก เขาจึงอดทนไม่ไหว

ในที่สุด

"ช่วงนี้ข้างนอกไม่มีข่าวอะไรเลยหรือ"

ถึงแม้ยังไม่เหยียนจะได้รับพระกรุณาจากฮ่องเต้ แต่มีข่าวลือว่าเขา
ออกตัญญู ขุนนางเหล่านั้นเป็นคนที่ชอบสร้างเรื่องอยู่แล้ว ย่อมไม่มีทาง
ปล่อยเรื่องนี้ผ่านไปเฉยๆ แน่

"ไม่...ไม่มีเจ้าค่ะ" เหล่าสาวใช้พากันหลบเลี่ยง

รออยู่อีกสองวัน ท่านโหวทนต์ไปไม่ไหวแล้ว จึงเรียกคนสนิทของ
ตนเองมา "เจ้าลองไปสืบดู เหตุใดหมู่นี้ข่าวไพร่ในเรือนจึงมีสีหน้าแปลกๆ"

คนผู้นั้นไม่กล้าปิดบัง พูดด้วยสีหน้าออดออดว่า "ท่านโหว ท่าน
นอนป่วยอยู่บนเตียงตลอด ซื่อจื่อเพราะทำงานยุ่งอยู่ที่ศาลตำหนักลับจวน
มาน้อยมาก ดังนั้นทางเรือนของคุณหนูหู่จึงมีนางเป็นผู้นำ ระยะเวลา
ที่ผ่านมา พวกเขาสื่ออุปเทียมน้อยๆ ยังมีพวกผ้าป่านอีกด้วย..."

ท่านโหวเบิกตาโต "เจ้าว่าอะไรนะ! อุปเทียมนะหรือ" ของเหล่านั้น
มีประโยชน์ใช้งานอย่างเดียว นั่นคือจัดงานศพ

"สารเลว! พวกเขาสื่อของเหล่านี้มาทำอะไร!" ท่านโหวช่วงที่ผ่านมา
สามารถเกาะตู้เกาะโต๊ะพุงตนลงจากเตียงได้แล้ว พอได้ฟังคำพูดนี้
เขาก็โกรธจนตะขาเก้อ แก้อันนั้นไม่เป็นไร แต่ขาของเขาเจ็บมาก ทว่า
อยู่ต่อหน้าบ่าวเขาไม่อาจแสดงสีหน้าเจ็บปวดออกมาได้ จำต้องกัดฟัน
เอาไว้อย่างแรง

"ข้างนอกตอนนี้ล้วนลือกันว่าท่านโหวป่วยหนักมาก เกรงว่า..."

"เกรงว่าอะไร"

"เกรงว่าคงจะไม่ไหวแล้ว ดังนั้นคุณหนูหู่จึงให้คนเตรียมของไว้

ลวงหน้า เพราะกลัวว่าชื่อจ้ออาจจะกลับมาไม่ทัน"

บั้ง! ตึง!

ท่านโหวได้ยินดังนั้นก็โมโหจนลืมนิดะลืมนิดแก้อื้ทั้งตัว

บ่าวไพร่นอกประตูตกใจจนพากันเงียบกริบ

"นาง...นางกล้าดียังไง!"

บ่าวคนสนิทเห็นดังนั้นก็รีบเข้าไปปลอบ "ท่านโหว ท่านอย่าเพิ่งโกรธ
ขอรับ เรื่องนี้จะพูดไปก็มีสาเหตุ"

เห็นคนเขาจะจัดงานศพให้ตนเองอยู่แล้ว จะไม่โกรธได้หรือ หาก
ไม่ใช่เพราะบาดแผลบนร่างของเขายังไม่หายสนิท เขาก็อยากจะนำคน
ไปที่เรือนพักของชิงโม้เหยียนทันที และจับเด็กคนนั้นมาใช้ไม้ทุบให้ตาย
เสียเลย

"จะว่าไปแล้ว...เป็นเพราะท่านไม่เผลอหน้าออกไปเสียที" บ่าวพูด
เสียงเบา "บ่าวไพร่ในจวนล้วนไม่รู้ว่าคุณการบาดเจ็บของท่านหายแล้ว
ท่านไม่เผลอหน้าไปเพราะอยากจะจับความผิดปกติกของชื่อจ้อ แต่ทำเช่นนี้
ก็กลายเป็นซี่ปากของผู้อื่นได้เช่นกัน บอกว่าท่านป่วยหนักรักษาไม่หาย
พวกเขาเตรียมรูปเทียน...ก็ดูสมเหตุสมผลแล้ว"

คำพูดของบ่าวคนสนิทนี้ ท่านโหวเชื่อตามนั้นจริงๆ

"แล้วเจ้าว่าตอนนี้ข้าควรทำอะไร"

"แน่นอนว่าต้องเผลอหน้าออกไปตามปกติขอรับ ขาวลือก็จะหมดไป
เอง เช่นนี้พวกเขาก็ไม่กล้ามีความคิดเลวร้ายลับหลังแล้ว"

ท่านโหวพยักหน้าหงึกๆ ในคตินั้นจึงตั้งโต๊ะอาหารเรียบง่ายที่เรือนหน้า
แล้วเรียกคุณชายรองมาพูดคุยด้วย

คุณชายรองบาดเจ็บหนักกว่าเขา เดิมที่ไม่อยากมานัก แต่ก็ไม่กล้า
ขัดคำสั่งของท่านพ่อ จำต้องเรียกเหียนชือออกมา แล้วให้คนประคองไป
ที่เรือนหน้า

อาหารมือนั้นคุณชายรองกินด้วยน้ำตาตกใน เขากันเจ็บจนนั่ง
ไม่ลง กลับไปคือนั้นอาการก็ทรุดหนัก จนกระทั่งปลายปีจึงค่อยๆ ดีขึ้น
แต่เหล่านี้นล้วนเป็นเรื่องภายหลัง

ทางด้านหูลี่เสียนนั้นได้ยินว่าท่านโหวโฝล์หน้าออกมาแล้วก็หัวเราะ
ยกใหญ่ ความคิดของสื่อต้าเทียนร้ายกาจมาก ไม่กี่วันก็ล่อตาเฒ่า
ออกมาได้แล้ว

หูลี่เสียนนั้นทนเห็นคนทำลายชื่อเสียงของชิงโมเหียนไม่ได้จึงได้ทำ
ทุกอย่างลงไป นางเพิ่งตัดสินใจให้คนเผาธูปเทียนทิ้ง คือนวันนั้น
ชิงโมเหียนจู่ๆ ก็กลับมาที่จวน

"อาหารเย็นกินหรือยัง" ชิงโมเหียนเข้ามาก็เอ่ยถามนางเช่นนี้ทันที

"ยังเลย" หูลี่เสียนนั้นเผลอเข้ามาทอดเฝ้าเขาเอาไว้ ไม่ได้เจอน้ำเขา
เสียนาน สัญชาตญาณของสัตว์ทำให้นางถูไถไปมาบนตัวของเขาไม่หยุด

ชิงโมเหียนลูบคอของนางแผ่วเบาด้วยความรักใคร่ "อย่าเพิ่งกินเลย
เจ้าตามข้าไปที่ศาลตำหนักก่อน"

"ไปศาลตำหนัก? ไปดีกแบบนี้เสียหรือ" ยามนี้ข้างนอกฟ้ามืดแล้ว

หลายวันมานี้ชิงโมเหียนนอกจากในคืนวันที่พิษงูกำเริบจึงจะกลับ
จวนมาตอนพลบค่ำแล้ว วันอื่นๆ ล้วนงานยุ่งจนไม่ได้เห็นหน้า หูลี่เสียน
ทอดเฝ้าของเขาไม่อยากปล่อยมือ

ชิงโมเหียนหัวเราะเบาๆ ทอดนางไว้แล้วจุ่มพิตไปทั่วใบหน้า

ของนาง

เจ๊บจ้ง! หูเสี้ยนนั่นจึงพบว่าใต้คางซึ่งไม่เหยียนเต็มไปด้วยไรเครา และไรเคราเหล่านี้เองที่แทงแกำของนางจนเจ็บ

"ถอยไป ถอยไปก่อน" นางยื่นมืออยากจะผลักเขาออก แต่ซึ่งไม่เหยียนกลับกดนางแน่นขึ้น ไรเคราแทงจนใบหน้าเล็กของนางแดงไปหมดจึงยอมปล่อย

"คิดถึงข้าหรือไม่"

"อืม" หูเสี้ยนนั้นตอบอย่างไม่มีความลังเลใดๆ

ซึ่งไม่เหยียนดวงตาก็แดงขึ้น ในใจรู้สึกราวกับได้กินน้ำผึ้งหวานจ๋า ความรู้สึกของการมีคนคิดถึงและรอคอยตนเองกลับมาช่างดีเสียจริง

ซึ่งไม่เหยียนดึงเสื้อคลุมหน้าตัวหนึ่งมาห่อตัวนางแล้วจึงมือนางเดินออกนอกประตูไป

"ดึกแบบนี้แล้วจะไปทำอะไรที่ศาลต้าหลี่หรือ" หูเสี้ยนนั้นเอ่ยถามด้วยความสงสัยอีกครา

"ระหว่างทางจะบอกให้เจ้าฟัง"

ซึ่งไม่เหยียนให้คนเตรียมรถม้าไว้นอกจวนแล้ว พอเสวียนอวี้อุบัติเปิดม่านรถ เขาก็อุ้มหูเสี้ยนขึ้นขึ้นรถม้า จากนั้นตนเองก็กระโดดขึ้นตามไป

"เป็นคดีของท่านอ๋องน้อย เจอปัญหาเข้าเล็กน้อย" รวจนรถม้าเคลื่อนตัว ซึ่งไม่เหยียนจึงเอ่ยปากพูด "ท่านอ๋องน้อยไม่ยอมเปิดปาก ขำพูดดีทุกอย่างแล้ว แต่เขาไม่ยอมพูดแม้แต่ประโยคเดียว ถ้าเป็นเช่นนั้นต่อไปฝ่าบาทต้องกริ้ว ความผิดทั้งหมดคงจะ让他เป็นคนรับผิดชอบแล้ว"

หูเสี้ยนนั้นลอบแเบะปาก คำพูดดีทุกอย่างที่ซึ่งไม่เหยียนพูดถึง

เหตุใดนางจึงไม่เชื่อเลย เขาพูดดีกับคนอื่นเป็นด้วยหรือ นางนี่ภาพ
ไม่ออกเลยจริงๆ

"ดังนั้นท่านอยากให้เข้าไปเกลี้ยกล่อมเขาหรือ" หลูเสี่ยวฉานถาม

215

ภายในคุกศาลต้าหลี่

ผู้คุมคุกสองคนเปิดประตูเดินตามกันเข้ามา

อวีจิ้งฉีนอนอยู่บนเตียงในห้องซึ่งไม่ขยับเขยื้อน เขานอนอยู่เช่นนี้ มาสามสี่วันแล้ว แม้แต่ดวงตาก็ไม่กลอกกลิ้งเลยด้วยซ้ำ หากไม่ใช่เพราะ ยังมีลมหายใจ คนข้างนอกคงคิดว่าคนที่นอนอยู่ตรงนี้เป็นคนตายแน่นอน

ผู้คุมคุกสองคนยกโต๊ะเล็กตัวหนึ่งเข้ามา รวมทั้งยังมีเก้าอี้เล็กสองตัว หลังจากจัดวางอย่างง่าย ๆ แล้วก็มีคนวางกล่องอาหารไว้บนโต๊ะ

กลิ่นหอมของอาหารลอยมา ดวงตาของอวีจิ้งฉีขยับเล็กน้อย

เขาไม่ได้กินอะไรมาหลายวันแล้ว นับจากเข้ามาในคุก เขาก็เหมือน ตึกตามนุษย์ที่ถูกสูบลมวิญญานไป งุนงงไร้สติ ไม่ว่าคนของศาลต้าหลี่ จะได้สอบสวนอย่างไร เขาก็ไม่ปริปากพูดแม้แต่คำเดียว

แต่กลิ่นหอมของอาหารไม่เหมือนอาหารในคุก จุดนี้เขายังพอ

แยกแยะออก

นอกประตูห้องซังมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น และมีเสียงทหารพูดเตือนเบาๆ ว่า "คุณหนูหฺรู ระวังทางนะขอรับ"

อวี่จิ้งฉีค่อยๆ หันหน้ามองไปตามเสียง

หญิงสาวในชุดเสื้อบุชัปในสีแดงสดคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องซัง ทหารข้างนอกปิดประตูลง แต่ไม่ได้ลงกลอน

"หฺรู...เสียวนั้น?" อวี่จิ้งฉีเคঁ้นชื่อนี้ออกมาจากลำคอได้อย่างไม่ถนัดนัก ตอนที่หฺรูเสียวนั้นเห็นอวี่จิ้งฉีก็ตกใจ ยืนตรงนั้นอยู่นานจึงจำเขาได้ ท่านอ่อนน้อมที่ปกติดูมีสง่าราศี ตอนนี้เหมือนคนตกยาก ไม่ต้องพูดถึงชุดแพรบนตัวที่ยับยู่ยั้น แม้แต่ผมเผ้าก็ยุ่งเหยิง ผมยาวสีเงินทั้งหัว... ดูแล้วประหลาดอย่างมาก

"อวี่จิ้งฉี เหตุใดผมเผ้าจึงกลายเป็นแบบนี้ล่ะ" หฺรูเสียวนั้นพูดอย่างตกใจ

อวี่จิ้งฉียื่นมือไปจับผม กว่าจะพยุงตัวให้ลุกนั่งได้ไม่ถนัดนัก ทั้งที่เขาเพิ่งอายุสิบสามสิบสี่ปี แต่ตอนนี้ดูแล้วเหมือนคนแก่ที่เป็นไม้ไผ่ลี้ฝั้ง กระนั้น

หฺรูเสียวนั้นอยากจะไปประครองเขา แต่ถูกอวี่จิ้งฉีปัดมือออก นางไม่โกรธและหมุนตัวไปนั่งลงบนเก้าอี้ก่อนจะเปิดกล่องอาหาร แล้วเอาอาหารหลายอย่างในนั้นออกมาวางบนโต๊ะ

อวี่จิ้งฉีนั่งพักอยู่นานจึงค่อยๆ ยืนขึ้น แล้วเดินมาข้างเก้าอี้ที่ว่างอย่างช้าๆ

"ใครให้เจ้ามาที่นี่" เขาถลึงตามองหฺรูเสียวนั้นอย่างดูต้น "ซิงไม่เหยียน

หรือ"

"ต้องเป็นซิงโมเหียนอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นคิดว่าจะมีใครได้อีก"
หฺรูเสี่ยวนันยอมรับอย่างไม่ปิดบัง ตรงชั้นล่างสุดของกล่องอาหาร นาง
พบกาสุราหนึ่งกา จึงพูดอย่างยินดีขึ้นมา "หาได้ยากจริง ซิงโมเหียน
ไม่เคยให้ข้าและต้องของสิ่งนี้ วันนี้อาศัยวาสนาของเจ้าแล้ว"

นางหยิบจอกสุราออกมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

อวีจิ้งฉีนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามนาง ยื่นมือไปตกกาสุราที่หฺรูเสี่ยวนัน
ถือเอาไว้ "ซิงโมเหียนให้เจ้ามาทำอะไร เป็นคนเจรจาหรือ"

หฺรูเสี่ยวนันเอียงคอคิดสักครู่ "เขาไม่ได้บอก...เขาบอกแค่ว่าเจ้า
ไม่ยอมกินอาหาร ดังนั้นข้าจึงมาดูเจ้า"

อวีจิ้งฉีขมวดคิ้วอย่างงุนงง

หฺรูเสี่ยวนันเริ่มเทศรา "วางใจเถอะ ในสุรานี้ไม่มียาพิษแน่นอน"

อวีจิ้งฉีกระตุกมุมปาก ยกจอกสุราขึ้นมาแล้วดื่มรวดเดียวจนหมด

หฺรูเสี่ยวนันเทศราสองครั้ง ล้วนถูกเขาดื่มรวดเดียวจนหมด นาง
จึงพูดอย่างไม่พอใจว่า "ห้ามดื่มเร็วแบบนี้ ส่วนของข้าแทบจะหมดแล้ว"

อวีจิ้งฉีนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น มองหฺรูเสี่ยวนันถือตะเกียบคีบผักให้เขา

"กินอาหารรองท้องก่อน ไม่อย่างนั้นจะเมาเร็ว ถึงตอนนั้นคำพูด
อะไรก็พูดส่งเดชได้"

อวีจิ้งฉีมองตะเกียบที่ยื่นมาตรงหน้า ปากขยับเล็กน้อย เขาอยาก
ใช้ตะเกียบตนเองไปรับมา แต่หฺรูเสี่ยวนันยื่นตะเกียบมาที่ปากของเขาแล้ว
เขาจำต้องอ้าปากและกินมันลงไป

ห้องลับด้านหลังห้องซัง ซิงโมเหียนกับกู่เซียนเชิงเจ้าหน้าที

จดบันทึกของศาลตำหนัหนึ่งอยู่ข้างใน ฟังเสียงที่ลอยมาจากทางห้องข้าง
อย่างเงียบๆ

"อวีจั้งฉี เจ้ากินนี่สิ"

"อวีจั้งฉี เจ้าเป็นแบบนี้เหมือนนางพญาผมขาวเลย"

"เจ้าไม่รู้หรือว่าอะไรคือนางพญาผมขาว เช่นนั้นข้าเล่าให้เจ้าฟัง
เอง..."

ภายในห้องซัง พวกเขาได้ยินเพียงเสียงพูดเจื้อยแจ้วของหูลูเสี่ยวนััน
ที่ตั้งรกรากบนกระโจมน้อยตัวหนึ่ง

กู่เซียนเซิงมองซิงไม่เหยียนอย่างไม่สบายใจแวบหนึ่ง "รองตุลาการ
คุณหนูหูลูจะทำได้จริงหรือ"

ซิงไม่เหยียนไม่ได้พูดต่อ เขาเพียงแค่ขมวดคิ้วแน่นและฟังความ
เคลื่อนไหวภายในห้องซัง

นิสัยของหูลูเสี่ยวนัันเขารู้ดีที่สุด หากเขาให้ภารกิจไปสืบข่าวจาก
อวีจั้งฉีจริง นางต้องตื่นเต้น และจะทำให้อวีจั้งฉีมองออก แต่เด็กคนนี้
เป็นคนซื่อซำ พูดเรื่องนั้นนี่กับอวีจั้งฉี ทำให้อีกฝ่ายจับต้นชนปลายไม่ถูก
เช่นนี้ทำให้คนลดความระวังตัวได้ง่ายที่สุด

หูลูเสี่ยวนัันดื่มไปสองจอกก็ไม่กล้าดื่มอีก

อวีจั้งฉีเหลือบมองนางแวบหนึ่งพลางพูดประชดว่า "ดื่มได้แค่นี้
ยังกล้าเรียกว่าดื่มอีกหรือ"

หูลูเสี่ยวนัันเชิดหน้าขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้ "ข้าพอใจ ซิงไม่เหยียน
ยังไม่ว่าข้าเลย เจ้าเป็นใครกัน"

พอฟังคำพูดนี้แล้ว สายตาอวีจั้งฉีก็ลดลง

หฐเสียวนันรู้ว่าตนเองพุดผิดไป แต่ไม่รู้ว่ามีผิดตรงไหน กำลังสับสน
อยู่ก็เห็นอวิจิงฉีหิยตะเกียบขึ้นมา เคาะไปบนจอกสุรา

หฐเสียวนันฟังเจียบๆ ยิ่งฟังทำนองนี้ยิ่งคุ่นหุ ก่อนที่อวิจิงฉีจะ
ส่งเสียงร้องออกมาทันใด "เจ้าเสื้อสองตัว เจ้าเสื้อสองตัว วิ่งเร็วไว วิ่งเร็วไว
ตัวหนึ่งห้วมันไม่มี ตัวหนึ่งหางมันไม่มี น่าแปลกจริง น่าแปลกจริง..."

หฐเสียวนันนั่งอึ้งไป แล้วห้วเราะสดไสออกมา "เจ้าร้ายกาจจริงๆ
ฟังแค่ครั้งเดียวก็จำได้แล้วหรือนี่"

อวิจิงฉีกลับไม่สนใจนาง เขาเคาะจอกสุราไม่หยุด แล้วร้องต่อไป
แต่เนื้อเพลงที่ร้องต่อมากลับเป็น 'ตัวหนึ่งห้วมันไม่มี สองตัวห้วมันไม่มี
น่าแปลกจริง น่าแปลกจริง...'

"เหตุใดจึงไม่มีห้วกันหมดเลยล่ะ" หฐเสียวนันถามอย่างแปลกใจ

อวิจิงฉีปิดหน้าห้วเราะ หลังจากห้วเราะไปห้วเราะมา เขากลับ
เปลี่ยนเป็นร้องให้ทันใด

หฐเสียวนันนั่งตรงนั้นทำอะไรไม่ถูก ทำได้เพียงมองดูเขาทั้งห้วเราะ
และร้องให้ ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าอวิจิงฉีจะสงบลง

"หฐเสียวนัน ถ้าข้ารู้จักเจ้าเร็วกว่านี้ก็ดีสินะ"

หฐเสียวนันกะพริบดวงตาโต เร็วกว่านี้หรือ เร็วกว่านี้ข้ายัง
เรียนหนังสืออยู่ในอีกโลกหนึ่งอยู่เลยกระมัง

"ตอนนี้ก็ไม่สายนี่" หฐเสียวนันพุดพลอบ

อวิจิงฉีห้วเราะเศร้า "ถ้ารู้จักเจ้าเร็วกว่านี้...ตอนนี้ข้าคงไม่ตกอยู่ใน
สภาพเช่นนี้"

หฐเสียวนันสีหน้างุนงง "ข้าไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดเจ้าต้องใช้วิชา

คำสาปสังหารฆ่าคนด้วย"

"เพราะข้าอยากมีชีวิตต่อไปอย่างไรเล่า"

"แสดงว่ามีคนจะฆ่าเจ้าหรือ ใครกัน" หรุเสียวนัยน์ยังฟังยั้งง

"เจ้าคิดว่าใครละ ข้าอยู่เป็นตัวประกันในวัง ข้าเร็วท่านพ่อข้า
ต้องเป็นเหมือนองค์ชายรอง ถูกคนทำร้าย ถึงตอนนั้นอยู่ในวังยังมีทาง
ให้ข้ามีชีวิตรอดอีกหรือ"

หรุเสียวนัยน์เอียงคอมองเขา นางนิ่งเงียบไปชั่วครู่และเอ่ยขึ้นว่า
"อวี่จิ้งฉี ข้าคิดว่าเจ้าเป็นโรคจิตกังวลว่าจะถูกทำร้ายเสียแล้ว"

"อะไรนะ" อวี่จิ้งฉีตกตะลึงไป นี่เป็นคำใหม่ที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

หรุเสียวนัยน์ทำคาง ดวงตากวาดมองบนตัวเขา "หรืออาจจะ...ยังมี
สาเหตุอื่น เจ้าถอดเสื้อให้ข้าดูหน่อยได้หรือไม่"

ในห้องลับอีกห้องนั้น พู่กันในมือกู่เขียนเชิงตกลงพื้นทันที

ซึ่งไม่เหยียนสีหน้าโกรธเกรี้ยว มือที่อยู่บนแขนเสื้อค่อยๆ กำแน่นขึ้น

216

อวีจิ้งฉีตกตะลึงอยู่ตรงนั้น คิดอะไรตามหูลีเยวนั้นไม่ทันอยู่เป็นนาน
"เจ้าจะ...ทำอะไร"

"ถอดเสื้อออก มีเรื่องหนึ่งข้าอยากจะทำให้มันใจสักหน่อย" หูลีเยวนั้น
พูดอย่างจริงจัง

อวีจิ้งฉียังคงลังเลตัดสินใจไม่ถูก

หูลีเยวนั้นหัวเราะคิกคักขึ้นมา "เจ้ากลัวอะไร ข้าไม่ได้คิดจะหาเศษ
หาเลยกับเจ้าเสียหน่อย"

อวีจิ้งฉีไม่ได้พูดต่อ มีเสียงตึงตังมาจากหลังผนังห้องข้างรางๆ อวีจิ้งฉี
หันมองไปทางผนังด้านหลัง จากนั้นค่อยๆ ยื่นมือไปคลายแถบรัดเอว

หูลีเยวนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงหน้า มองอวีจิ้งฉีอย่างตั้งใจไม่มีที่ท่า
ว่าจะหลบตาแม้แต่หน่อย

ข้างเป็นเด็กหญิงที่ใจกล้าเสียจริง

อวิจิงฉิยัมขึ้นถอดเสื้อคลุมตัวนอกออกแล้วกระตุกเสื้อตัวกลางออก
ตัวเสื้อไหลลงมาบริเวณช่วงเอว

หฐเสียวนันสองมือทำมูทะระ ปากพูดพึมพำอะไรบางอย่าง จากนั้น
ก็ข้ามโต๊ะมา ปลายนิ้วเรียวตะไปบนตัวของเขา แล้วเลื่อนไปซ้ำๆ เหมือน
กำลังวาดอะไรบางอย่าง

อวิจิงฉิไม่กล้าหายใจแรง เขาไม่เคยมีความรู้สึกหวั่นไหวอย่าง
น่าประหลาดเช่นนี้มาก่อน นี่เป็นสิ่งที่เขาไม่เคยสัมผัสมาก่อนเลย

ไม่นานหฐเสียวนันก็ดึงมือกลับและนั่งลงที่เดิม นางขมวดคิ้ว
เป็นปมพลาบงเอ่ย "เป็นแบบนี้จริงๆ"

"อะไรหรือ"

"เจ้าดูเองก็รู้แล้ว" หฐเสียวนันชี้นิ้ว

อวิจิงฉิก็หันหน้าลง ตกใจที่เห็นบนผิวหนังของตนเองปรากฏริ้วลาย
สีดำดูเหมือนงูขดอยู่ทั่วแผ่นอกของเขา

"นี่...นี่คืออะไร" อวิจิงฉิยืนมือไปพยายามเช็ด แต่ลายนั้นเช็ดไม่ออกเลย
เหมือนฝังอยู่บนผิวหนังของเขาอย่างไรอย่างนั้น

"พูดส่งเดช เชื้อส่งเดช ทำส่งเดช" หฐเสียวนันพูดพึมพำ "เจ้าต้องเคย
ดื่มน้ำละลายยันต์ดำมาแน่นอน มีคนร้ายคำสาปบนตัวเจ้า ดังนั้นเจ้าจึง
เชื่อคำพูดของอีกฝ่ายทั้งหมดได้ง่าย แล้วทำอะไรโดยไม่ไตร่ตรองออกมา"

อวิจิงฉิหวาดผวาจนพูดอะไรไม่ออก

"ข้าเดาว่า...คงเป็นซิงตูเซียนเชิงเคยให้เจ้าดื่มอะไรสินะ" หฐเสียวนัน
พูดข้อสันนิษฐานของตนเองออกมา

อวิจิงฉิหลุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ทันที นางพูดไม่ผิด ตอนแรกซิงตูเซียนเชิง

เคยให้เขาตีมน้ำที่ละลายยันต์ดำ แต่ตอนนั้นเขาทำไปเพราะเชื่อว่า จะมีพลังที่ใช้เปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของตนเอง ไม่คิดว่าจะกลายเป็น ปลาน้อยในสายตาของอีกฝ่าย ค่อยๆ ตกเขาขึ้นมา มองดูเขาดิ้นรนอยู่บน ปลายเบ็ดและกลืนลมหายใจเฮือกสุดท้ายลงไป

"ใครเข้ามาที่ เตรียมน้ำสะอาดมาถ้วยหนึ่ง" หูเสี้ยวหันตะโกนบอก คนนอกประตู "เชิญซึ่งไม่เหยียนมาด้วยนะ"

เพ็งลั่นเสียงพูดของนาง ซึ่งไม่เหยียนก็มาปรากฏตัวหน้าห้องซังแล้ว ตอนอวีจี้จี้เห็นซึ่งไม่เหยียนในดวงตาก็กว้าวความเป็นศัตรู ออกมา

ซึ่งไม่เหยียนเหลือบมองเขาอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง ก่อนจะใช้ตัว ขวากกลางระหว่างเขากับหูเสี้ยว

"บนตัวอวีจี้จี้ถูกซึ่งตู่เขียนเชิงร้ายคำสาปเอาไว้ ดังนั้นเขาจึงมักจะ คิดว่าในวังมีคนคิดทำร้ายเขา ที่ใช้คำสาปสังหารก็เพราะเขาถูกคำสาป ในตัวควบคุม ไม่มีสติ" นางอธิบายผลของคำสาปอย่างง่าย ๆ ซึ่งไม่เหยียน รับฟังอย่างตั้งใจ

"ถ้าเป็นแบบนี้ เขาก็เป็นผู้ถูกทำร้ายเช่นกัน" หูเสี้ยวหันพูดอย่าง ไร้เดียงสา "ฮ้องเต๋คงไม่ลงโทษเขากระมัง"

ซึ่งไม่เหยียนส่ายหัวด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทว่าคนที่กล้ายกดาบ ใส่ฮ้องเต๋ ไม่ว่าเขาจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตามล้วนเป็นโทษตาย

ผู้คุมคุกน้ำสะอาดมา หูเสี้ยวหันวางน้ำสะอาดไว้บนโต๊ะ จากนั้น หยิบยันต์แผ่นหนึ่งออกมาจากเอนกนี้มือแล้วยึดเข้าปาก

ซึ่งไม่เหยียนจูดข้อมือนางเอาไว้ "ทำอะไร"

"ต้องใช้เลือดข้าเล็กน้อย"

ซิงโม้เหยียนหันไปสั่งการคนข้างนอก "ไปหาท่านหมอฉางเฮิน
ขอเข็มเงินมาหนึ่งเล่ม"

ผู้คุมคุกรับคำแล้ววิ่งออกไป

"ไม่ต้องยุ่งยากหรอก" ถึงแม้การกัดนิ้วมือจะเจ็บมาก แต่เป็นวิธีการ
ที่เร็วที่สุด หากนักเวทต้องร่ายเวทตอนที่ตกอยู่ในอันตราย ไม่มีเวลาไปหา
เข็มเงินมาเจาะเลือดก่อนหรอก

ผู้คุมคุกใช้ความเร็วสูงสุดในการเอาเข็มเงินมา

ซิงโม้เหยียนโยนเข็มเงินลงในจอกสุรา จากนั้นหยดสุราลงไปบนนั้น
เล็กน้อย

"มือ" ซิงโม้เหยียนหยิบเข็มขึ้นมา

หูลี่เสียวนันยื่นมือไปอย่างสนใจ

ซิงโม้เหยียนลงเข็มเร็วมาก นางไม่รู้สึกลงถึงความเจ็บแม้แต่น้อย
ก็เห็นบนนิ้วมีหยดเลือดปรากฏออกมาแล้ว

นางใช้เลือดบนนิ้วมีวาดภาพประหลาดไว้บนยันต์ จากนั้นหนีไป
ระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลาง

"คล้าย!"

ยันต์ลูกใหม่ขึ้นมาตามเสียง

หูลี่เสียวนันโยนยันต์ที่กลายเป็นเปลวไฟลงไปในถ้วยน้ำสะอาด
"เสร็จแล้ว ให้อวีจิ้งจีดื่มมันลงไป" นางยื่นถ้วยไปให้

ซิงโม้เหยียนกลับซิงรับถ้วยไปก่อนหน้าอวีจิ้งจีหนึ่งก้าว ขณะเดียวกัน
ก็เอามือนางที่ถูกเข็มแทงเป็นแผลอมเข้าปาก

หูลีเยว้นตัวแข็งราวกับกลายเป็นหินไปทันที
รองตุลาการ ที่นี่คือคุกศาลต้าหลี่นะ ท่านอย่าแสดงความรัก
พร่ำเพรื่อได้หรือไม่

อวีจิ้งฉีใบหน้าเหมือนคนเสียเลือดมาก ดูซีดขาวไปหมด
จึงไม่เหยียนใช้ปลายลิ้นเลียนิ้วของนางช้าๆ ความจุกจิกทำให้
หูลีเยว้นนอยากจะหัวเราะ นางกำลังจะชักมือออก จึงไม่เหยียนก็
คลายปากปล่อยนิ้วของนางออกมาแล้ว

เขาหมุนตัววางถ้วยลงตรงหน้าอวีจิ้งฉีพลางเอ่ย "ดื่มเสีย"
อวีจิ้งฉีจ้องถ้วยนั้น ไม่ได้พูดอะไรอยู่นาน
"ดื่มมันแล้วคำสาปในตัวเจ้าก็จะถูกขับออกมา" หูลีเยว้นรีบพูด
นางยื่นหน้าออกมาจากข้างหลังตัวจึงไม่เหยียน อยากจะมองอวีจิ้งฉี
แต่จึงไม่เหยียนกลับยกแขนเสื้อปิดหน้าของนางเอาไว้

"ทำอะไรนะ" หูลีเยว้นกระโดดหนีเหมือนปลาตัวน้อย
"เขาไม่ได้สวมเสื้อ ชายหญิงไม่ควรแตะเนื้อต้องตัวกัน" จึงไม่เหยียน
สั่งสอนเสียงแข็ง

ตอนนี้มาคิดถึงเรื่องเข้าใกล้กันไม่ได้หรือ รองตุลาการ คำพูดกับ
การกระทำของท่านไม่เข้ากันเลยนะ!

อวีจิ้งฉีสูดหายใจเข้าลึก ก่อนจะยกถ้วยขึ้นช้าๆ แล้วดื่มลงไป
รวดเดียวจนหมด จากนั้นวางถ้วยลงและจ้องหน้าจึงไม่เหยียน

ภายในห้องซังจวมลงสู่ความเงียบงันไปชั่วขณะ
ทันใดนั้นร่างของอวีจิ้งฉีก็เริ่มสั่น ลายสีดำบนแผ่นอกของเขาราวกับ
มีชีวิตขึ้นมา มันค่อยๆ เคลื่อนตัว เลื้อยขึ้นมาตรงลำคอของเขา

หรุเสียวนันบัดแขนเสื้อของซิงไม่เหยียนออกทันใด รีบพูดเตือนว่า
"ระวัง! คำสาปในตัวเขาจะออกมาแล้ว!"

"ออกมาแล้วจะเป็นอย่างไร" ซิงไม่เหยียนขมวดคิ้วเอ่ยถามนาง
สำหรับของเหล่านี้ พวกเขารู้สึกว่าเป็นเรื่องมหัศจรรย์ ไม่อาจใช้
กฎเกณฑ์ทั่วไปมาวิเคราะห์ได้

"มันจะหนี ต้องฆ่ามันให้ตายก่อนที่มันจะหนีไปได้!"

ซิงไม่เหยียนชักกระบี่ออกมา ผู้คุมคุกหลายคนนอกห้องซังก็ตื่นตัว
ขึ้นมาเช่นกัน กู้เขียนเชิงตัดสินใจหลบไปอยู่จุดที่ไกลที่สุด เขาเป็นเพียง
เจ้าหน้าที่จดบันทึกและไม่มีวรยุทธ์ ในตอนนี้หลบไปให้ไกลได้เท่าใด
ยิ่งดี

ลายสีดำเลื้อยขึ้นมาตรงคอของอวี่จิ้งฉี สุดท้ายมารวมตัวกัน
ตรงส่วนใบหน้าของเขา กล้ามเนื้อใบหน้าของอวี่จิ้งฉีกระตุกไม่หยุด ดูแล้ว
น่ากลัวอย่างมาก

"จะออกมาแล้ว!" หรุเสียวนันร้องเตือน

ร่างอวี่จิ้งฉีกระตุกอย่างแรง ก่อนจะโค้งตัวอาเจียนมันออกมา
หนอนสีดำตัวหนึ่งเลื้อยออกมาจากปากของเขาและตกลงบนพื้นในห้องซัง

ซิงไม่เหยียนกวัดกระบี่ฟันไป เจ้าหนอนเลื้อยไปมาบนพื้น เขาฟันถูก
แค่ส่วนหาง

หนอนสีดำที่หางขาดบิดตัวเลื้อยหนีไปทางนอกประตูห้องซัง

ผู้คุมคุกข้างนอกมือเป็นระวิง ฟันไปหลายทีก็ไม่มีใครทำอะไร
เจ้าหนอนนั้นได้

"เร็วเข้า! มันจะหนีไปแล้ว!" หรุเสียวนันรีบจับแขนเสื้อของซิงไม่เหยียน

• ข้ามันส์ตัวเล็งงของศาลตันลี 3

ตอนที่ชิงโมเหี้ยยนรีบออกนอกห้องซัง เจ้าหนอนดำเล็้อยลอดไป
ตามขาของพวกผู้คุมคุก และกระโจนไปทางกู่เซี่ยนเซ็งที่หลบอยู่ใน
ที่ไกล...

217

รอนจิงไม่เหยียนไปถึงก็สายไปเสียแล้ว เจ้าหนอนมุดเข้าไปในเสื้อ
ของกู่เซียนเซิงแล้ว

"หาย...หายไปแล้วหรือ" บรรดาผู้คุมคุกตกใจจนเบิกตาโตอ้าปากค้าง
เรื่องประหลาดเช่นนี้พวกเขาเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

"กู่เซียนเซิง ท่านไม่เป็นไรใช่ไหม" ผู้คุมคุกคนหนึ่งถามขึ้นอย่าง
ไม่สบายใจ

กู่เซียนเซิงโบกมือ "ไม่เป็นไรๆ ข้าจะเป็นอะไรได้อย่างไร ไม่เป็นไร
แม้แต่หน่อย ฮ่าๆๆ..."

ภายในคุกที่มืดครึ้ม กู่เซียนเซิงหัวเราะออกมาเสียงดังก้อง ใบหน้า
ถูกแสงคบไฟส่องมีดบ้างสว่างบ้าง

สวรรค์! เข้าครอบงำได้เร็วแบบนี้เสียหรือ

หลูเสี่ยวฉานกุมขมับ "ซิงไม่เหยียน ทบเขาให้สลบไปเถอะ"

"ฮ่าๆๆ ข้าจะเป็นอะไรได้อย่างไร" กู้เขียนเชิงยังคงหัวเราะอยู่
ชิงโมเหี้ยนคิดว่ากระตุกไม่หยุด เสวียนอวี่ลงบันไดมาพอดีก็ได้ยิน
เสียงเขาลังว่า "ทุบให้สลบ"

เสวียนอวี่ไม่รู้ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น แต่สำหรับคำสั่งของชิงโมเหี้ยน
เขาทำตามโดยไม่ลังเลแม้แต่บ่อย

เขาเข้ามาทางด้านหลังพอดี จึงยกฝ่ามือฟันใส่หลังคอของกู้เขียนเชิง
ในทันที

ตอนร่างของกู้เขียนเชิงเอนล้มลง เขายังคงหัวเราะอยู่เลย

"ห้ามออกไปก่อนแล้วค่อยจัดการต่อ" ชิงโมเหี้ยนพูด ภายในคุก
แสงน้อยและสภาพพื้นที่ซับซ้อน ออกไปข้างนอกย่อมสะดวกกว่ามาก

ประตูห้องขังของอวี่จิ้งฉีไม่ได้ถูกปิด แต่เขากลับนั่งเสียบอยู่บนเก้าอี้
ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่บ่อย

"พวกเราไปกันเถอะ" ชิงโมเหี้ยนยื่นมือไปจูงหูเสวียนนั
หฺรูเสวียนนัหันหน้าไปมองอวี่จิ้งฉี เห็นเพียงอวี่จิ้งฉีมองนางอย่างเสียบๆ
ด้วยแววตากระจ่างใส

"ไปเถอะ" ชิงโมเหี้ยนออกแรงลากตัวนางออกจากคุก
เสวียนอวี่ส่งตัวกู้เขียนเชิงไปยังห้องทำงานของตุลาการใหญ่
ศาลต้าหลี่

ชิงโมเหี้ยนเล่าเรื่องในคุกให้ตุลาการใหญ่ฟังหนึ่งรอบ

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ" ตุลาการใหญ่พูดอย่างตกใจ

"ตอนนี้หนอนที่กลายสภาพมาจากยันต์ดำนั้นได้วิ่งเข้าไปในร่างของ
กู้เขียนเชิง พวกเรามาที่นี่เพราะอยากให้ท่านเห็นด้วยตาตัวเอง"

ตุลาการใหญ่พยักหน้า ซึ่งไม่เหยียนกลับไม่วางใจในความปลอดภัย
ของตุลาการใหญ่ จึงให้คนปิดห้องเอาไว้ แล้วหาคนฝีมือดีมาคุ้มกัน
ข้างกายตุลาการใหญ่เพิ่ม

หฺรูเสียนนันท่าน้ำละลายยันต์อีกครั้ง มีคนกรอกน้ำใส่ปากกุ้เขียนเชิง
ไม่นานเจ้าหนอนสีดำก็หนีออกมาอีกครั้ง

ครั้งนี้ซึ่งไม่เหยียนไม่ได้ให้โอกาสใดแก่มันก็พ้นกระบี่ลงไปที่
เจ้าหนอนสีดำขาดเป็นสองท่อน กลายเป็นยันต์สีดำแผ่นหนึ่งที่ขาดเป็น
สองส่วนต่อหน้าทุกคน

ตุลาการใหญ่ส่งเสียงตกใจแผ่วเบา

ซึ่งไม่เหยียนหยิบยันต์ขึ้นมาจากพื้น "คืนนี้ข้าจะเข้าวัง ขอตุลาการใหญ่
เขียนฎีกาให้ฉบับหนึ่ง ส่งเข้าไปในวังพร้อมข้า"

ทุกคนเริ่มทำงานวุ่น หฺรูเสียนนันท่านั่งอยู่มุมหนึ่งอย่างเงียบๆ ท้องร้อง
จ๊อกๆ ไม่หยุด เมื่อครู่ตอนอยู่ในคุก นางไม่ได้กินอะไรเลย ทั้งยังดื่มสุรา
กับอวีจิ้งฉีอีกสองจอก ยามนี้จึงยิ่งรู้สึกหิวมากขึ้น

ซึ่งไม่เหยียนกำลังก้มหน้าพูดกับตุลาการใหญ่อยู่ จู่ๆ ก็เงยหน้าขึ้น
พูดกับคนงานในห้องว่า "ไปจัดหาอาหารมาชุดหนึ่ง"

หฺรูเสียนนันทองตาเปล่งประกายทันที

ตุลาการใหญ่หัวเราะออกมา "ลำบากเจ้าแล้วจริงๆ ยังไม่ได้แต่งงาน
ก็ต้องมาเลี้ยงเด็กเช่นนี้แล้ว"

ซึ่งไม่เหยียนยิ้มบางๆ พูดอย่างไม่เห็นด้วยว่า "ไม่ลำบากเลย เสียนวัน
รู้ความมาก"

หฺรูเสียนนันท่านั่งอยู่ตรงนั้น รู้สึกไม่กล้าเชื่อหูของตนเอง ชายหนุ่ม

ที่ยิ้มอย่างอบอุ่นเมื่อครูนั่นเป็นชิงโมเหียนจริงหรือ ปกติเขาจะบั่นหน้า
นั่งว่านางทั้งชื่อและบื้อไม่ใช่หรือไร จะชมนางต่อหน้าคนอื่นได้อย่างไรกัน

โมลิ บรรยายภาคนິมิตปกตินั่นนอน!

ตุลาการใหญ่มองเด็กสาวที่ยิ้มเชื้อช่าอยู่ตรงหน้า สมกับเป็นเด็กที่
เขาเลี้ยงมาจริงๆ

ชิงโมเหียนเงยหน้าขึ้นมองหูลีเยว่นั่นแวบหนึ่ง จากนั้นก็ก้มหน้า
ทำงานของเขาต่อไป

คนที่รับหน้าที่ไปจัดอาหารค้ำกลับมาแล้ว ชิงโมเหียนกับ
ตุลาการใหญ่ก็ทำงานราชการในมือเสร็จสิ้นพอดี ชิงโมเหียนจึงพานาง
ไปที่ห้องของตนเอง เขาทิ้งหูลีเยว่นให้กินอาหารค้ำอยู่ในห้อง ส่วนเขา
เอาฎีกาที่ตุลาการใหญ่เขียนเสร็จแล้วเดินทางเข้าวังไป

หูลีเยว่นกินอิ่มแล้วก็เริ่มวัง ถึงแม้นางจะเป็นห่วงคดีของอวีจิ้งฉี
แต่นางรู้ว่าความเป็นห่วงของตนเองไม่มีประโยชน์แม้แต่น้อย ดังนั้น
จึงนอนหลับบนตั่งนิ่มในห้องหนังสือไปอย่างรวดเร็ว

รอชิงโมเหียนกลับมาตอนกลางดึก ในห้องหนังสือเงียบสนิท เมื่อ
เขาเลิกมานั่งขึ้นก็เห็นก้อนกลมเล็กๆ ที่นอนขดอยู่บนตั่งนิ่มในห้อง บนตัว
ยังคลุมเสื้อคลุมหนาของเขาไว้ตัวหนึ่ง

"ชื่อจื่อ พวกเราจะกลับเมื่อใดขอรับ" เสวียนอวีเข้ามาถาม

ชิงโมเหียนโบกมือ "ไม่กลับแล้ว"

เสวียนอวีตาแหลม เหลือบเห็นหูลีเยว่นที่นอนอยู่ในห้องก็เข้าใจ
ในทันที รีบหมุนตัวเดินออกไป

ชิงโมเหียนถอดชุดคลุมขุนนางออก ผลักตัวหูลีเยว่นเข้าไป

ข้างใน ขยับตัวเล็กน้อยแล้วนอนลงบนนั้น

ใครจะรู้ว่าเขาเพิ่งนอนลงหรือเสียวนั้นก็พลิกตัวมาข้างกายเขา มือเล็กกอดเอวเขา เกาะติดแน่นเหมือนปลาหมึก ซึ่งไม่เหี้ยนจนใจ จำต้องดึงผ้าห่มมาคลุมตัวพวกเขาสองคนเอาไว้

หรือเสียวนั้นขยับปากกล่าวว่า "ซึ่งไม่เหี้ยน...ข้าหิวแล้ว..."

ซึ่งไม่เหี้ยนตกใจก้มหน้าลงมองนาง เห็นนางกำลังหลับสนิท ปากขยับไม่หยุด เหมือนฝันว่ากินอะไรอยู่ พอมองอยู่สักครู่ เขาก็ยั้งนึกสนุก จึงยื่นนิ้วไปเล่นริมฝีปากของนาง

หรือเสียวนั้นคิดว่าปลายนิ้วของเขาเป็นอาหารอันโอชะจึงจับเข้าปากไป ลิ้นที่ชุ่มชื้นอ่อนนุ่มห่อหุ้มนิ้วมือเขาไม่หยุด ทำให้เปลวไฟในดวงตาของเขา ลุกขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ

เขาดึงนิ้วมือกลับ สูดลมหายใจเข้าลึก หากปล่อยไว้เช่นนี้เขาอาจต้องเสียวใจ หลังจบบลายจุมพิตของนาง สูดกลิ่นระมัดเข็ดที่มาจากตัวนาง แล้ว ซึ่งไม่เหี้ยนก็นอนหลับไปอย่างรวดเร็ว

เช้าวันต่อมา หรือเสียวนั้นอยู่ที่ศาลตำหนักอาหารเข้ากับซึ่งไม่เหี้ยน จากนั้นทั้งสองก็นั่งรถม้ากลับจวนไป

"วันนี้ไม่มีงานต้องทำหรือ" หรือเสียวนั้นถามขึ้น

"ไม่มี ก่อนคำตัดสินของฝ่าบาทจะลงมา ข้าสามารถพักผ่อนได้ สองสามวัน" ซึ่งไม่เหี้ยนยื่นมือไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาทิ้งพิง พลิกอ่านอยู่บนเตียงข้างหน้าต่าง

"ฮ่อเง่จะอภัยให้อวีจั้งฉีหรือไม่ว" หรือเสียวนั้นป็นขึ้นป็นนั่งบนตัก

ของเขา

สายตาจึงไม่เหยยนเลือนมาที่ตัวนาง แล้วเลื่อนกลับอย่างรวดเร็ว
จ้องไปที่ตัวอักษรบนหน้าหนังสืออีกครั้ง "การลงโทษเป็นเรื่องแน่นอน
แต่เพราะมียันต์สีดำแผ่นนั้น ฮ้องเต้อาจจะทรงเมตตาบ้าง"

นี่ก็หมายความว่ายังคงต้องถูกลงโทษอยู่

"ผลที่เลวร้ายที่สุดจะเป็นอย่างไรหรือ" หูเสี้ยนนั้นถามอย่าง
ไม่สบายใจ

"อาจจะไม่ได้รับโทษประหาร แต่โทษอื่นๆ คงไม่ได้รับการยกเว้น
อาจจะถูกคุมขังไปชั่วชีวิต หรือไม่ก็เนรเทศกระมัง"

"เนรเทศ...อวี่จั้งเฟิงลืบสามลืบสี่เองนะ!"

"นี่เป็นความเมตตาอย่างที่สุดแล้ว ถ้าคุมขังอาจจะมีชีวิตได้มากกว่า
หลายปี แต่ก็เป็นการทรมาน ถ้าเนรเทศจะตายเร็วหน่อย แต่ไม่ได้
รับความลำบากมากมายอย่างนั้น"

หูเสี้ยนนั้นยังคงคิดก็ยั้งเศร้าใจ "ถ้าเนรเทศจะมีโอกาสเรียกตัวเขา
กลับมาหรือไม่"

มือของจึงไม่เหยยนที่กำลังจะพลิกเปิดหน้าหนังสือซะงัก เขาพูด
เสียงเข้มว่า "มีเงื่อนไขสองข้อถึงจะเป็นไปได้ องค์กรชายสี่ได้รับตำแหน่ง
รัชทายาท หรือไม่...เขาก็ขึ้นเป็นฮ้องเต้อ"

หูเสี้ยนนั้นตกตะลึง เงื่อนไขสองข้อนี้ ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ไม่มีทาง
เป็นจริงได้เลย

218

ซึ่งไม่เหยียนเก็บตัวอยู่ในจวนรพพระราชโองการจากในวัง แต่การรอนี้ก็ดำเนินมาใกล้จะถึงสิ้นปีแล้ว ท่านอ่องน้อยอวีจี้ยังคงถูกขังอยู่ในศาลตำหลี ฮ่องเต็กกลับไม่ยอมเอ่ยปากเสียที ดังนั้นคดีนี้จึงไม่มีความคืบหน้าชั่วคราว

ซึ่งไม่เหยียนไม่มีงานตัวก็เบามากขึ้น ศาลตำหลีเองก็มีเวลาว่างเว้นจากความยุ่งยากวุ่นวายตามไปด้วย

วันสิ้นปีใกล้มาถึง ทุกแห่งภายในเมืองหลวงล้วนเต็มไปด้วยบรรยากาศการฉลองเทศกาลที่ดุคึกคัก

ซึ่งไม่เหยียนพาหฺวเสี่ยวนันออกไปเที่ยวทุกวัน ขอเพียงเห็นของอร่อยของเล่นสนุกก็จะซื้อมาให้นาง หฺวเสี่ยวนันทั้งกินทั้งเล่นอย่างเต็มอิมมาก

คนมีเงินทำอะไรตามใจได้จริงๆ ถ้าเป็นในปัจจุบันได้เพื่อนชายที่มี

ฐานะแบบนี้สักคนคงเป็นเรื่องสุดยอดมาก

แต่นางรู้ว่าเรื่องนี้ก็ได้แค่คิดเท่านั้น ต่อให้กลับไปในยุคปัจจุบันได้จริง ด้วยฐานะของนางก็ไม่มีทางมีเพื่อนชายอย่างที่หวังได้เลย ผู้ชายคนไหนจะยอมบุกป่าฝ่าดงไปกับนาง ดูแลสถานที่ที่มีแต่วิญญาณลี้มรอบกาย ทุกวันเล่า

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ชนของเตมรธมมากลับมา เมื่อมาถึงจวนโหว หูเสี่ยวฉวนก็หอบกล่องของว่างลงจากรถม้าด้วยความยินดี

พอเห็นสื่อต้าเทียนกำลังรออยู่ข้างนอกก็ทำให้หูเสี่ยวฉวนรู้สึกแปลกใจ

ตอนนี้อันประจำวันในเรือนพักจวนโหวของพวกเขาล้วนให้สื่อต้าเทียนออกหน้า สื่อต้าเทียนในบางด้านก็เป็นคนเก่ง หนึ่งปากสามารถพูดจนพ่อบ้านทุกคนในจวนกระอักเลือดได้ แม้แต่ท่านโหวก็ไม่อยากพบหน้าเขา

สื่อต้าเทียนมีต้นไม้ใหญ่อย่างซึ่งโมเหียนคอยหนุนหลังก็ยังได้ใจพ่อบ้านในจวนเห็นเขาก็แค่นชนขบگرامแน่น แต่กลับไม่กล้าเตะต้องเขา

"มีเรื่องอะไรหรือ" ซึ่งโมเหียนถามขึ้น

สื่อต้าเทียนพูดด้วยรอยยิ้มว่า "ท่านโหวให้คนมาส่งข่าวว่าท่านป้าของท่านที่อยู่ไกลถึงเมืองอู่หลิงในวันปีใหม่จะพานุตรสาวมาที่เมืองหลวง อยากให้ท่านเตรียมตัวล่วงหน้า ถึงตอนนั้นพวกนางน่าจะพักอยู่ในจวน อยากให้ท่านเตรียมการไว้สักหน่อย"

หูเสี่ยวฉวนสีหน้างุนงง ในยุคปัจจุบันนางตัวคนเดียวติดตามจอมเวทเฒ่า ข้างกายไม่มีญาติพี่น้อง

"ท่านยังมีป่าด้วยหรือ"

"อืม เป็นพี่สาวของท่านพ่อ หลายปีก่อนแต่งงานไปที่อุบล อยู่ที่นี่ นับว่ามีชีวิตไม่เลว" ซึ่งไม่เหยียนเล่าเพียงคร่าวๆ "อย่างไรเสียพวกนาง ก็ไม่ได้มาเป็นครั้งแรก ก็ให้พวกนางพักในเรือนก่อนหน้านี้ก็แล้วกัน"

เขาหันไปสั่งการสือดำเทียนต่อ "เจ้าไปบอกพ่อบ้านในจวน คราวนี้ ข้ามีงาน ไม่มีเวลาไปรับพวกท่านป่า ให้คุณชายรองช่วยจัดการก็แล้วกัน"

สือดำเทียนรับคำด้วยรอยยิ้มแล้ววิ่งกันบิดไปหาพ่อบ้านในจวน

หูลูเสียนวนกลับมายังไม่ทันเปลี่ยนเสื้อผ้า พ่อบ้านในจวนก็มาหา ถึงเรือนพัก นางยื่นหน้าออกมาจากหลังผ้ามาลอบฟังซึ่งไม่เหยียนกับ พ่อบ้านพูดคุยกัน

"บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าเรื่องนี้มอบให้คุณชายรองก็พอ" ซึ่งไม่เหยียน พุดบิตอย่างเด็ดขาด

พ่อบ้านสีหน้าอมทุกข์ยิ่ง "ซื่อจื่อ ท่านอย่าทำให้บ่าวลำบากใจเลย บ่าวก็เพิ่งมารับช่วงงานในจวน อาการบาดเจ็บของคุณชายรองก็ยัง ไม่หายดี จะไปรับคนได้อย่างไรขอรับ"

"ไม่ต้องให้เขาขี่ม้าเสียหน่อย ในจวนมีรถม้าไม่ใช่หรือ" ซึ่งไม่เหยียน พุดเสียงเรียบ "อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ อาการบาดเจ็บของเขาไม่ได้ร้ายแรง วันก่อนเขาเพิ่งรับสาวใช้ห้องข้างคนใหม่มาคนหนึ่ง เรื่องนี้ยังทำได้ ออกไปรับท่านป่าเหตุใดจึงทำไม่ได้"

พ่อบ้านถูกตอกกลับจนหน้าเปลี่ยนสี

หูลูเสียนวนแอบหัวเราะอยู่หลังผ้ามา

อย่านึกว่าซึ่งไม่เหยียนไม่รู้เรื่องราวภายในจวน นับตั้งแต่มิ

ลือต่ำเทียนอยู่ ภายในจวนแม้มีตัวหมัดผายลมก็ยังไม่รอดพ้นหุตา
ของเขาไปได้

พ่อบ้านร้อนใจจนเหงื่อท่วมหัว "ซื่อจื่อ ท่านทำเช่นนั้นไม่ได้นะขอรับ
เรื่องนี้นอกจากท่านแล้ว ไม่มีใครทำได้จริงๆ"

"ในจวนจะเลี้ยงพ่อบ้านมากมายไว้ให้เสียข้าวสุกหรือ" ซิงไม่เหยียน
เริ่มจะหมดความอดทน

"แต่ว่า... คราวนี้คุณหนูก็มาด้วย ท่านโหวกกังวลว่าจะมีอะไร
เสียมารยาท..." พ่อบ้านยังอยากจะพูดอะไรอีก แต่ซิงไม่เหยียนกลับ
ลุกขึ้นทันที

"ไม่ต้องพูดแล้ว เจ้าไปบอกท่านพ่อตามนี้ก็แล้วกัน" ซิงไม่เหยียน
ไม่สนใจพ่อบ้าน หมุนตัวเดินเข้าห้องชั้นในไปทันที

ฝ่ามือถูกพลิกเปิด หูเสืยวั่นหลบไม่ทันจึงถูกชนเข้าอย่างจัง

"แอบฟังหรือ" ซิงไม่เหยียนบีบปลายคางของนาง

หูเสืยวั่นยิ้มประจบ สัญชาตญาณการอดอ้อนเจ้านายของ
สัตว์เลี้ยงไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว

"คุณหนูเป็นใครหรือ" ดวงตาโตเปล่งประกายราวมรกตของ
หูเสืยวั่นจ้องมองซิงไม่เหยียน

ซิงไม่เหยียนมองสำรวจนาง จากในดวงตานางเขามองเห็นความสงสัย
และแฝงด้วยความกังวล

เจ้าตัวเล็กฉลาดขึ้นมาบ้างแล้ว แต่แค่เท่านั้นยังไม่พอ

ซิงไม่เหยียนหรีตา ลูบปลายคางเกลี้ยงเกลางของนางเบาๆ "ท่านป้าข้า
มีบุตรชายหนึ่งหญิงหนึ่ง บุตรชายชื่อฉินเทียนอวี ส่วนบุตรสาวชื่อฉินเมี่ยววิ

ปีนี้สืบทแล้ว ครั้งนี้ถือโอกาสช่วงปีใหม่มาถึงเมืองหลวง เกรงว่าคง
คิดจะหาบุรุษดี ๆ สักคนแต่งออกไปกระมัง"

"นางเป็นน้องสาวท่านหรือ"

ซิงไม่เหยียนพยักหน้า "นับไปแล้วก็ได้เจอนางมาตั้งสามปี"

"เหตุใดนางต้องมาหาคนนอกเรือนที่เมืองหลวงด้วยล่ะ"

รอยยิ้มในดวงตาซิงไม่เหยียนเพิ่มมากขึ้น เห็นที่เขาเดาไม่ผิด
ในที่สุดเจ้าตัวเล็กก็รู้จักปกป้องความรักที่เป็นของตนเองแล้ว

"เพราะทางเมืองหลวงล้วนมีแต่ตระกูลใหญ่โตฐานะมั่งคั่ง ย่อมดีกว่า
เมืองเล็กอย่างอู่หลิง" นิ้วมือของซิงไม่เหยียนค่อยๆ เลื่อนไปที่ริมฝีปาก
ของนางและลูบเล่นเบาๆ

นับจากได้ยืมว่าท่านป้าของซิงไม่เหยียนจะพาบุตรสาวมาฉลองปีใหม่
ที่จวน หลูเสียนวันก็อารมณ์ไม่ค่อยดีนัก แม้จะออกไปเที่ยวเล่นก็ดูไม่ค่อย
สนุกเท่าใด

ในคืนนี้ซิงไม่เหยียนสังเกตเห็นว่าหลังจากอาบน้ำแล้วเจ้าตัวเล็ก
ก็นั่งเหม่ออยู่หน้ากระจก

"คิดอะไรอยู่หรือ" ซิงไม่เหยียนเดินมาจากข้างหลัง จ้องดูใบหน้าเล็ก
อวบกลมในกระจก

หลูเสียนนวลลูบหน้าตนเอง "ซิงไม่เหยียน เด็กหญิงจะใส่เครื่องประดับ
และมีแบ่งแต่งหน้าอะไรเหล่านั้นใช้หรือไม่"

ซิงไม่เหยียนเกือบจะหัวเราะออกมา เขาหยิกแก้มของนางแล้วพูด
ประชดประชันว่า "ใบหน้าขาวเนียนเช่นนี้เจ้ายังจะทาอะไรอีก จะไม่ให้
หญิงอื่นงามเกินหน้าเกินตาเจ้าเสียหรือ"

ได้ฟังคำพูดนี้แล้วหูเสียวนันก็รู้สึกยินดีมาก "จริงหรือ"

ชิงโมเหียนโน้มตัวลงมา เอาคางเกยบนผมของนางแล้วมองสำรวจนางในกระจกอย่างละเอียด

ใบหน้าที่เริ่มโตเป็นสาวมีน้ำมีนวลเหมือนจะรีดน้ำออกมาได้เลย แต่ใบหน้าของนางยังคงมีความเหมือนเด็กอยู่เช่นกัน

"ข้าจำได้ว่าเด็กหญิงยังต้องมีสิ่งี๊ทาปาก แต่มดดอกไม้ที่หว่างคิ้ว..."
หูเสียวนันงอนยับปลางเอ่ย

ถึงแม้นางจะไม่แต่งหน้า แต่พออยู่ที่นี้นานเข้า ของเหล่านี้นี้ก็เคยเห็นมาบ้างไม่น้อย

ชิงโมเหียนเลิกคิ้วขึ้น "ในเมื่ออยากได้ พรุ่งนี้ไปซื้อหามาก็ได้"
ขอเพียงนางชอบ เขาย่อมไม่เสียดายเงินค่าเครื่องประทีนโฉมเล็กน้อย
นั่นเลยแม้แต่หน่อย

วันรุ่งขึ้นชิงโมเหียนพาหูเสียวนันไปในเมือง ซื้อของใช้สตรีกลับมาจำนวนหนึ่ง ปรากฏว่าไม่นานชิงโมเหียนก็พบว่าเรื่องราวนั้นง่ายเหมือนที่เขาคิดไว้ หูเสียวนันเห็นแบ่งหอมกับสิ่งี๊เหล่านี้นแล้วมีสีหน้าไม่พอใจ

"อะไรกัน ที่แท้เป็นของเหล่านี้นเองหรือ ข้าก็ทำได้"

คืนต่อมา ห้องของเขาก็แทบจะกลายเป็นห้องของสตรีไปเลย

บนโต๊ะเต็มไปด้วยกลีบดอกไม้แห้งที่หูเสียวนันให้สื่อคำเหียนเอามาให้ ในครกบดยามีดอกไม้บดที่ผสมน้ำผึ้ง ในนั้นผสมน้ำมันหมูอยู่เล็กน้อย

ซิงโมเหียนหาบโตะอยู่นานกว่าจะเจอเอกสารของเขา พอหมุนตัวก็พบว่าบนเก้าอี้มีเสื้อก่องเต็มไปหมด แม้แต่ที่นั่งก็ไม่มี ในห้องของเขาเดิมทีก็ไม่มีสาวใช้เข้ามาคอยปรนนิบัติเท่าไรนัก ในตอนนี้เขาจึงไม่มีแม้แต่ที่นั่งแล้ว

เขายื่นมือไปหยิบเสื้อผ้าที่กองอยู่บนเก้าอี้เหล่านั้น ผ้าผืนเล็กๆ ผืนหนึ่งก็สะดุดตาของเขา

นี่อะไรกัน! ซิงโมเหียนใช้นิ้วมือเลือกผ้าสามเหลี่ยมชิ้นหนึ่งขึ้นมาดูอย่างละเอียด

ระยะนี้ตอนไปเลือกเสื้อผ้าที่ร้านเสื้อผ้า หูเสี้ยวมันมักจะแอบกระซิบกระซาบกับช่างเย็บผ้า...เพื่อทำของหน้าตาประหลาดเช่นนี้หรือ

"ซิงโมเหียน ห้ามแตะของสิ่งนี้นะ!" จู่ๆ เสียงพูดร้อนใจของหูเสี้ยวมันก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

219

จึงไม่เหยียนหมุนตัวไป นิ้วมือยังเกี่ยวผ้าสามเหลี่ยมเล็กๆ นั้นเอาไว้
ไว้อยู่เลย

หูลีเยวนั้นหน้าแดงกำ กระโจนเข้าไปหาทันที "รีบวางลง!"

จึงไม่เหยียนยกแขนสูง ต่อให้หูลีเยวนั้นกระโดดขึ้นมาก็คว่าของ
ในมือเขาไม่ได้

"รีบคืนให้ข้า!" หูลีเยวนั้นร้อนใจ ท่าทางราวกับกระต่ายที่จะกัดคน

จึงไม่เหยียนถือผ้าสามเหลี่ยมชิ้นนั้นโบกตรงหน้าอย่างมีนัยแฝง
"ของสิ่งนี้เอามาใช้ทำอะไรหรือ"

"ท่านไม่ต้องยุ่งหรอกว่าข้าเอามาทำอะไร รีบให้ข้า ไม่อย่างนั้นข้า
ไม่เกรงใจแล้วนะ" พอนางมองเห็น 'ชุดชั้นในตัวน้อย' ของตนเองถูกเขา
เกี่ยวด้วยนิ้วมือ หูลีเยวนั้นก็หน้าแดงไปถึงลำคอแล้ว

"บอกข้ามาว่านี่คืออะไร ข้าก็จะคืนให้เจ้า"

หฐเสี้ยนนัณญ์ปากไม่เอยตอบ

ซิงม่เหี้ยนเล็ควัถาม "เจ้าคิดว้าในฐณะเจ้านายจะยอมให้
สัตร์เล็ยงของตัวเองม่ควมลับด้วยหรือ"

หฐเสี้ยนนัณญ์ "เป็น...เป็น...ซุดซัันโน"

"อะไรนะ" ซิงม่เหี้ยนเอียงหน้ามา "เสี้ยนเบาเกินไป ฟังม่ชัดเจน"

"เป็นซุดซัันโน"

"ซุดซัันโนคืออะไร"

หฐเสี้ยนนัณญ์จะกลายเป็นกั้งตัมสุกไปทั้งตัวแล้ว เหมือนมี
ควนขาวฟุ้งออกจากหัวนาง

"ก็ทีใส่ไว้บนตัวอย่างไรละ" หัวของหฐเสี้ยนนัณญ์จะแนบติด
แผ่นอกอยู่แล้ว

"อ้อ? เล็กเพี้ยนนี้เสี้ยนหรือ" ซิงม่เหี้ยนมองคู้ผ้าสามเหลี่ยมในมือ
อย่างม่อยากเชื่อ "ใส่ไว้บนตัวได้้อย่างไรกัน"

"ได้สิ"

"สิม่เลว เจ้าลองใส่ให้ข้าดูที"

หฐเสี้ยนนัณญ์กัณพกรอด อะไรก็ต้งใส่ให้ท่านดูหรือ ท่านคิดว่านี่
เป็นการเดินแพซัันไซหรือไร ได้ๆ ซิงม่เหี้ยน ท่านรอดูก็แล้วกัน!

"ท่านอยากดูจริงหรือ" หฐเสี้ยนนัณญ์แสร้งถามอย่างชินอาย

"อืม" ซิงม่เหี้ยนแท้จริงตอนแรกเพี้ยนแค่อยากจะแกล้งนาง
แต่ตอนนีเขออยากรู้อยากเห็นซัันมาจริงๆ แล้ว

หฐเสี้ยนนัณญ์ดวงตาโค้งซััน "ให้ท่านดูได้ แต่ท่านต้งรับปากข้า
ข้อหนึ่ง"

"อะไร"

"ดูได้แต่ตา มือห้ามแตะต้อง"

ครั้งนี้ถึงตาชิงไม่เหยียนตะลิ่งไปบ้าง อะไรเรียกว่ามือห้ามแตะต้องกัน
หูลีเยว้นหันหัวเราะหัวร้าย "ชิงไม่เหยียนพูดแล้วต้องรักษาคำพูดนะ
ข้าใส่ให้ท่านดูได้ แต่ท่านห้ามแตะต้องตัวข้า ไม่อย่างนั้นวันหน้าข้าจะ
ไม่สนใจท่านแล้ว"

ชิงไม่เหยียนลอบกลืนน้ำลาย ไม่รู้ด้วยเหตุใด จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่าเขา
ขูดหลุมฝังตนเองเสียอย่างนั้น

"ท่านคิดดีหรือยัง โอกาสมีเพียงครั้งเดียว" หูลีเยว้นันคิดแล้ว
ยิ่งได้ใจ นางอยากจะฉวยโอกาสนี้ทดสอบเสน่ห์ความเป็นหญิงในตัวพอดี
นางคิดว่าตนเองเทียบกับหญิงสมัยโบราณแล้วยังห่างไกลมาก
นางดูแลบ้านไม่เป็น รับแขกไม่เป็น แม้แต่อักษรแคว้นเยี่ยชยาก็ไม่รู้จักเลย
ถึงแม้ชิงไม่เหยียนบอกว่าจะแต่งงานกับนาง แต่นางไม่ยอมให้เหตุผล
ที่เขาแต่งงานกับนางเป็นเพราะนางสามารถสะกดพิษงูในร่างได้

ชิงไม่เหยียนโยนผ้าสามเหลี่ยมในมือใส่มือหูลีเยว้นัน แล้วเอามือ
โพล่หลังอย่างช้าๆ "ก็ได้"

"อย่างนั้นข้าจะไปเปลี่ยนเสื้อ ท่านห้ามมาแอบดู" หูลีเยว้นัน
หยิบเสื้อบนเก้าอี้กองนั้นขึ้นมาด้วยรอยยิ้มสดใส และยังหยิบครกบดยา
บนโต๊ะไปอีกด้วย

ชิงไม่เหยียนลอบเหลือบมองแวบหนึ่ง เห็นว่าในครกบดยามีสีผึ้ง
ที่นางทำขึ้นเอง เห็นทีเจ้าตัวเล็กคิดจะสร้างความแปลกใจให้เขาสินะ

ชิงไม่เหยียนมือโพล่หลังเดินไปตรงหน้าต่าง แสร้งทำเป็นมองภาพ

ยามกลางคืนข้างนอก แต่หูกลับคอยฟังความเคลื่อนไหวดังสบๆ สบๆ
ในการเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังจากบังตา

ไม่นานหรุเสียวนั้นก็ออกมา...

"ซิงโมะเฮียน" เสียงเด็กใสแจ๋ว หางเสียงสั้นครืออย่างเขินอาย
เล็กน้อย

ซิงโมะเฮียนหันหน้ามาช้าๆ สองมือที่ไพล่หลังอย่างสง่างามแต่เดิม
ห้อยลงโดยไม่รู้ตัว ร่างกายโน้มไปข้างหน้า รวากับเตรียมจะกระโจน
ออกไปได้ทุกเมื่อ

หรุเสียวนั้นคลุมเสื้อบางไว้ตัวหนึ่ง เพราะเนื้อผ้าบางมาก ดังนั้น
จึงเห็นบังทรงที่ขึ้นเล็กข้างในได้อย่างชัดเจน

ไม่รู้ว่านางไปบอกกับช่างเย็บผ้าอย่างไร จึงแก้บังทรงออกมาเป็น
เช่นนี้ ยังมีผ้าขึ้นสามเหลี่ยมข้างล่างนั้นอีก...นางเรียกมันว่าชุดชั้นใน...

ซิงโมะเฮียนจ้องนางตาไม่กะพริบ รวากับเป็นคนบ้าไปแล้ว

หรุเสียวนั้นเห็นดังนั้นในใจก็รู้สึกสนุกยิ่งนัก คนสมัยโบราณไม่เคยเห็น
'อะไรแบบนี้' จริงๆ แค่การโชว์ชุดชั้นในระดับนี้นี้ก็รับไม่ไหวแล้วหรือ

หรุเสียวนั้นเอียงคอ ปากเล็กที่ริมฝีปากอวบอ้อมราวกลีบส้มอมสีแดง
กุหลาบเอ่ยว่า "ซิงโมะเฮียน ท่านรับปากช้าแล้วนะ ดูได้แต่ตา ห้าม
แตะต้องซ้ำ"

ถึงแม้นางจะเชื่อว่าซิงโมะเฮียนรักษาคำพูด แต่เห็นชายหนุ่ม
ตรงหน้าที่มีประกายในดวงตาลึกล้ำ หายใจหอบแรง นางก็อดกังวล
ขึ้นมาไม่ได้ นี่นางเล่นแรงเกินไปหรือไม่

"ห้าม...ท่านห้ามแตะต้องซ้ำนะ" นางพูดจาตะกุกตะกัก

ชิงม่เหียยนกว่าจะเรียกสติดนเองคีนมาได้ไม่ง่ายนัก หากม่ใช่เพราะในใจของเขาทวนย้าคำสัญญาของตนเองม่หยุด เมื่อครู่เขาก็แทบจะกระโจนออกไป กดร่าเง็กของนางไว้ได้ร่างแล้วสั่มผั๊สไปทั่ว

"ร่ายร่าเป็นหรือม่ ร่ายร่าให้ข้าดูสักซุด" ชิงม่เหียยนหัวเราะเบาๆ ขึ้นมาและเอนตัวไปข้างหลังฟิงเก๊าอึ๊

หฺรูเสียวนันยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้น ร่ายร่าหรือ นางทำเป็นแต่การร่ายร่าเช่นไหว้ทวยเทพ! จอมเวทเฒ่าสอนแค่การร่ายร่าที่นักเวทจะใช้ในพิธีเช่นไหว้ให้นางเท่านั้น

ข้าก่อน ดูเหมือนนางยังเด่นร่าอีกแบบได้ ตอนเรียนมหาวิทยาลัย มีครั้งหนึ่งถูกชมรมลากไปเดินประเพณีโช้วพลังวัยรุ่น...ทว่ายังต้องมีเสาประกอบด้วย...

หฺรูเสียวนันมองดูการตกแต่งในห้อง ตรงไหนก็ม่มีเสา นางจะป็นได้อย่างไร

จากนั้นชิงม่เหียยนก็มองหฺรูเสียวนันกระโดดขึ้นเตียงด้วยความประหลาดใจ นางแนบตัวไปบนเสาเตียง ก่อนจะใช้ท่าทางดงามคล่องแคล่วพันตัวไปบนนั้น...

แกรก!

พนักฟิงเก๊าอึ๊แยกเป็นสองส่วนภายใต้ฝ่ามือของชิงม่เหียยน

ร่างกายอ่อนนุ่มของหฺรูเสียวนันป็นเกาะเสาเตียง สองแขนขาขวางออก สองขา ก็ยกขึ้นจากเตียง ทั้งตัวราวกับนกที่บินอยู่กลางอากาศ

แต่ว่า...ยังไม่รอให้นางทำท่างั้นจบ ชิงม่เหียยนก็กระโดดขึ้นมากระชากผ้ามานข้างเตียงลงมา บังเตียงเอาไว้

ภายในห้องจุดเทียนส่องสว่าง ผู้กล้าตายในเรือนพักรวมถึงบ่าวไพร่
ที่เฝ้ายามกลางคืนหยุดยืนอยู่ตรงระเบียบทางเดิน ตะลึงมองหน้าต่าง
ที่มีเงาร่างกำลังร่ายรำ แต่ละคนก็ตะลึงไป

นั่นคือใคร คุณหนูหรือ

จนกระทั่งร่างของซิงโมเหียนปรากฏแก่สายตาพวกเขาอย่างฉับพลัน
กระตุกมันเตี้ยลงมา ปิดบังเรือนร่างงดงามนั้นเอาไว้ ทุกคนจึงรู้สึก
เหมือนตื่นจากฝัน แต่ละคนก้มหน้าลง รีบหันหลังและไม่กล้ามองไปทาง
หน้าต่างอีกเลย

หูลีเยว้นันถูกซิงโมเหียนบีบให้ถอยร่น สุดท้ายล้มลงบนเตียง

"ซิงโมเหียน ท่านอย่าชี้โก่งลิ ท่านรับปากข้าแล้วว่าจะไม่แตะต้อง
ตัวข้า!" หูลีเยว้นันตะโกนเสียงดัง

"ข้ารับปากเจ้าว่าจะไม่ใช้มือแตะต้องเจ้า" ซิงโมเหียนโน้มตัวเข้า
มาใกล้ ในดวงตามองไม่เห็นประกายแสงใด "แต่ใช้ปาก คงได้กระมัง"

เขาอำปาก จีบปากเล็กของนางเอาไว้

ในโพรงปาก กลิ่นหอมฟุ้งของกุหลาบผสมความหวานของน้ำผึ้ง
ค่อยๆ กระจายตัว จิตใจที่ถลาลึกลงไปแล้วแทบจะเตลิดเปิดเปิงเพราะ
รสชาติอันหอมหวานนี้

หูลีเยว้นันร้องแ่แล้วอยู่ในใจ ซิงโมเหียนเหมือนเปลี่ยนเป็น
คนละคน แม้แต่ดวงตาก็เปลี่ยนเป็นสีแดงแล้ว

ฮือๆ... ข้าต้องถูกกินแบบนี้แล้วหรือ

220

จึงไม่เหียนนับปากเล็กของหนูเสียวมัน ก็นี่ขี้ผึ้งกุหลาบไปเต็มปาก
กว่าเขาจะยอมปล่อยไม่่ง่ายนัก หนูเสียวมันจึงหายใจหอบใหญ่
"รส...รสชาติเป็นอย่างไร" นางพยายามเปลี่ยนเรื่องพูด
จึงไม่เหียนเลียมุมปาก "น้ำผึ้งหรือ"
"ข้าใส่ไปเยอะมาก" หนูเสียวมันขดตัวเป็นก้อน แทะจะเป็นลูกหนึ่ง
อยู่แล้ว

จึงไม่เหียนมองออกว่านางกลัวจริงๆ เขาเพียงอยากลิ้มรส
พohอมปากหอมคอ แต่ร่างกายกลับไม่เชื่อฟัง ความรู้สึกสบายตัวนี้
ทำให้เขาไม่อยากจะจากไปในทันที

"ออกไป เอาออกไป!" หนูเสียวมันเอาน้ำซูกได้แขนไม่กล้ามองเขา
"ท่านรีบเอาออกไปสิ"
"อะไร" จึงไม่เหียนตะลึง

"แทงข้าจนเจ็บแล้ว"

ซิงโม้เหียนกัมหน้าลง สีหน้าเปลี่ยนไปหลายตลบ ความตื่นตัวตามสัญชาตญาณตะเบนตัวหูลีเยวนัน แม้จะมีเสื้อผ้ากัน ก็ยังอยู่ในสภาพที่เตรียมพร้อมจะรุกรมาต

ซิงโม้เหียนผ่อนคลายร่างกายลงบ้าง แต่ยังคงทาบอยู่บนตัวนาง พลังพูดอย่างซ้าๆ ว่า "เจ้ารู้หรือไม่ว่ากลิ่นหอมบนตัวเจ้ามาจากที่ใด"

หูลีเยวนันกะพริบตา โผล่หน้าออกมาจากใต้แขน แล้วส่ายหน้าซ้าๆ

"ตรงนี้" มือของซิงโม้เหียนเลื่อนลงล่าง และวางลงใกล้ผ้าสามเหลี่ยมนั้น

"เอาออกไป" ขาเล็กของหูลีเยวนันเตะวุ่นวาย "บอกแล้วว่าห้ามแตะต้องซ้า"

ซิงโม้เหียนหัวเราะเบาๆ ตอนนี้เจ้าตัวเล็กเหมือนเม่นตัวหนึ่งระวังตัวอย่างเต็มที่

"ดีที่เจ้ากลายเป็นคนได้ ไม่อย่างนั้นพอเจ้าโตเต็มวัยการเก็บน้ำมันหอมจะยุ่งยากสักหน่อย" ซิงโม้เหียนรากับมองเห็นภาพนั้นแล้วรอยยิ้มมุมปากก็เพิ่มขึ้น

"เก็บน้ำมันหอม...มันเป็นวิธีเก็บน้ำมันหอมอย่างไรหรือ" หูลีเยวนันได้ยินฉางเฮินพูดถึงเรื่องการเก็บน้ำมันหอมมาหลายครั้ง แต่ทุกครั้งอีกฝ่ายจะพูดอย่างคลุมเครือ นางฟังไม่เข้าใจเลย

"อยากรู้จริงหรือ" ซิงโม้เหียนเอ่ยถามนาง

หูลีเยวนันพยักหน้าตอบ

"ถ้าเจ้ายังเป็นชะมัดเช็ด รอจนโตเต็มวัย ต่อมากลิ่นในช่วงล่างของตัวก็จะยิ่งแรงขึ้น ในตอนนี้เจ้าก็จะทำสัญลักษณ์ไปทั่วตามสัณฐานญาณ ฉางเหียนจะทำเสาไม้ไผ่พิเศษเอาไว้ในห้องหลายที่ ตอนเจ้าทำสัญลักษณ์ไว้บนนั้นก็จะทิ้งน้ำมันหอมไว้บนนั้นด้วย ฉางเหียนสามารถขูดเอาไขน้ำมันจากบนเสาไม้ไผ่มาใช้ได้เลย"

หฺรูเสี่ยวนันเบิกตาโต ทำสัญลักษณ์? คำนี้เหตุใดฟังแล้วจึงดูแปลกๆ เหมือนกับ...

ทันใดนั้นสมองของนางก็ปรากฏสัตว์สี่เท้าตัวหนึ่ง ยกขาหลัง 'ทำสัญลักษณ์' เหมือนหมาฉี่ไว้ตรงมุมเครื่องใช้ทุกส่วนในห้อง

ว้ายๆๆ! ไม่น่าดูเลย!

"หุบปาก รีบหุบปากของท่าน ข้าไม่อยากฟัง!" หฺรูเสี่ยวนันไม่สนใจอะไรยื่นมือไปปิดปากเขาเอาไว้ คำพูดน่าอายแบบนี้เขายังพูดออกมาได้อีก

จึงไม่เหยียนกลับมีสีหน้าจริงจัง "ที่ข้าพูดเมื่อครู่คือการเก็บน้ำมันหอมในสภาพที่เจ้าไม่ได้กลายเป็นคน"

หฺรูเสี่ยวนันปิดหน้า สวรรค์ นางไม่อยากเป็นเหมือนหมาฉี่โดนเอง ไปบนสิ่งของอื่นเพื่อทิ้งกลิ่นตนเองเอาไว้ นางเป็นคน นางมีศักดิ์ศรีนะ!

"ตอนนี้ข้ากลายเป็นคนได้แล้ว ดังนั้นก็ไม่ต้องใช้วิธีเก็บน้ำมันหอมแบบนั้นแล้วสิ" หฺรูเสี่ยวนันถามอย่างระมัดระวัง

"แน่นอน" ซึ่งไม่เหยียนโค้งดวงตาคม ไม่รู้ว่านางคิดไปเองใช่หรือไม่ นางมักจะรู้สึกว่าเขาอึดอยู่เสมอ และเป็นการแอบอึดด้วย

"เช่นนั้นท่านบอกข้าที่ หลังจากกลายเป็นคนแล้วจะเก็บน้ำมันหอม

อย่างไร"

ซึ่งไม่เหยียนโน้มตัวลงมาช้าๆ เอาหัวแนบข้างหูของนาง ลมหายใจอุ่นร้อนพัดผ่านใบหูของนาง "หลังจากเจ้ากลายเป็นคนยอมต้องให้ข้าเป็นคนเก็บน้ำมันหอมด้วยตัวเองนะสิ"

นิ้วมือของเขาเหมือนคนตัวเล็กเดินเท้าก้าวเข้าไปบริเวณสะดือของนาง เข้าใกล้ผ้าสามเหลี่ยมของนางไปที่ละนิด

เก็บน้ำมันหอมด้วยตัวเอง...ด้วยตัวเอง...

หูเสียวฉุนกลายเป็นกึ่งตึงตัสก ตัวแดงไปทั้งตัวในพริบตา

ซึ่งไม่เหยียนทนต่อไปไม่ไหว หัวเราะเสียงดังขึ้นมา

ผู้กล้าตายที่เฝ้ายามในเรือนพักได้ยินเสียงหัวเราะลั่นพากันหันมองมาทางห้องหลักอย่างตกใจ

ยากนักที่ชื่อจื่อจะหัวเราะ และยังหัวเราะเสียงดังเช่นนี้อีกด้วยช่างหาได้ยากจริงๆ

ซึ่งไม่เหยียนมองดูท่าทางของเจ้าตัวเล็ก รู้ว่านางจะพองชนแล้ว ดังนั้นจึงแกล้งทำไม่สนใจพลาตึงผ้าห่มแพรมาห่อตัวนางเอาไว้

หูเสียวฉุนถูกห่อตัวไว้อย่างแน่นหนา สิ่งที่เราเรียกว่า 'ความรู้สึกปลอดภัย' กลับคืนมาในทันที

ซึ่งไม่เหยียนแม้แต่เอกสารก็ไม่อ่านแล้ว เขาโยนพวกมันไว้ด้านข้างแขนสอดผ่านหลังคอของนาง กิ่งโอบนางเอาไว้ในอ้อมกอด แล้วพูดกับนางถึงในวันนั้นตอนที่เขาสู้ตัวต่อตัวกับชิงตูเซียนเซิงที่สำนักศึกษาไปเฮ้อ คำพูดสุดท้ายที่อีกฝ่ายพูดออกมา

หูเสียวฉุนฟังเขาพูดจบแล้วก็มีท่าทางตกใจ พลิกตัวขยับเข้าไปใน

อ้อมกอดของเขา "เขาบอกว่าในตัวของท่านคือจอมกู่หรือ"

ชิงโม่เหียนจ้องไปบนคานห้อง ในดวงตาฉายความดุดัน "เขาพูด
เช่นนี้ น่าเสียดายยังพูดไม่ทันจบก็ถูกคนยิงธนูไล่จนตายไปเสียก่อน
ตอนนั้นข้าเสียกำลังภายในไปจึงยับยั้งไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่รู้ว่าคุณที่ยิงธนูนั้น
เป็นใคร แต่ดูจากพลุสัญญาณที่ชิงตูเขียนเชิงปล่อยออกมาครั้งสุดท้าย
เบื้องหลังเขามีคนคอยช่วยอยู่"

"นางเฮียนก็ไม่ว่าเรื่องเหล่านี้หรือ" หูเสี่ยวนันทิดดักคู่หูหนึ่งจึงถาม
ออกมา

ชิงโม่เหียนส่ายหน้า "ท่านพอนางเคยศึกษาเรื่องนี้มาก่อน แต่ไม่เคย
สอนนาง ปกติครอบครัวที่รู้วิชาแพทย์จะถ่ายทอดให้บุตรชายไม่ถ่ายทอด
ให้บุตรสาว"

"เช่นนั้นแคว้นเยี่ยช่ายังมีคนรู้เรื่องพิษกู่อีกหรือไม่" หูเสี่ยวนัน
ถามต่อ

"มีไม่กี่คน...ข้าเคยไปพบมาแล้ว พวกเขาล้วนไม่รู้ว่าเป็นพิษกู่ในตัว
ของข้าเป็นแบบใดกันแน่ ดังนั้นตำรับยาในการถอนพิษกู่จึงไม่อาจให้ได้"

หูเสี่ยวนันทะพริบดวงตาคู้งาม "พูดแบบนี้ท่านพ่อของนางเฮียน
ก็เป็นคนที่ฝีมือยอดเยี่ยมคนหนึ่งเลยสิ"

"น่าจะใช่"

"ทางตระกูลของนางน่าจะมีความรู้เรื่องเหล่านี้กระมัง ท่านเคยไปสืบดู
หรือไม่ บางทีอาจจะมีคนในตระกูลที่โชคดียึดชีวิตซ่อนตัวอยู่ในภูเขาลึก
ท่านปู่ข้าเคยบอกว่ายิ่งเป็นคนเก่งก็ยิ่งชอบปลีกวิเวก..." ระหว่างที่พูด
หูเสี่ยวนันทักสังเกตเห็นร่างของชิงโม่เหียนแข็งแกร่งขึ้นมา เหมือนเขา

นี่อะไรขึ้นได้

"ข้าจำได้ว่านางเอ็นเคยพูดว่าในตระกูลของนางมีบรรพชนคนหนึ่ง มีอายุถึงสองร้อยกว่าปี ซ่อนตัวอยู่ในภูเขาดีกมาตลอด" ซึ่งไม่เหยียน ลูกพรอดขึ้นนั่ง ก่อนจะตะโกนออกไปนอกประตู "เสวียนอวี!"

ไม่นานเสวียนอวีก็เข้ามา

"เจ้าส่งคนไปที่ศาลตำหลิ..." ยังไม่รอให้ซึ่งไม่เหยียนพูดจบ หูเสวียนน ก็กระตุกชายเสื้อของเขา

"ดีกอย่างนี้แล้ว พรุ่งนี้เถอะ"

ซึ่งไม่เหยียนจึงได้สังเกตเห็นสีทองฟ้าข้างนอก ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่า เรื่องนี้เขาใจร้อนอยู่บ้าง แต่เด็กเพียงนี้แม้จะรีบให้นางเอ็นมาก็ไม่มีประโยชน์ สู้รอวันพรุ่งนี้ดีกว่า

เสวียนอวียืนอยู่ตรงประตู ไม่รู้ว่าควรจะไปดีหรือถอยออกไปดี

ในตอนนั้นเองมีผู้กล้าตายคนหนึ่งเข้ามาจากลานข้างนอก รีบร้อน มาถึงหน้าห้องหลัก

เสวียนอวีเห็นดังนั้นก็ถอยออกไปพูดคุยกับคนผู้นั้น

หูเสวียนนอยู่บนเตียงยื่นหน้าออกไป เห็นเสวียนอวีมีสีหน้า เปลี่ยนไปทันใด นางพูดเสียงเบาขึ้นว่า "ดูเหมือนจะมีเรื่อง"

ซึ่งไม่เหยียนนั่งอยู่บนเตียง มองดูผ้าห่มที่ห่อตัวนางก่อนว่ามีส่วนใด โผล่ออกมาหรือไม่ จากนั้นจึงให้เสวียนอวีเข้ามาในห้องด้านนอก และ พูดคุยกันผ่านผ้าม่าน

"ที่สุสานฮูหยินมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้น คนของเราที่จับตาดูพบว่า มีคนเข้าไปกวาดสุสานตอนกลางคืนขอรับ"

• ข้ามันสักร์เล้งของศาลตันลี 3

ชิงโมเหียนตะลิ่งไป จากนั้นก็รีบร้อนติดตัวขึ้นมา ดึงเสื้อคลุม
ตัวหนาคลุมตัว "ส่งคนไปจับตาตุ๋ไว้ก่อน ข้าจะไปเดี๋ยวนี้"

พอได้ยินข่าวนี้แล้ว แม้แต่หฺงเสี่ยวนันทังก็รู้สึกแปลกใจ สุสาน
แม่บังเกิดเกล้าของชิงโมเหียนว่างเปล่า จะมีใครแอบไปกวาดสุสาน
ตึกดินแบบนี้ได้

221

ลมกลางคืนพัดมา หรุเสียวนันหดคอ ซิงโม้เหียนขยับเสื้อคลุม
แน่นขึ้นและคลุมหัวของนางเอาไว้

ซิงโม้เหียนนำพวกเสวียนอวี่เดินทางออกนอกเมืองตอนกลางคืน
ลมกลางคืนพัดผ่านหวีดหวิว หรุเสียวนันไม่กล้าแม้แต่จะยื่นหน้าออกมา
ทำได้เพียงปล่อยให้ซิงโม้เหียนควบม้าวิ่งไป

ม้าวิ่งไปราวครึ่งชั่วโมง สองขาของหรุเสียวนันเย็นจนแทบแข็ง
ในตอนนี้องม้าของซิงโม้เหียนก็วิ่งช้าลง

"ชื่อจ้อ คนที่ไปกวาดสุสานเข้าไปในหมู่บ้านเล็กข้างหน้านั้นขอรับ"
ที่ด้านหน้ามีคนเข้ามารายงาน

ซิงโม้เหียนนำทุกคนเข้าใกล้หมู่บ้าน ก่อนที่ทุกคนจะลงจากม้า
บริเวณหน้าหมู่บ้าน

ซิงโม้เหียนให้เสวียนอวี่กับผู้กล้าตายอีกสองคนนำทาง คนอื่นๆ

รออยู่นอกหมู่บ้าน

ก่อนหน้านี้มีคนสำรวจเส้นทางไว้แล้ว จึงนำพวกซิงโมเหียนมาถึง
หน้าเรือนหลังหนึ่งได้อย่างรวดเร็ว

หูลี่เยว่นตั้งแขนเสื้อของซิงโมเหียนอยู่ใกล้ๆ ไม่ยอมห่าง

ดูจากภายนอก เรือนหลังนี้เก่าทรุดโทรม ไม่น่าจะเป็นที่อยู่อาศัย
ของคนมีฐานะแต่อย่างใด

เสวียนอวี่ก้าวเข้าไปเคาะประตู

เวลากลางดึก รอบด้านเงียบสงัด เสียงเคาะประตูครั้งนี้จึงดังเป็น
พิเศษ

ไม่นานก็มีคนมาเปิดประตู ก่อนจะมีชายหนุ่มอายุราวยี่สิบปีคนหนึ่ง
เดินออกมา บนตัวสวมชุดเนื้อผ้าหยาบ ใบหน้าซีดเซียวผอมโซ

"พวกท่านคือ..." เขาเห็นนอกประตูมีคนสวมชุดงามยืนอยู่หลายคน
ก็รู้สึกตกใจไม่น้อย

เสวียนอวี่ไม่ยอมให้อีกฝ่ายได้พูดอะไรต่อก็ผลักเขาออกแล้วเดิน
เข้าประตูไปทันที

ผู้กล้าตายสองคนรีบเข้าไปตรวจดูในบ้าน

ชายคนนั้นร้อนใจ "พวกท่านบุกเข้ามาส่งเดชไม่ได้นะ ในบ้าน
มีคนป่วยอยู่ โดนลมไม่ได้..."

เพ่งลั่นเสียงพูด ผู้กล้าตายคนหนึ่งก็ผลักเปิดประตูห้องชั้นใน
มองเข้าไปภายในด้วยสีหน้าเรียบเฉย จากนั้นก็รีบปิดประตูลง พยักหน้า
ให้กับเสวียนอวี่ซึ่งหมายความว่าชายผู้นี้ไม่ได้พูดโกหก ในห้องชั้นใน
มีคนป่วยอยู่จริง

ซึ่งไม่เหยียนนำหูลูเสี้ยวนันเดินเข้ามา มองดูการตกแต่งภายในห้อง
"พวกเจ้า...พวกเจ้าต้องการอะไร" ชายหนุ่มถามอย่างไม่สบายใจ
"เจ้าล่ะเป็นใคร เหตุใดจึงไปกวาดสุสานดึกดื่นเช่นนี้" ซึ่งไม่เหยียน
เอ่ยถามตามตรง

คนผู้นั้นตะลึงไป "เจ้า...รู้ได้อย่างไร..."

"เจ้ารู้จักลูฮูฮินของจวนสกุลชิงหรือ" ซึ่งไม่เหยียนมองสำรวจ
อีกฝ่าย เห็นที่อายุของอีกฝ่ายคงพอๆ กับเขา ตามหลักแล้วอีกฝ่าย
ไม่มีทางรู้จักแม่บังเกิดเกล้าของเขาได้

"เจ้า...ท่าน...ท่านรู้จักลูฮูฮินหรือ" ชายหนุ่มพูดอย่างตกใจ
ทันใดนั้นเขาเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ "ท่าน...ท่านคือซึ่งไม่เหยียนชื่อจื่อ
จวนสกุลชิงหรือ"

"ถูกต้อง"

บนใบหน้าชายหนุ่มฉายความยินดีในทันที แล้วส่ายหน้าอย่าง
ไม่อยากเชื่อ "คิดไม่ถึงว่าจะ是您จริงๆ ท่านมาแล้วจริงๆ"

"เจ้ารู้จักข้าหรือ" ซึ่งไม่เหยียนรู้สึกว่ปฏิกิริยาของอีกฝ่ายดูน่าประหลาด
อย่างมาก

"ขอรับ ชื่อจื่อเชียวเข้ามาข้างใน ท่านนำของข้าวรวันนี้มาโดยตลอด..."
ชายหนุ่มรีบร้อนวิ่งเข้าไปที่ห้องชั้นใน

เสวียนอวี่เดิมคิดจะนำคนเข้าห้องชั้นใน คิดไม่ถึงว่าจะถูกซึ่งไม่เหยียน
ขวางเอาไว้ เขาพาเพียงหูลูเสี้ยวนันเดินตามชายหนุ่มเข้าไปเท่านั้น

การตกแต่งภายในห้องเรียบง่าย บนเตียงไม้ธรรมดามีคนนอนอยู่
หนึ่งคน ผิวหนังทั้งดำด่างทั้งมีผ้าพันทำให้คนเห็นแล้วต้องตกใจ

"ท่านน้ำ ซึ่งซื้อจื่อมาแล้ว" ชายหนุ่มเรียกเสียงเบา

ชิงโมเหียนกับหูลีเยว่นในตอนนี้จึงเห็นชัด คนที่นอนอยู่บนเตียงเป็นสตรี เพราะถูกไฟลวกบาดเจ็บ ผิวจึงพุพองไปทั้งตัว ต้องพันผ้าประคบบ่าไว้หลายชั้น

ได้ยินเสียงแล้ว หญิงคนนั้นก็กลอกตาแล้วพยายามหันหน้ามา

"เขาก็คือบุตรชายของลุงฮูหยิน ชิงโมเหียน" ชายหนุ่มพูดอย่างยินดี
"ท่านน้ำ ท่านพ่ารู้พูดถึงเขาทุกวันไม่ใช่หรือ เขามาแล้วจริง?"

หญิงผู้นั้นอ้าปากอย่างยากลำบาก ส่งเสียงอ้อๆ ได้สองที

ชายหนุ่มรีบเข้าไปหยิบน้ำมาจากบนโต๊ะ ป้อนนางดื่มสองอึก
นางจึงพูดออกมาได้

"ซื้อจื่อ...ในที่สุดบ่าวก็รอจนท่านมาได้ นับว่าความลำบากหลายปีมานี้...ไม่ได้เสียเปล่า หลายปีมานี้ ถ้าไม่ใช่เพราะคำกำชับของคุณหนู... บ่าวคงไม่ยอมทนรับความลำบากนี้แล้ว..."

ชิงโมเหียนมาถึงข้างเตียง "เจ้าเป็นใคร เจ้ารู้จักท่านแม่ของข้าหรือ"

หญิงผู้นั้นมีน้ำตาไหลลงมามากมาย "ทางบ้านบ่าวประสบเคราะห์ ถูกไฟจู่โจม ถ้าไม่ได้คุณหนู...พวกเราทั้งบ้านคงหัวหลุดจากบาจันหมดแล้ว บ่าวสำนึกบุญคุณนาง จึงมาเป็นสาวใช้ข้างกายของนาง..."

ชิงโมเหียนรู้สึกหัวใจเต้นตุบๆ อย่างแรง *นางเป็นสาวใช้ข้างกายท่านแม่หรือ*

เขาควนหามาหลายปี บ่าวที่อยู่ปรนนิบัติข้างกายท่านแม่ในตอนนั้นหาไม่เจอสักคน คิดไม่ถึงว่ากลับได้เจอสาวใช้ข้างกายท่านแม่ที่นี่

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าท่านแม่ตายอย่างไร" ชิงโมเหียนพูดไปทีละคำ

แท้จริงแล้วในใจเขายังมีความคิดอยู่อย่างหนึ่ง เพราะสุสานแห่งนั้น
ว่างเปล่า ดังนั้นเขาจึงหวังว่าแม้มันเกิดเกล้าของเขาจะยังมีชีวิตอยู่
บนโลกนี้

หญิงผู้นั้นส่ายหน้า พูดอย่างยากลำบากว่า "บ่าวมาอยู่ข้างกาย
คุณหนูไม่นาน นางก็ถูกบีบให้แต่งงานเข้าจวนสกุลชิง...แต่บ่าวรู้ว่า
คุณหนูต้องไม่เต็มใจแน่นอน...เพราะบ่าวไม่เคยเห็นนางยิ้มมาก่อน...
ต่อมานางตั้งครรภ์ท่าน...ท่านโหวกลับยิ่งทำไม่ดีต่อนางมากขึ้น ชังนางไว้
ที่เรือนชั้นใน..."

ชิงไม่เหยียนกำหมัดแน่น หางตาแดงเรื่อ

หูลีเยว่นันกุมมือเขาไว้แน่นแล้วเขย่าเล็กน้อย

ชิงไม่เหยียนตาแดงก้ำหน้าลง ประสานเข้ากับดวงตาสีเขียวสุกใส
คู่หนึ่ง ท่าทางเป็นห่วงแสดงออกชัดเจนกว่าคำพูด

ชิงไม่เหยียนมูมปากกระตุก เดิมคิดจะพูดอะไรสักหน่อย แต่ขยับปาก
อยู่นานก็พูดอะไรไม่ออกสักคำ ต่อให้เขาเดาได้แต่แรกว่าระหว่างท่านพ่อ
กับท่านแม่ไม่ได้รักใคร่ปรองดองกัน แต่คิดไม่ถึงว่าความจริงจะโหดร้าย
ยิ่งกว่าที่เขาคิดไว้

"มีครั้งหนึ่ง...คุณหนูอยากจะหนี...แต่ถูกท่านโหวจับกลับมา เขา
ไล่พวกบ่าวออกมาจนหมด...แล้วหายเข้าไปอยู่ในห้อง...คุณหนูร้องให้
ทั้งคืน เข้าวันรุ่งขึ้นตอนพวกเราเข้าไปเห็นนางมีเลือดท่วมตัว...ใกล้จะแท้ง
แล้ว..."

หญิงผู้นั้นหายใจหอบอยู่พักหนึ่งจึงพูดต่อไปว่า "ต่อมาเชิญท่านหมอ
มา กว่าจะรักษาเด็กเอาไว้ได้ไม่ถนัดนัก แต่บ่าวในเรือนพักแต่ละคน

กลับถูกท่านโหวลงโทษ คนที่ถูกโบยก็โบยไป คนที่ถูกฆ่าก็ฆ่าไป...เหลือ บ่าวเพียงคนเดียว มีอยู่คืนหนึ่ง...จู่ๆ ห้องพักก็เกิดไฟไหม้ บ่าวหนีออกไป ไม่ได้ถูกไฟคลอกจนเป็นเช่นนี้ ท่านโหวคิดว่าบ่าวตายแล้ว จึงให้คน ใส่โลงศพยกออกไปนอกเมือง

บ่าวคิดว่าต้องตายอย่างแน่นอน ใครจะรู้ว่าพอฟื้นขึ้นมา ก็พบว่า กลับมาที่บ้านเดิมแล้ว...จึงได้รู้ว่าคุณหนูคาดการณ์ไว้ก่อน แอบจ่ายเงิน จ้างคนมาช่วยเหลือ แต่เข้ามาช้าไปหนึ่งก้าว บ่าวถูกเผาจนมีสภาพ เช่นนี้..."

ซึ่งไม่เหี้ยนพังอย่างเงี้ยวๆ ความรู้สึกที่ก่อทรวงในใจราวกับคมมีด จะผ่าเขาออกเป็นสองท่อน เขาคิดไม่ตกว่าท่านแม่ของเขาทำอะไรกันแน่ จึงทำให้ท่านพ่อเหี้ยมหยามนางเช่นนี้

หญิงผู้นั้นหายใจหอบครู่หนึ่งจึงเอ่ยปากพูดต่อไปว่า "ตอนนั้น คุณหนูเคยแอบไต่รั้วถามบ่าวไว้เรื่องหนึ่ง อยากให้บ่าวไปจุดธูปให้นางใน เวลานี้ทุกปี...แต่ตอนนั้นคุณหนูยังมีชีวิตอยู่ดี บ่าวจึงไม่ได้เก็บมาคิด นางยังบอกตำแหน่งสุสานให้บ่าวอย่างละเอียด บ่าวคิดเพียงว่านางพูดไป เพราะโกธรร ใครจะรู้ว่า...กลับกลายเป็นเรื่องจริง"

ในตอนนั้นชายหนุ่มข้างกายหญิงผู้นั้นก็พูดขึ้นว่า "ตอนนั้นข้าสืบได้ ข่าวลือฮุยหนี่เสียชีวิตแล้วก็แอบไปหาตรงตำแหน่งที่ท่านน้าบอกไว้ คิดไม่ถึงว่าจะหาเจอจริงๆ ดังนั้นทุกคืนวันนี้ของทุกปีข้าจะไปจุดธูปแทน ท่านน้า"

ซึ่งไม่เหี้ยนซมดคี๊วแน่น หรือว่าท่านแม่เขาจะรู้ว่าต้องมีสักวัน ที่เขาจะหาสุสานของนางเจอ ดังนั้นจึงตั้งใจทิ้งเบาะแสไว้ให้เขา

แต่ไม่นานเขาก็กลับการคาดเดานี้ไป จะเป็นไปได้อย่างไร นั่นเป็นเรื่องเมื่อสี่สิบกว่าปีก่อน ใครจะเดาเรื่องหลังความตายได้

ในตอนທີ່จิตใจเขาว่าุ่นคิดไปต่างๆ นานา ก็ได้ยินหญิงบนเตียงพูดขึ้นว่า "บางครั้งก็ารู้สึกว่าดวงตาของคุณหมอมองทะลุใจคนได้ นางคงรู้มานานแล้วว่าตัวเองจะตาย ท่านจะมาหาบ่าว..."

222

หรุเสียวนันกะพริบดวงตาโตยืนอยู่ตรงนั้น เดี่ยวมองดูหญิงบนเตียงที่ถูกไฟคลอกบาดเจ็บสาหัส เดี่ยวมองหน้าซิงไม่เหียน

สิ่งที่นางได้รับรู้ในยามนี้มากเกินไปแล้ว สมอของนางบรรจุไม่พอ ท่านแม่ของซิงไม่เหียนรู้ล่วงหน้าว่านางจะตาย และยังรู้ว่าสุสานหลังจากตนเองตายอยู่ที่ใด ถึงขั้นหลังจากนั้นยี่สิบกว่าปีซิงไม่เหียนจะตามหามาถึงที่นี้ก็ยังคำนวณออกมาได้หรือ

หรือว่านางจะรู้วิชาการเสี่ยงทาย

หรุเสียวนันเคยได้ยินปู่พูดว่ามีนักเวทบางคนเชี่ยวชาญวิชาการเสี่ยงทาย แต่คนแบบนี้ส่วนใหญ่จะคำนวณชีวิตตนเองไม่ออก มีคนพูดว่าคนทำนายชะตาจะไม่ทำนายชะตาของตนเอง คำพูดนี้ไม่ได้พูดเพียงเล่นๆ

"ท่านแม่ข้าเคยฝากคำพูดอะไรถึงข้าไว้กับเจ้าหรือไม่" ซิงไม่เหียน

ถามเสียงเข้ม เรื่องที่ปรารถนามานานมาปรากฏตรงหน้าเขาโดยไม่ทันตั้งตัว ไม่ว่าจะเป็นใครคิดว่าคงไม่อาจยอมรับได้ทันที

หญิงบนเตียงรวากับกำลังย้อนคิดอย่างจริงจัง "คุณหนูไม่เคยฝากคำพูดอะไรกับบ่าว...แต่หลังจากครั้งนั้นที่เกือบถูกท่านโหวทำร้ายจนแท้ง นางก็มักจะพูดพึมพำกับตัวเอง พูดว่าหวังว่าวันหน้าท่านอย่าได้โกรธเกลียดนาง อย่าได้กลัวสิ่งที่ทำให้ท่านเจ็บปวดมาเป็นเวลานาน...ขอเพียงวิธีการถูกต้อง มันจะเป็นเครื่องมือให้ท่านใช้ได้..."

หฐเสียนนังฟังคำพูดนี้แล้วหัวใจระตุกหนึ่งที เวลานานที่ผ่านมาสิ่งที่ทำให้ซิงโมเหียนเจ็บปวดไม่ใช่พิษงูในร่างของเขาหรือ ให้เขาอย่ากลัว...หรือท่านแม่เขารู้มานานแล้วว่าหลังจากเขาคลอดออกมาจะได้รับความทุกข์จากพิษงู

ซิงโมเหียนนังเงิบ ไม่พูดอะไรเลย

หญิงบนเตียงไ่ขึ้นมาทันใด ชายหนุ่มรีบยกน้ำขึ้นมาป้อน แต่กลับไร้ประโยชน์

ซิงโมเหียนแวตาศรัสลด หมุนตัวเดินออกนอกประตูไป "เสวียนอวี ส่งคนไปที่หมู่บ้านเอารถม้ามาคันหนึ่ง"

เสวียนอวีกำลังจะออกไป ชายหนุ่มในห้องชั้นในก๊ีบตามออกมา "ชื่อจ้อ ไม่ต้องแล้ว ท่านน้ำข้าไม่ไปที่ใดทั้งนั้น"

"นางป่วยหนักแบบนี้ ซิงโมเหียนจะช่วยเชิญท่านหมอมาแน่นอน" ต่อให้ซิงโมเหียนไม่พูด หฐเสียนนังก็เข้าใจความคิดของเขา

"ไม่ ท่านน้ำข้าไม่ไปที่ใดทั้งนั้น หลายปีมานี้ความเจ็บปวดของนางมากพอแล้ว ต่อให้ท่านหมอดีเท่าใดก็รักษาไม่หาย สู้ให้นางลำบาก

น้อยลงจะดีกว่า"

ชิงไม่เหยียนฟังแล้วก็หมุนตัวเข้าห้องไป

เห็นได้ว่าหญิงบนเตียงได้ยินคำพูดของพวกเขาด้านนอกแล้ว
จึงเงยหน้าจ้องมองมาที่เขา

ชิงไม่เหยียนมองนาง หัวใจค่อยๆ จมลงสู่หุบเหวลึก

ถูกไฟคลอกจนเป็นเช่นนี้ สามารถมีชีวิตมาได้หลายปีนับเป็นเรื่อง
มหัศจรรย์แล้ว ต่อให้เขาเชิญหมอหลวงในวังมา ใช้จ่ายจำนวนมาก
ก็แค่มีชีวิตได้นานขึ้นระยะหนึ่งเท่านั้น

ชิงไม่เหยียนออกนอกประตูไปอีกครั้ง พูดกับเสวียนอวี่ว่า "บนตัว
มีเงินเท่าใด เอามาให้ข้าทั้งหมด"

เสวียนอวี่หยิบตัวเงินออกมาหลายใบ ยังมีเงินที่อยู่ในถุงเล็ก
อีกจำนวนหนึ่ง

ชิงไม่เหยียนมอบเงินให้ชายหนุ่ม "พวกรุ่นข้าจะให้คนมาเปลี่ยนที่อยู่
ให้พวกเจ้า ต้องการอะไรให้คนมาบอกข้าได้เลย"

ชายหนุ่มรับเงินไป แล้วส่งชิงไม่เหยียนออกไปด้วยตนเอง
หฺวี่เสวียนันหันไปมองเรือนดินตึกๆ นั้นบ่อยครั้ง ชิงไม่เหยียนจึง
กางเสื้อคลุมหนาออก คลุมหัวของหฺวี่เสวียนันเอาไว้ "ไปกันเถอะ"

"พวกเราจะกลับไปแบบนี้หรือ" หฺวี่เสวียนันเงยหน้าขึ้นถาม
"ไม่เช่นนั้นจะอย่างไร" ในความมืด นางเห็นสีหน้าของชิงไม่เหยียน
ได้ไม่ชัดเจน แต่นางรู้สึกได้ถึงไอน้ำที่แผ่ออกมาจากร่างของเขา

ทุกคนออกจากหมู่บ้าน ขึ้นม้าแล้วควบออกไปทันที
หฺวี่เสวียนันถูกเขาห่อตัวไว้ในเสื้อคลุม ขดตัวอยู่ในนั้น ไม่นาน

หนังตากก็เริ่มหนัก ข้างหูมีเพียงเสียงผีเท้ามำดังซ้ำไปซ้ำมา

เส้นทางข้างหน้าไม่เรียบ มำวิ่งโคลงเคลง หูเสียวมันหัวโยก ตกใจ
ตื่นขึ้นมา

"กลืนอะไร" นางสูดจุก

ซึ่งไม่เหยียนเห็นนางยื่นหน้าออกมาจากในเสื้อคลุม หลับตาลง
สูดกลืนซ้ายขวา ทำทางเหมือนสัตว์เล็กตัวหนึ่ง

"เหมือนมีอะไรไหม" หูเสียวมันพูดพึมพำ

พวกเขากำลังเร่งเดินทางกลับ ไม่มีแม้คบไฟสักอัน จะมีกลิ่นไหม้
มาได้อย่างไร

ซึ่งไม่เหยียนดึงเชือกบังคับม้า ลดความเร็วของม้าลง

หูเสียวมันถูกลมหนาวพัดจนตื่นขึ้นมาบ้าง มองไปซ้ายขวา
"กลิ่นเหมือนมาจากข้างหลัง"

ซึ่งไม่เหยียนหันหัวม้าทันที หูเสียวมันเงยหน้าขึ้น ดมกลิ่น
กลางสายลม "ถูกต้อง ซึ่งไม่เหยียน กลืนลอยมาจากทางนี้"

ซึ่งไม่เหยียนแวตาศรั้งศรัยด รับหันมองไปรอบข้าง

"ไป!" เขาเร่งม้า ทะยานขึ้นไปบนเนินสูงละแวกนั้นอย่างรวดเร็ว

หูเสียวมันมองลงไปที่สูงและร้องตะโกนออกมาอย่างตกใจ
"ซึ่งไม่เหยียนตรงนั้นมีแสงไฟ!"

ในตอนนี้อะพวกเสวียนอวี่ก็ตามขึ้นมาหมด ทุกคนจ้องมองไป
เห็นเพียงท่ามกลางความมืดนั้นมีแสงไฟผืนหนึ่งรางๆ เป็นทิศทางที่
พวกเขาจากมาเมื่อครู่

"ชื่อจื่อ!" เสวียนอวี่พูดอย่างตกใจ "เป็นหมู่บ้านแห่งนั้น!"

ซงมเหยยนนดวตปรกฏออสงหรร พนคํอออกมาเพยงสองคํ
"กลั้บไป"

ทกคนควมม้แรงเดินทางกลั้บไป

หฐเสยวณนต่นตกจจนหฐแทบตั้ง ย่งม้เข้ากลั้ห่มบ้าน แสงไฟ
กย่งสว่างมกซ่น นางยัดต้วตรง อยักจะมอเงให้กลกกว่านั้ แต่คดไม่ถ่งว่า
ซงมเหยยนจะซ้เสื่อคลุมพดหวนางเอาไว้

"ไม่ต้องคดู น่งตี่" เสยงแหบต่าของซงมเหยยन्दงลอมมาจาก
เหนื่อหัว

ทกคนด่งเชอทยุดม้

นห่มบ้านไฟลुकสูงท่วมฟ้า ไฟกองใหญ่ลुकใหม่จ่นทอ้งฟ้าเป็นสีแดง
ได้ยนเสยงร่อจกนห่มบ้านได้ร่งๆ แต่ไม่มีครหน่อออกมาได้ลคคน

เสยวณนว้่นาคนวนดอรอบห่มบ้านหลายรอบ แต่ไม่พอะไรพดปคต
"ซื่อจื่อ เปลวไฟแรงซ่นนั้ ไม่อาจเข้าไปได้จรงๆ ขอรับ"

ซงมเหยยन्द่งร่งม้ที่ต่นตระหนก ไฟหอมแรงซ่นนั้ อย่าว่าแต่จะ
เข้าไปช่วยคนเลย หากกระจอนเข้าไปม้แต่ต่นเองก็ไม่วอดซ้วต

หฐเสยวณนย่นหน้าออกมาอีกคั้ง "ซงมเหยยน นไฟม้กล่นน้มน"

ซงมเหยยนมอรวด์เอนางไว้แน่น เขาเชอการวเคราะห้ของนาง
ไฟลुकแรงซ่นนั้จะเป็นอุบตเหตุได้อย่างไร พวกเขาเพ่งออกมาจากห่มบ้าน
ที่นั้ก็มีไฟใหม่เสยแล้ว หากไม่ใช่เพราะหฐเสยวณนไวตอกล่น รอพวกเขา
รู้ข่าวนั้คงเป็นวันรุ่งซ่นกระม้ง

เสยวณนว้่นาคนวนรอบหลายคั้ง ไม่เห็นครนห่มบ้านหน่วอด
ออกมาได้เลยลคคน

ซึ่งไม่เหยียนยืนอยู่หน้ากองไฟ ในดวงตาสะทอนเปลวไฟราวกับ
เทพสังหารมาเยือน

ท่ามกลางความมืด มือที่ไร้รูปลักษณะข้างนั้นคอยติดตามเขาอยู่ตลอด
นี่เพื่ออะไรกันแน่

เหตุใดท่านแม่เขาจึงทิ้งเบาะแสเช่นนี้เอาไว้ อยากให้เขาตามมาถึง
ที่นี่ นางจะบอกอะไรกับเขากันแน่

อย่าได้โกรธเกลียดนาง อย่าได้กลัวสิ่งที่ทำให้เจ็บปวดมาเป็น
เวลานาน...ที่นางพูดถึงคือพิษงูในร่างของเขาหรือ

ขอเพียงวิธีการถูกต้อง มันจะเป็นเครื่องมือให้ใช้ได้...คำพูดนี้
หมายความว่าอะไรกันแน่

จนกระทั่งฟ้าเริ่มสว่าง ไฟจึงค่อยๆ มอดลง

ซึ่งไม่เหยียนยืนอยู่ทั้งคืน นอกเสื้อคลุมเต็มไปด้วยน้ำค้างแข็ง มองดู
ซากหมู่บ้านที่เผาไหม้จนหมด เขาก็นั่งห่มผ้าเดินทางกลับอย่างเงียบๆ

ตอนกลับถึงประตูเมือง เป็นเวลาประตูเมืองเปิดพอดี

ซึ่งไม่เหยียนไม่ได้แสดงป้ายห้อยเอวของเขา แต่ยืนรออยู่หน้า
ประตูเมืองครู่หนึ่ง

นอกเมืองนอกจากคนของพวกเขาแล้ว ยังมีคนอื่นอีกจำนวนหนึ่ง
ที่อยากเข้าเมืองมาเยือนรออยู่นานแล้ว

ตอนที่ประตูเมืองเปิดออก หูเสี้ยนบนพื้นถนนสะลึมสะลือก็เงยหน้า
ขึ้นมาทันใด "ซึ่งไม่เหยียน ข้าได้กลิ่นน้ำมัน"

พลลืมหูลืมตาขึ้น หูเสี้ยนบนผนังมองไปรอบด้านอย่างงุนงง "กลิ่นมาจาก
ตัวคนคนนั้น" นางชี้นิ้วพลางเอ่ย

• ข้ามันลัทธิลัทธิของศาลตันลี 3

ซึ่งไม่เหยียนหันไปตามนิ้วของนาง เห็นชายคนหนึ่งสวมเสื้อคลุม
สีเทาควมม้าทะยานเข้าประตูเมืองไปก่อน...

223

ตอนซิงโมเหียนนำคนไล่ตามเข้าไปในเมือง ชายเสื้อคลุมสีเทา
ผู้นั้นก็หายตัวไปอย่างไร่องรอยแล้ว

"เสวียนอวี คนเมื่อครู่เจ้าเห็นหน้าชัดเจนหรือไม่" ซิงโมเหียนถาม

"ข้าเห็นเพียงแผ่นหลังขอรับ แต่ว่า...รู้สึกคุ้นตาอยู่บ้าง"

ซิงโมเหียนแหม้มริมฝีปาก ถูกต้อง เขาก็รู้สึกคุ้นตาเช่นกัน

"คนผู้นั้น ดูแล้วเหมือนกับซิงตูเชียนเชิง"

หลูเสี่ยวนินในตอนนี้อาสว่างขึ้นมาทันที "ซิงตูเชียนเชิง? เป็นไปได้
อย่างไร เขาตายแล้วไม่ใช่หรือ"

"ศพของเขาน่าจะอยู่ในศาลตำหลิขอรับ" เสวียนอวีพูด

ซิงโมเหียนกระตุกผ้า "ไปศาลตำหลิ"

เมื่อทุกคนไปถึงศาลตำหลิ ซิงโมเหียนไม่ได้เข้าไปเอง แต่ส่ง
เสวียนอวีเข้าไปสืบข่าว

ไม่นานเสวียนอวี่ก็กลับออกมารายงานว่า "เมื่อคืนตุลาการใหญ่ ถูกฮองเต้เรียกตัวเข้าเฝ้าในวัง บอกว่าให้พักคดีของท่านอ่อนน้อยไว้ก่อน หลังปีใหม่ให้เนรเทศท่านอ่อนน้อยไปเมืองอิงโจว ศพของชิงตูเซียนเซิง เก็บไว้นานเกินไป ดังนั้นจึงกำจัดทิ้งไปแล้ว"

ชิงโมเหียนหรีตาลง "กำจัดทิ้งไปที่ใด"

"ตามธรรมเนียมเดิมขอรับ ยกออกไปนอกเมือง ทิ้งไว้ที่สุสานรวม..."

ชิงโมเหียนขมวดคิ้ว "ส่งคนสองคนไปดูที่สุสานรวม"

เสวียนอวี่รีบส่งคนไปนอกเมือง ผลคือชาวที่ได้กลับมาเป็นไปตามที่ ชิงโมเหียนคาดไว้ ที่สุสานรวมไม่มีศพของชิงตูเซียนเซิงอยู่เลย

ณ หอไป๋อวี่ เมืองหลวง

ภายในห้องส่วนตัวชั้นบนสุด ชิงตูเซียนเซิงนั่งอยู่บนน้ำกระຈກใช้ ยาชี้ผึ้งทาใบหน้าของตนเอง

"น่าเสียดาย ข้าไปแค่ก้าวเดียว ไม่ได้จ่อมกุ่มมา" ชิงตูเซียนเซิงทาแก้ม ข้างซ้ายเสร็จแล้วก็มองสำรวจใบหน้าตนเองในกระจกพักหนึ่ง

ภายในกระจกสะท้อนใบหน้าของคุณชายไป เจ้าของหอไป๋อวี่

"ทางรัชทายาทมีข่าวอะไรหรือไม่" คุณชายไปหันหน้ามา ใบหน้า ครึ่งหนึ่งของเขายังเป็นโครงหน้าของชิงตูเซียนเซิง

"รัชทายาททรงเสียดายอย่างมากขอรับ" บ่าวที่คอยปรนนิบัติด้านข้าง พุดขึ้น

คุณชายไปยิ้มบางๆ เปลี่ยนผ้าสำลีสะอาดชิ้นหนึ่งมาเริ่มเช็ดใบหน้า ข้างขวา "เขามีอะไรให้เสียดายกัน เอาจองค์ชายสี่มาเป็นของเล่นในมือ

"ไม่ช้าเขาก็หมดคู่ต่อสู้ที่กล้าแข่งไปอีกหนึ่งคนแล้ว"

"ครั้งก่อนตอนเขามาคุณชายไม่อยู่ รัชทายาททรงถามถึงเรื่องการถอนพิษงูแล้ว เขาจะสงสยหรือไม่ขอรับ" บ่าวด้านข้างเอ่ยถาม

คุณชายไปส่ายหน้า "ระหว่างพวกเราแค่ร่วมงานกันเท่านั้น ข้าทำการค้า เขาจ่ายเงิน ต่างคนต่างได้สิ่งที่ต้องการ การซื้อขายครั้งนี้เขาไม่นับว่าเสียเปรียบ แต่เป็นข้า...เกือบจะพลาดพลั้ง คิดไม่ถึงว่าชิงไม่เหยียนจะใช้กำลังภายในได้ ข้าว่าที่พวกเจ้ารวบรวมมาได้ดูท่าจะไม่แม่นยำนัก"

บ่าวรีบคุกเข่าลงบนพื้น "ข้าสืบทอดไม่รอบคอบ ขอคุณชายลงโทษด้วย"

คุณชายไปเช็ดไบน้หน้าด้านขวาเสร็จแล้วก็ลุกขึ้น "ช่างเถอะ อย่างไรเสียข้าก็ตั้งใจฟังประโยคหนึ่งไว้ให้ชิงไม่เหยียนแล้ว เขาต้องสงสยเรื่องหนอนกู่ในร่างตัวเองแน่นอน เจ้าส่งคนไปกระจายข่าว ปล่อยข่าวเรื่องผู้เฒ่าฉางหยวนลงจากเขา ชิงไม่เหยียนต้องสนใจแน่นอน"

"ขอรับ" บ่าวถอยออกไปอย่างสุภาพ

คุณชายไปถอดเสื้อตัวนอกออก รูปลักษณะของชิงตู่เขียนเชิงหายไป แล้ว คนตรงหน้ากระจกกลายเป็นคุณชายสง่างาม บัณฑิตสุภาพบอบบาง คลี่พัดดอกเบ้าๆ อักษรสีทองตัวใหญ่สี่ตัวแปลงประกายระยิบระยับภายใต้แสงอาทิตย์

"ชิงไม่เหยียน โชคของเจ้าคงจะจบเพียงเท่านั้นแล้ว" คุณชายไปเผยรอยยิ้มอันงดงาม

วันสิ้นปีใกล้มาถึงแล้ว ทว่าชิงโมเหียนกลับมีงานยุ่งอย่างมาก
หุเสียวนั่นรู้ว่าเขาไปสืบเรื่องหมู่บ้านไฟไหม้กับชิงตุเซียนเจิง ดังนั้น
จึงอยู่อย่างสงบในเรือนพัก ทุกวันหากไม่ได้จัดการยันต์ของนางก็จะ
เล่นกับเจ้าหมาเฝ้ามาเฝ้าเวลา

ช่วงเที่ยงวันนี้จู่ๆ สื่อดำเทียนก็วิ่งเข้ามาแจ้งข่าว "คุณหนูหุ
แบกจากอุ้งหลังมาแล้วขอรับ"

"ใครนะ" หุเสียวนั่นกำลังถือขนมหลอกล่อเจ้าหมาเฝ้าอยู่

"ท่านป้าของสื่อจื่ออะไรเล่าขอรับ"

หุเสียวนั่นตกตะลึง แล้วนึกขึ้นได้ถึงเรื่องที่ก่อนหน้านี้พ่อบ้าน
ในจวนบอกว่าท่านป้าของชิงโมเหียนจะมา นางเอ่ยถามขึ้นว่า "พวกเขา
มาถึงจวนแล้วหรือ"

"ใช่แล้วขอรับ คุณชายรองไปรับมา ทว่าคนในเรือนไม่ได้จัดเตรียม
ให้เรียบร้อย ในห้องพักไม่มีแม้แต่กระถางไฟ บ่าวที่คอยปรนนิบัติ
ไม่เพียงพอ และยังเป็นคนที่ดึงตัวมาจากเรือนพักคุณชายรองอีกด้วย
ขอรับ"

สื่อดำเทียนรายงานให้ทางนี้รู้ไม่หยุด ส่วนทางคุณชายรองก็่วนวาย
จนหัวหมุน สุดท้ายจนปัญญาจึงเรียกตัวเหียนชือมาอยู่กับท่านป้า

ตอนท่านป้าเห็นเหียนชือแล้วก็แปลกใจอยู่บ้าง ถึงแม้ในจวน
จะไม่มีนายหญิงดูแล แต่ก็ไม่ถึงกับต้องให้อนุมาออกหน้า เพราะ
ฉินเมี่ยวชิวบุตรสาวกับฉินเทียนอวีบุตรชายของนางล้วนอยู่ด้วย ดังนั้น
นางจึงรู้สึกไม่ดีที่จะพูดออกมา และนั่งเสียบอยู่ตรงนั้นปล่อยให้คุณชายรอง
กับเหียนชือเป็นคนจัดการ

"ชื่อจื่อละ" ฉินเทียนอวีถามออกมาหนึ่งประโยค เขาเป็นบุตรชายคนโตในบ้าน หน้าตานับว่าใช้ได้ แต่สายตาแฝงความเหยียดหยามของพวกบุตรชายตระกูลมั่งคั่งอยู่บ้าง

พวกเขาเข้าจวนมานานแล้ว แต่กลับไม่เห็นหน้าชิงโมเหยียน ก่อนหน้านี้ตอนพวกเขามาล้วนมีชิงโมเหยียนเป็นคนจัดการเรื่องราวต่างๆ ไม่เคยมีอะไรผิดพลาดมาก่อน คิดไม่ถึงว่าพอคุณชายรองจัดการจะแย่งเช่นนี้

"ชื่อจื่อไม่ได้ยุ่งเรื่องในจวนมานานมากแล้ว" เหนียนชือเข้าไปช่วยรินน้ำชาให้ท่านป้าอย่างชะมัดเขม่น

"อ้อ? เขามีงานยุ่งเพียงนี้เชียวหรือ" ท่านป้าเอ่ยถาม

"ก็ไม่เชิง..." เหนียนชืออ้ำๆ อึ้งๆ "นับจากชื่อจื่อรับเลี้ยงเด็กหญิงคนหนึ่ง...ก็มีเรื่องไม่ลงรอยกับท่านโหว เรื่องในจวนก็ไม่ถามไถ่อีกเลยเจ้าคะ"

ท่านป้าขมวดคิ้ว "ไม่เหยียนรับเลี้ยงเด็กหญิงคนหนึ่ง? มันเรื่องอะไรกัน" ในความทรงจำของนาง ชิงโมเหยียนเป็นคนที่ทำงานอย่างขุขุมมาก เขายังไม่ได้แต่งงานเลย จะรับเด็กมาเลี้ยงได้อย่างไร

เหนียนชือเห็นดังนั้นก็เล่าเรื่องในจวนอย่างไล่สีตีไข่ออกมา ตอนสุดท้ายเหนียนชือยังเล่าไปเช็ดน้ำตาไปอีกด้วย "ด้วยเรื่องนี้ท่านโหวไม่รู้ว่โกรธมากเท่าใด เด็กหญิงคนนั้นเป็นคนไม่รู้มารยาท เห็นหน้าท่านโหวแล้วแม้แต่มารยาทเบื้องต้นก็ยังมี ท่านโหวว่านางสองคำชื่อจื่อก็ซุกสีหน้าใส่ท่านโหวแล้ว"

"คิดไม่ถึงว่าชิงโมเหยียนจะชอบแบบนี้!" ฉินเทียนอวีพูดด้วยรอยยิ้ม

ท่านป้าปลืงตาใส่บุตรชายตนเองแวบหนึ่ง จินเทียนอวี่จึงจำต้อง
หยุดพูด

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ เช่นนั้นถ้าข้าพบไม่เหยียนแล้วจะลงพุดกับ
เขาสักหน่อย" ท่านป้าพุดอย่างใช้ความคิด

ในตอนนี้อะคุณชายรองจัดการงานด้านนอกเสร็จแล้วก็เดินเข้ามา
ท่านป้าพุดขึ้นว่า "ไม่ได้เจอกันหลายปี เจ้าก็โตขึ้นเยอะ ได้ยินว่า
ยังทำงานในศาลต้าหลี่อีกด้วย"

คุณชายรองรู้สึกขัดใจในใจ แต่บนใบหน้ากลับไม่แสดงอะไร
ออกมา ทำได้เพียงแยมยิ้มให้อีกฝ่าย

จินเทียนอวี่กล่าว "น้องชาย ครั่งนี้มีโอกาสเจ้าต้องเป็นคนเลี้ยงข้า
พาข้าไปเดินเล่นในเมืองหลวงให้ทั่ว"

"ไม่มีปัญหา เป็นเรื่องที่สมควรอยู่แล้วขอรับ" คุณชายรองเอ่ยตอบ
เหนียนซือได้ยินดังนั้นก็ลอบชำเลื่องมองเขาแวบหนึ่ง ในแวต
มีความเคียดแค้น หากจะไปเลี้ยงรับแขกนอกบ้านย่อมต้องใช้เงิน
เงินรายเดือนในเรือนพักของพวกเขาชักหน้าไม่ถึงหลังอยู่แล้ว นี่คุณชายรอง
กำลังเปลี่ยนวิธีในการเอาเงินจากเหนียนซือต่างหาก

ด้วยเรื่องนี้เหนียนซือถูกทูปตีมาแล้วหลายครั้ง สุดท้ายเพราะ
กลัวว่าเขาจะหย่าขาดแล้วไล่นางออกจากจวนไป นางจึงจำต้องเอาเงิน
ให้เขาแต่โดยดี

"ไม่ได้เจอกันน้องสาวมาหลายปี เจ้างดงามขึ้นมาก" คุณชายรอง
ในตอนนี้อะมีโอกาสได้มองหน้าจินเมี่ยวชิวอย่างชัดเจนสักที

จินเมี่ยวชิวกับคุณชายรองอายุไล่เลี่ยกัน นางเด็กกว่าเขาแค่

ไม่กี่เดือน แต่ไม่ว่าจะเป็นความสูงหรือกีฬามารยาทล้วนดูเหมาะสมเจาะ
งดงาม ไม่ว่าจะทำอะไรล้วนมีสง่าราศีของบุตรสาวตระกูลใหญ่

จินเมี่ยวชิวลุกขึ้นยืนหันข้างย่อตัวคำนับเขา "คารวะพี่ชาย"

คุณชายรองรู้สึกถึงกลิ่นหอมปะทะเข้ามา นึกอยากจะดูอย่าง
ละเอียด ก็เห็นจินเมี่ยวชิวกลับไปนั่งข้างท่านแม่ของนางเสียแล้ว

อยู่ต่อหน้าคนมากมายเช่นนี้เขาไม่อาจจ้องหน้าน้องสาวผู้นั้นได้
จำต้องหาเรื่องอื่นมาพูดต่อไป

ครั้นถึงเวลาเย็น ท่านโหวก็มาถึง ทั้งครอบครัวพูดคุยหัวเราะกัน
อย่างมีความสุข

ท่านโหวให้คนตั้งโต๊ะสองตัวไว้ที่โถงหลัก ชายหญิงแยกกันนั่ง

ท่านป้ามองผู้เป็นน้องชายยกตะเกียบขึ้น เห็นว่าจะเริ่มกินอาหาร
แล้ว จึงอดใจไม่ไหวเอ่ยถามว่า "ไม่เหยียนละ เหตุใดจึงไม่เห็นเขามา"

เพียงพริบตา บรรยายากศแห่งความสุขก็หายไปจนหมดสิ้น

ท่านโหววางตะเกียบกลับลงไป พูดเสียงกราดเกรี้ยว "เลือดชั่วนั้น
อย่าไปพูดถึงเลย!"

224

เพิ่งสิ้นเสียงพูดของท่านโหวก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นนอกประตู
ซึ่งไม่เหยียนในชุดขุนนางเดินเข้ามา ข้างหลังเขาตามติดด้วยหนูเสียวนน
ที่แต่งตัวราวตุ๊กตากระเบื้อง เสื้อบุซึบในสีชมพูปักลายกิ้งกემย คลุมทับ
ด้วยเสื้อคลุมกันลมขนสัตว์ ดูแล้วมีขนฟูไปทั้งตัว น่ารักเป็นอย่างมาก

คนที่มาพร้อมกับซึ่งไม่เหยียนยังมีเสวียนอวี๋รวมถึงสื่อต้าเทียนด้วย
ผู้กล้าตายคนอื่นล้วนอยู่ในชุดองครักษ์ยืนอยู่ตรงประตู พอพวกเขา
ยืนร่วมกับองครักษ์ของจวนโหว บรรยากาศจึงดูน่าประหลาดอย่างมาก

ท่านโหวไม่คิดว่าจู่ๆ ซึ่งไม่เหยียนจะมา แล้วยังสวมชุดขุนนาง
เอาไว้อีก

นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนไม่ว่าครั้งใดพอเขากลับจวนก็จะ
เปลี่ยนชุดแล้วค่อยมาที่นี้ สภาพที่เขาสวมชุดเป็นทางการยืนอยู่ที่นี่เช่นนี้
ทำให้คนรู้สึกไม่สบายตัวขึ้นมาในทันใด

แต่ก็มีเพียงในเวลานี้เท่านั้น ท่านโหวจึงจะตระหนักได้ว่าคนตรงหน้านี้นอกจากจะเป็นบุตรชายของเขาในสายตาคนนอกแล้ว ยังเป็นขุนนางราชสำนักชั้นสี่อีกด้วย

ซึ่งไม่เหยียนเดินเข้าประตูมา แวดตาเยือกเย็นกวาดมองทุกคน
คุณชายรองชนลูกในทันที รีบกำหน้าหลบสายตาของเขา
ซึ่งไม่เหยียนเดินมาถึงตรงหน้าท่านป้าก็ประสานมือเอ่ย "คารวะท่านป้า"

ท่านป้าเดิมทีคิดจะเอ่ยปากว่ากล่าวเขาสักสองสามประโยค เพราะเขาไม่ได้ทักทายท่านโหวก่อน นางเป็นเพียงแขกจะข้ามหน้าเจ้าบ้านมาได้อย่างไร

ทว่ายังไม่ทันรอให้นางเอ่ยปาก หรือเสียนั่นก็ยื่นหน้าออกมาจากข้างหลังซึ่งไม่เหยียน โบกมือน้อยมาทางนางด้วยรอยยิ้มสดใสพลางเอ่ยว่า "ท่านป้าสวัสดิ์"

ทุกคนมองหน้ากัน นี่เป็นการทักทายของที่ได้กัน
เหนียนชื่อแกล้งทำเป็นถอนหายใจ มองไปทางท่านป้าแวบหนึ่ง
ความหมายนอกเหนือคำพูดคือ 'ดูสิ ข้าพูดไม่ผิดใช่หรือไม่ เด็กหญิงคนนี้ไม่มีมารยาทเช่นนี้เอง'

ท่านป้าสีหน้าเคร่งขรึมลง "ไม่เหยียน เด็กคนนี้มาจากที่ใด เหตุใดจึงไม่มีมารยาทเช่นนี้"

ซึ่งไม่เหยียนดึงตัวหรือเสียนนั้นมาข้างกาย แวดตาอ่อนโยนลงมาก
ในพริบตา "นางเป็นคนที่ข้าบังเอิญช่วยเหลือไว้ตอนที่ไปสืบคดี เพราะรู้วิชาประหลาดบางอย่างที่สำคัญต่อรูปคดีมาก ฮ่อเงเต้จึงทรงอนุญาตให้ข้า

เลี้ยงนางไว้ข้างกาย"

จึงไม่เหยียนไม่ได้อธิบายอะไรมากนัก เพียงแต่ยกฮ้องเต้าออกมา
ท่านป้าก็ถูกคำพูดอุดปากไปในทันที

คิดไม่ถึงว่าเด็กผู้นี้ฮ้องเต้าจะทรงอนุญาตให้เขาจับเลี้ยงเอาไว้
นี่เป็นพระราชโองการ ไม่อาจขัดได้

โชคดีที่นางไม่ได้พูดอะไรไม่น่าฟังออกไปเลย ไม่เช่นนั้นคงจะจบ
เรื่องนี้ไม่ลงแน่

คิดถึงตรงนี้สายตาท่านป้าที่มองไปทางเหนียนซื่อก็มีความไม่พอใจ
เพิ่มขึ้นสามส่วน "ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่ได้บอกข้า"

เหนียนซื่อสีหน้าเศร้าสลด ก้มหน้าไม่พูดจา

ท่านโหวสภเถียนซา "ไร้มารยาท"

จึงไม่เหยียนฟังแล้วก็ไม่ได้ตอบโต้ แต่ดึงมือหูลีเยว่นนให้นาง
นั่งลงตรงโต๊ะฝ่ายหญิง

"มีบางเรื่องที่ท่านป้าฟังแล้วอาจจะรู้สึกสนุก ข้าจะให้คนเล่าให้ท่าน
ฟัง ถือเป็นเรื่องคลายเบื่อ" เขาพูดพลางเรียกสื่อต้าเทียนมา

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3gSsF8M>